

ПОЛИТИКИН

ЗАБАВНИК

И ПЕТКОМ

1.50
ДИНАР

ГОДИНА
XXXII

БРОЈ
994
15. I 1971.

ПЛЕМЕНИТИ
СПАСИОЦЕ!
ИМЕНУЈЕМ ТЕ
ВИТЕЗОМ
ОД ЛАВЉЕ
РИКЕ!

НИКАД НЕЋУ
ЗАБОРАВИТИ
КАКО СИ МЕ
СПАСАО
СТРАШНОГ
МИША!

ЈАО
МЕНИ АКО
МЕ ДЕНИС
ПОЈУ-
РИ!

ОВАЈ ВИ-
ТЕЗ ИМА
СРЦЕ МЕКО
КАО СИР!

РАДОЗНАЛОСТ. — Пас Блеки љубимац је све деце енглеског градића Ендовера. Недавно је Блеки наишао на стари аутомобилски точак. Радознао, провукао је главу кроз њега и више није могао да је извуче. Деца су покушала да му помогну, чак су му врат мазала уљем за подмазивање. Најзад су позвала ватрогасце који су морали да исеку метални део точка.

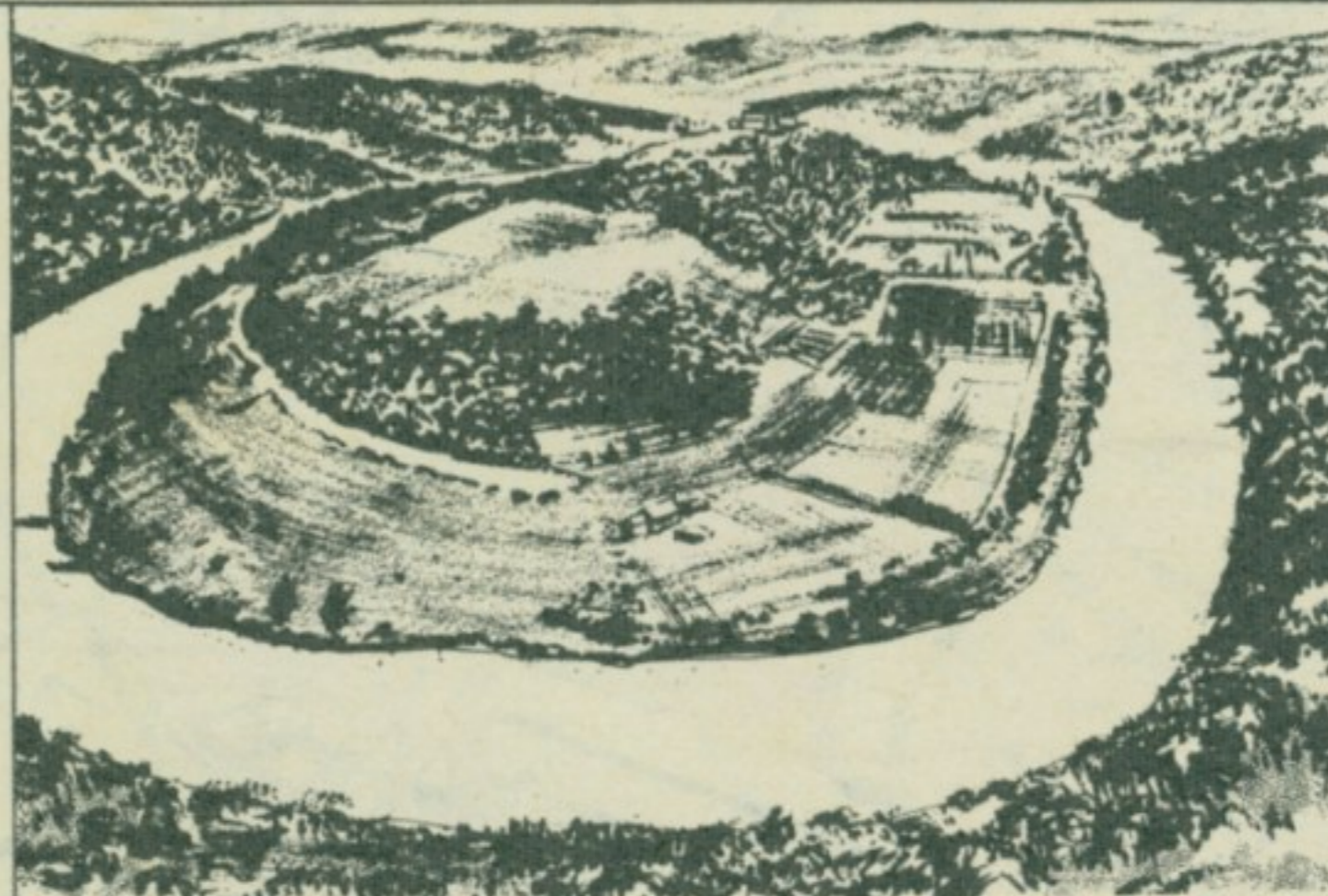
КОНЦЕРТ У ОБЛАЦИМА. — Чланови дувачког оркестра падобранских снага Енглеског ратног ваздухопловства приредили су недавно у Ебингтону необичан концерт. На висини од 3000 метара искочили су из авиона носећи собом инструменте. За време слободног лета, пре но што су им се падобрани отворили, музичари-падобранци одсвирали су почетни део националне химне. Отварање падобрана за тренутак је прекинуло концерт који се затим наставио до спуштања.

ЧОВЕК КОЈИ ЈЕ УБИО ТИГРА ГОЛИМ РУКАМА!

ЕДВАРД ВИНТЕР (1622-1685) КОЈИ ЈЕ 42 ГОДИНЕ ПРОВЕО У ИНДИЈИ, ЗА ОПКЛАДУ ЈЕ КРЕНУО У ЛОВ НА ТИГРА — ЛУДОЖДЕРА — НЕНАОРУЖАН! ВИНТЕР ЈЕ ЧЕКАО ТИГРА НА ИВИЦИ ЈЕДНОГ ПОЈИЛА У ДУНГЛИ И КАД СЕ ЗВЕР БАЦИЛА НА ЊЕГА ЗАЈЕДНО С ЊОМ ПАО ЈЕ У ВОДУ — А ОНДА ЈЕ ДРЖАО ТИГРОВУ ГЛАВУ ПОД ВОДОМ СВЕ ДОК СЕ ЖИВОТИЊА НИЈЕ УДАВИЛА

Ripley Вероватни или не!

ВОДЕНИ КРУГ

РЕКА ТАРН У БЛИЗИ АМБИЛЕА, У ФРАНЦУСКОЈ, ОБИЛАЗИ ЈЕДНО БРАШЏЕ ПРАВЕЊИ ГОТОВО ПОТПУН КРУГ ЧИЈИ ЈЕ ОБИМ 3,5 КИЛОМЕТРА

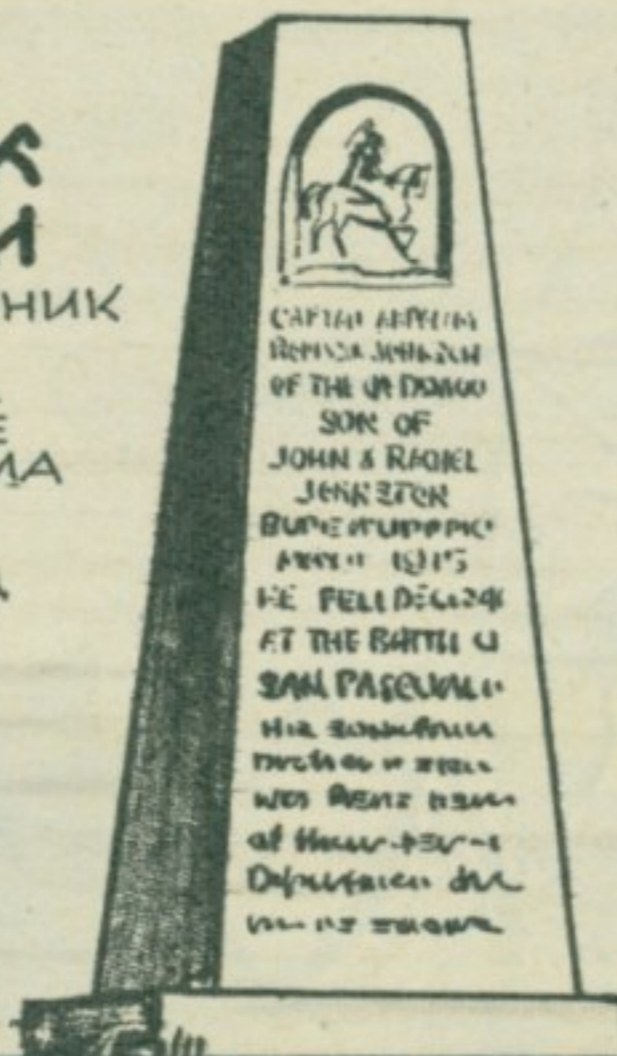

Трофица КОСЕЛ

ДОБИЛА ЈЕ ОД ПОЛСКОГ КРАЉА АВГУСТА II, ДОК ЈЕ БИЛА ЊЕГОВА МИРЕНИЦА, ЗЛАТНИКА И НАКИТА У ВРЕДНОСТИ ОД 1 МИЛИЈАРДЕ ДИНАРА. КАД ЈЕ ПАЛА У НЕМИЛОСТ, ОДБИЛА ЈЕ ДА ВРАТИ ПОКЛОНЕ И ЗБОГ ТОГА ЈЕ ПРОВЕЛА У ЗАТВОРУ 49 ГОДИНА!

НАДГРОБНИ СПОМЕНИК ТУЧНОЈ ПЕЊИ

ЈЕДАН НАДГРОБНИ СПОМЕНИК У ПИКИ (САД) КОЈИ БИ ТРЕБАЛО ДА ОЗНАЧАВА ПОСЛЕДЊЕ ПОЧИВАЛИШТЕ АБРАХАМА ЏОНСОНА ПОГинуЛОГ У РАТУ 1846. ГОДИНЕ У СТВАРИ СТОЈИ ИЗНАД ЈЕДНЕ УПАКОВАНЕ КАСАРНСКЕ ТУЧАНЕ ПЕЊИ КОЈА ЈЕ ГРЕШКОМ УПУЊЕНА У ПИКУ ДОК ЈЕ ЏОНСОНОВО ТЕЛО У СЛИЧНОМ САНДУКУ ПОСЛАТО У СКЛАДИШТЕ СТАРОГ ГВОЗЂА

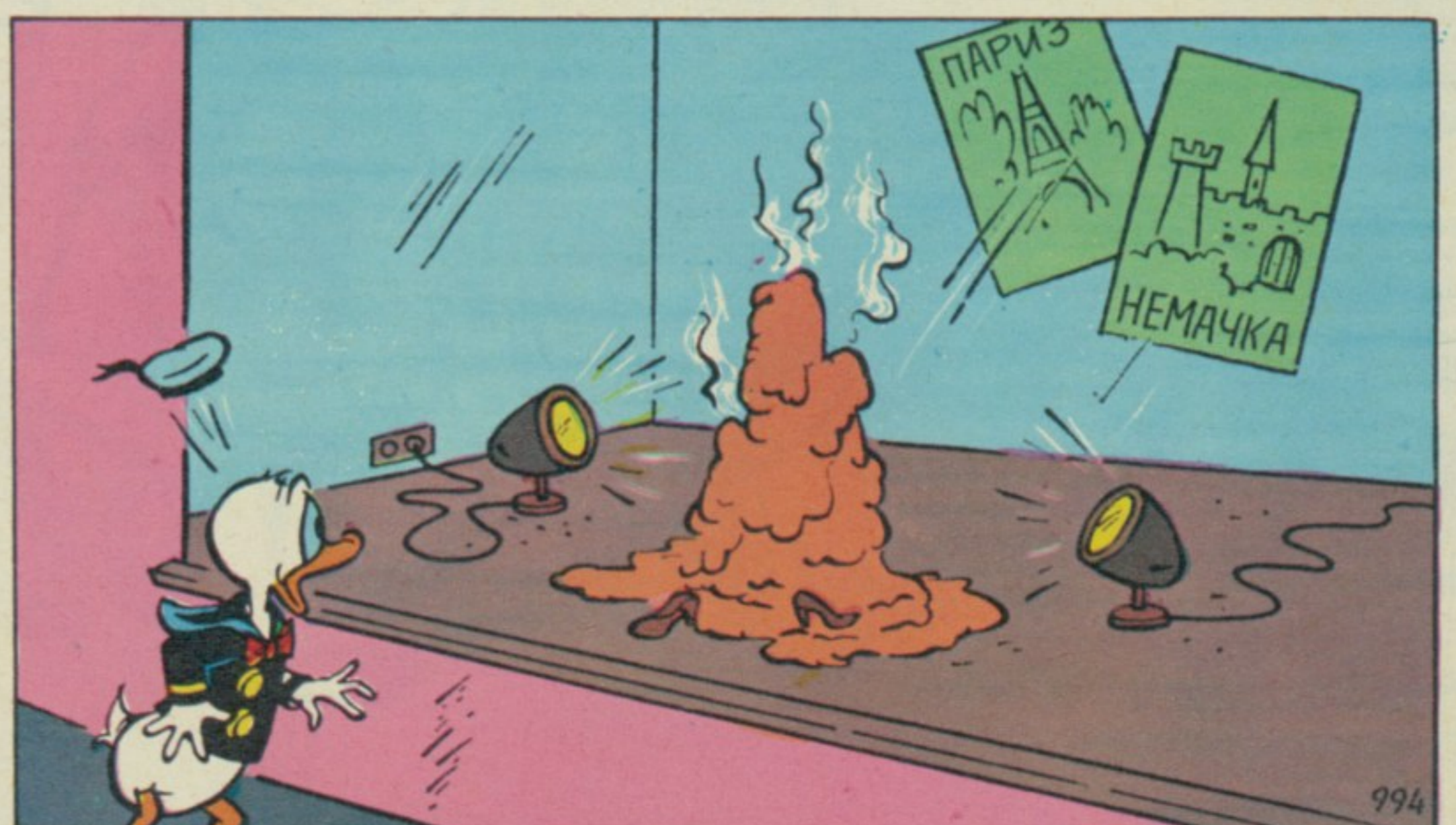
ПИПЦИ

БУБАШВАБЕ ИМАЈУ ПО 150 ЗГЛАВАКА

WALT
DISNEY

ПАЈА
ПАТАК

У СРЕДЊЕМ ВЕКУ У МОДИ СУ БИЛЕ ОВАКВЕ ПРИЧЕ О ДОЖИВЉАЈИМА ЈУ-
НАКА. СЛУШАЈУЋИ ИХ ВИТЕЗОВИ СУ У ЊИМА НАЛАЗИЛИ НАДАХНУЋЕ ЗА
СВОЈА ХРАБРА ДЕЛА А ДАМЕ УЗДИСАЛЕ ОД УЗБУЂЕЊА.

ОСВЕТНИК

— ДВЕ ГОДИНЕ САМ ВОЈЕВАО ИАКО МРЗИМ
КРВ И РАТ САМО ДА СПРЕМАН ДОЧЕКАМ
ОВАЈ ДАН!

Била је зима и дебео лед
покрио је оклоп кад се
пред замком витеза
Галихуда Без Милости раз-
легао звук рога. Са високог
бедема стражар је упитао
младића који је свирао шта
жели.

— Ја сам лутајући певач и
молим гостопримство како
бих господара овог дома
развеселио својом свирком.

— Господар Галихуд Без
Милости не мари за песме,
он воли само рат и лов. Мој
ти је савет да идеш одавде!

— Али, ја ћу свирати за
даме, њих сигурно има у
овом замку!

Покретни мост се спустио,
велике вратнице отвориле и
младић је пуштен у замак.
Био је плавокос, бледог ли-
ца уоквиреног дугачком ко-

сом а о рамену му је висио
леут, инструмент сличан ма:
долини. Стражар га је од-
мах увео у пространу ода-
ју у којој је домаћин са го-
стима седео за богатом тр-
пезом. Даме су младића за-
молиле да им нешто отпева.

**ИЗАЗИВАМ
ВАС НА
ДВОБОЈ!**

— С допуштањем госпо-
дара и љубазних дама пева-
ћу о љубави Дидоне и Ене-
ја.

Али, само што су одјекну-
ли први звуци, сир Галихуд
га прекиде:

— Не и не! Та песма ми се
не допада!

Певач се смерно поклонио
и започео другу мелодију
кад га домаћин опет преки-
де:

— Ни ово ми се не свиђа!
Какве су то плачљиве песми-
це за слабиће и децу!?

На те речи путујући певач
изгуби стрпљење, окрете се
сир Галихуду Без Милости
и, гледајући га право у очи,
рече:

— Поступајући на овај на-
чин ви, господару, чините
рђаву услугу и себи и мени.
Јер, даме и витезови који
нас слушају могу само да
помисле како сте груби, си-
рови и невоспитани!

Настала је гробна тишина
коју је прекинуо урлик сир
Галихуда:

— Имаш сувише оштар је-
зик, бедна скитницо! — и
тресак стола који је сир Га-
лихуд преврнуо, јурнуо на
младића, зграбио леут и по-
чео га њим бесно ударати.

Ударао је тако снажно да
је певач пао кржаве главе и
ко зна шта би даље било да
није прискочио сир Галиху-
дов гост, млади витез Ли-

ПЕВАЧ ЈЕ ПАО КРВАВЕ ГЛАВЕ А СУРОВОМ ГОСПОДАРУ ЗАМКА СИР
ГАЛИХУДУ ПРИСКОЧИО ЈЕ МЛАДИ ВИТЕЗ ЛИЈОНЕЛ

— ПОГРЕШИО СИ ШТО СИ ПОНОВО ДОШАО У МОЈ ЗАМАК! РЕКАО САМ ТИ ДА ЋУ ТЕ УБИТИ АКО ТО УЧИНИШ!

јонел, зграбио га за руку и викнуо:

— Срамота, сир Галихуде! Тучете човека који не може да се брани!

— Одмах да сте ме пустили и извинили ми се или вас изазивам на двобој — грмнуо је запенушен од беса господар замка.

— Спреман сам да се гучем и стојим вам на располагању у свако доба! — узвратио је млади витез.

— Одмах, овог трена! — завршио је разговор сир Галихуд и отишао да се наоружа.

ГРОБ У СНЕГУ

— Бежите, сир Лијонеле, ако вам је живот мио! Он је крволочан као звер, убиће вас! Још никада никоме није опростио! — повикали су гости у глас.

— Витез никада не бежи! Тући ћу се, мада сам овде гост. Бар сам спасао живот овом несрећнику! — одговорио је млади Лијонел и затим, обраћајући се певачу: — Храбро, момче! Од те ране нећеш умрети!

— Нека вам бог плати за ово што сте учинили а ја вас никада нећу заборавити! — промуцао је младић отварајући очи.

У том тренутку у одају су ступили гласници и објавили да је сир Галихуд у дворишту где очекује сир Лијонела. Сир Лијонел је узео мач и кацигу и изишао. Галихуд Без Милости већ је

био у седлу. Кад је угледао противника, подигао је руку и викнуо:

— Још ме нико није некажњено увредио!

— Бог ми је сведок да вас нисам ничим увредио — мирно је одговорио сир Лијонел.

И бој је, на дати знак, почео. Копља су се укрстила уз звекот и тутњаву коњских копита. Сир Лијонел није имао среће и пао је с коња. Галихуд му је истог тренутка одрубил главу. Даме су вриснуле а храбри витезови окренули главе да не би гледали ужасан приказ.

— Где је певач, овамо с њим! — грмнуо је сир Галихуд.

— Два војника довукоше младића.

— Ево ти твог заштитника! Носи га одавде и да ниси више крочио у мој замак јер ће те задесити иста судбина!

Певач је обухватио мртвог витеза око паса и посрћући под теретом изишао из замка. Напољу је голим рукама ископао раку у смрзнутој земљи и ту га сахранио. Ту се и заклео да га никада неће заборавити.

ТО ЈЕ ГЛАС РАТНИКА!

Прошле су две године. Још два пута пао је снег и избрисао сваки траг сир Лијонеловог гроба. Када је дошла и трећа зима и поново заледила опкоп око замка сир Галихуда Без Мило-

сти, гости, који су се досађивали око великог камина у коме је горела вагра, зачули су звук рога.

— Господару, један певач тражи да уђе! — јавио је слуга.

— Нека уђе, нека уђе! — заграјале су даме у један глас.

— Нисам пријатељ лутајућих певача — прогунђао је сир Галихуд — али, ако је дамама досадно... нека уђе и отпева своје сладуњеве песмице. Уведите га!

Али, певач се зауставио на самом прагу, у дубокој сенци, и није хтео да приђе трпези.

— Напред, момче! — наредио је Галихуд Без Милости.

— Биће времена и за то — одговорио је певач не померајући се с места.

— Ово је глас ратника а не певача — прошаптале су даме.

— Нека буде, остани где си и певај! — попустио је сир Галихуд.

— С допуштењем господара овог дома, нежних дама и учтивих витезова, певаћу баладу о храбром и племенитом кавалеру кога је убио немилосрдни, неправедни и окуптни витез јер је узео у заштиту бедног певача као што сам ја!

Сви су претрнули и погледали у сир Галихуда који је треснуо пехар о земљу, скочио на ноге и урликнуо:

— Та балада ми се не свиђа а ти, певачу, приђи да ти видим лице!

Тада је певач ступио у средину сале и сви су, упркос краткој коси, препланулом војничком лицу и широким снажним раменима, пре-

познали малог певача кога је три године раније истерао сир Галихуд.

ПАЛА ЈЕ ГЛАВА

— Погрешио си што си поново дошао у мој замак! Рекао сам ти да ћу те убити ако то учиниш и, како видим, ти баш желиш да умреш! — и сир Галихуд зграби велики нож за сечење и баци се на певача. Али, овај је одскочио, хитро притрчао зиду на коме је висило оружје, скинуо један од мачева и уперио га у Галихуда:

— Дошао сам да осветим храброг витеза Лијонела!

— Умрећеш као и он! Још ме нико није некажњено уврдио!

Узалуд је сир Галихуд махао ножем. Младић је већшто избегавао ударце и мачем сатерао противника уза зид. Из Галихудовог бедра потекла је крв.

— Ти се, кукавицо, бориш с мачем у руци. Стани да се и ја наоружам као ти!

— Изволите, господару. То вам неће спасти живот!

Сир Галихуд је пришао зиду и међу трофејним оружјем изабрао огромну сабљу коју је морао да држи о-

бема рукама. Сви витезови су тада помислили да тако нешто не служи на част сир Галихуду Без Милости. Певач, међутим, није показивао никакав страх и већшто је измицао страшним ударцима. Пошто су тако три пута обиграли салу, задихани сир Галихуд је стао:

— Ти само бежиш, кукавицо и бедниче!

— Бежим јер се ви борите обема рукама а ја само једном. Али, сада ћемо бити једнаки — и он хитрим покретом одсече сир Галихуду руку до рамена.

Сир Галихуд је наставио да се бори једном руком, једва држећи тешку сабљу. Призор је био тако ужасан да га је млади осветник прекинуо једним ударцем а Галихудова глава откотрља се по каменом поду. Певач је бацио мач и обратио се дамама и витезовима који су стајали као скамењени:

— Две године провео сам у ратовима. То сам учинио, мада мрзим рат и крв, само да бих се научио ратничким вештинама и ојачао тело и дух како би осветио храброг сир Лијонела. Дуго сам чекао али сада је све готово. Крвник је мртав и ја се заувек враћам песмама.

Тако је млади певач напустио замак не желећи да се у њему задржи ни часа и отишао даље да пева баладе о љубави и војевању.

Б. Д.

НА СТРАНИЦАМА 48 И 49:

ПОСЛЕДЊИ ШАМАР ВИТЕЗУ 5

ЧОВЕК КОГА НИКАД НЕЋУ ЗАБОРАВИТИ

Златници старог слуге

— Ако до зоре не донесеш двадесет хиљада убићу ти сина — рекао је бесно харамбаша

Забележио: ЉУВОМИР ИЛИЋ, ученик. Хонорар: 150 п. д.

Ово што ћу вам испричати догодило се једне летње ноћи 1938. године у селу Јасикову близу Мајданпека. Имао сам тада тридесет и једну годину. Живели смо веома тешким животом. Обрађивали смо земљу и гајили стоку. Имали смо више од сто оваца и шест крава. Ја, отац Милан и брат Антоније нисмо могли да чувамо оволико стоке, па смо имали и једног слугу. Звао се Петар Цајкић. Година је имао преко шездесет и био је вредан човек. Од породице није имао никога.

Тако је живот текао мирно али једне ноћи...

Три хајдука

Било је касно увече, око осам сати. Ја сам спремао вечеру, дак су отац, брат и слуга музли овце. А да се помуде сто и више оваца напоран је и дуг посао. Ја нисам могао да радим тешке физичке послове због своје узете руке.

Одједном ме трже лавез наша два пса. Неко је викао нешто, а пси су лајали и режали као да се даве. Нисам могао одмах да изађем напоље јер сам тог тренутка спремао качмак. Галама је постала још јача и ближа. Истрчао сам напоље. Одједном сам стао као скамењен. Сliku коју сам тог тренутка угледао никад нећу заборавити.

Окружен овцама лежао је везаних руку на земљи мој отац сав испребијан. У њега су тужно и немоћно гледали брат Антоније и слуга Петар. Испред њих са упереним пушкама стајала су три човека. Били су то хајдуци који су у то време пљачкали и убијали по Хомољским планинама. Један који је изгледао као његов харамбаша викао је на оца:

— Вади паре или ћу те убити! — Друга двојица су се дошаптавала нешто и мотрили на брата и Петра. Била је месечина па се све јасно видело као да је дан.

Харамбаша ме примети и нареди једном разбојнику:

— Ухвати га и доведи овамо. То је син овог старца.

— Ја немам пара! Радите са мном шта хоћете само ми пустите сина — викао је отац који је гледао у мене.

Ни речи жандарима!

Везали су ме. Брата и слугу нису везали већ су их одвели у колибу. Ја сам остао

напољу са оцем и харамбашом.

— Ако до зоре не донесеш двадесет хиљада динара, убићемо ти сина — рекао је харамбаша.

Знао сам да немамо толико новца. Оца су одвезали и послали у село да тражи паре од сељака јер су видели да ми немамо. Молио сам оца да нешто уради само да ме ослободи од разбојника. Оцу су завезали белу мараму да би га познали кад буде долазио. Ако дође неко други, они ће пуцати.

Рекли су оцу:

— Немој шалом да се шалиш и обавестиш жандаре, јер ћемо ти све спалити и убити.

Отац је отишао а мене је један од разбојника одвео даље од колибе на једну ливаду. Харамбаша је остао да чека оца даље од колибе. Трећи разбојник чувао је брата и слугу. Ја сам седео на оној пољани и како сам био уморан, заспао. Иза сна ме је тргла нечија вика. Када сам устао, већ је почело да свиће. Харамбаша је звао разбојнике да ме одведу у колибу јер је отац стигао. Ушао сам унутра, брат и слуга седели су поред ватре. Поред њих стајао је разбојник. Сви смо ћутали. На вратима се појавише отац и харамбаша. Отац је изгледао некако весело, поздравио нас је и сео на клупу. Из џепа је почео да вади паре.

— Колико си донео? — запитао је харамбаша љутито.

— Петнаест хиљада — рекао је отац и пружио му паре. Овај је узео и гласно рекао.

Сјаси ме, оче!

— Зар само ово, где је остало? — Харамбаша је био веома љут. — Изведите му сина напоље и стрељајте га ту поред плота. Нека знају они ко смо, да нас не

изигравају. А ви брзо у хошак — наредио је он. Два разбојника потрчаше и ухватише ме за руке.

Нисам хтео да идем, ударао сам их ногама и рукама.

— Оче, немој да пустиш да ме убију! Оче, спаси ме! — урлао сам из свег гласа и легао на под. Разбојници су ме ударили и одвукли су ме напоље. Тада је потрчао стари слуга Петар и повикао:

— Људи, немојте убити човека, није вам ништа учињено. Пустите га и дају вам ова три златника које сам добио од оца кад је умро. Извадио је из џепа три златника и дао их харамбаша. Харамбаша је узео три златника и рекао:

— Пустите га.

Одвезали су ме и пустили. С лица ми се сливао зној. Нисам могао да верујем да сам спасен. Кад сам погледао око себе, разбојника више није било: побегли су у шуму:

Чим је свануо дан, растурили смо овце по селу. Морали смо их дати сељацима од којих је отац узео паре. Тако је цела кућа почела да пропада.

Увек ћу се сећати слуге Петра који ми је спасао живот.

ЈАНКО ИЛИЋ, село Јасиково, з. п. Мајданпек

— СА МНОМ РАДИТЕ ШТА ХОЋЕТЕ, САМО МИ ПУСТИТЕ СИНА — ПРЕКЛИЊАО ЈЕ УЗАЛУД ОТАЦ.

ИСТОРИЈА НАШЕГ СВЕТА

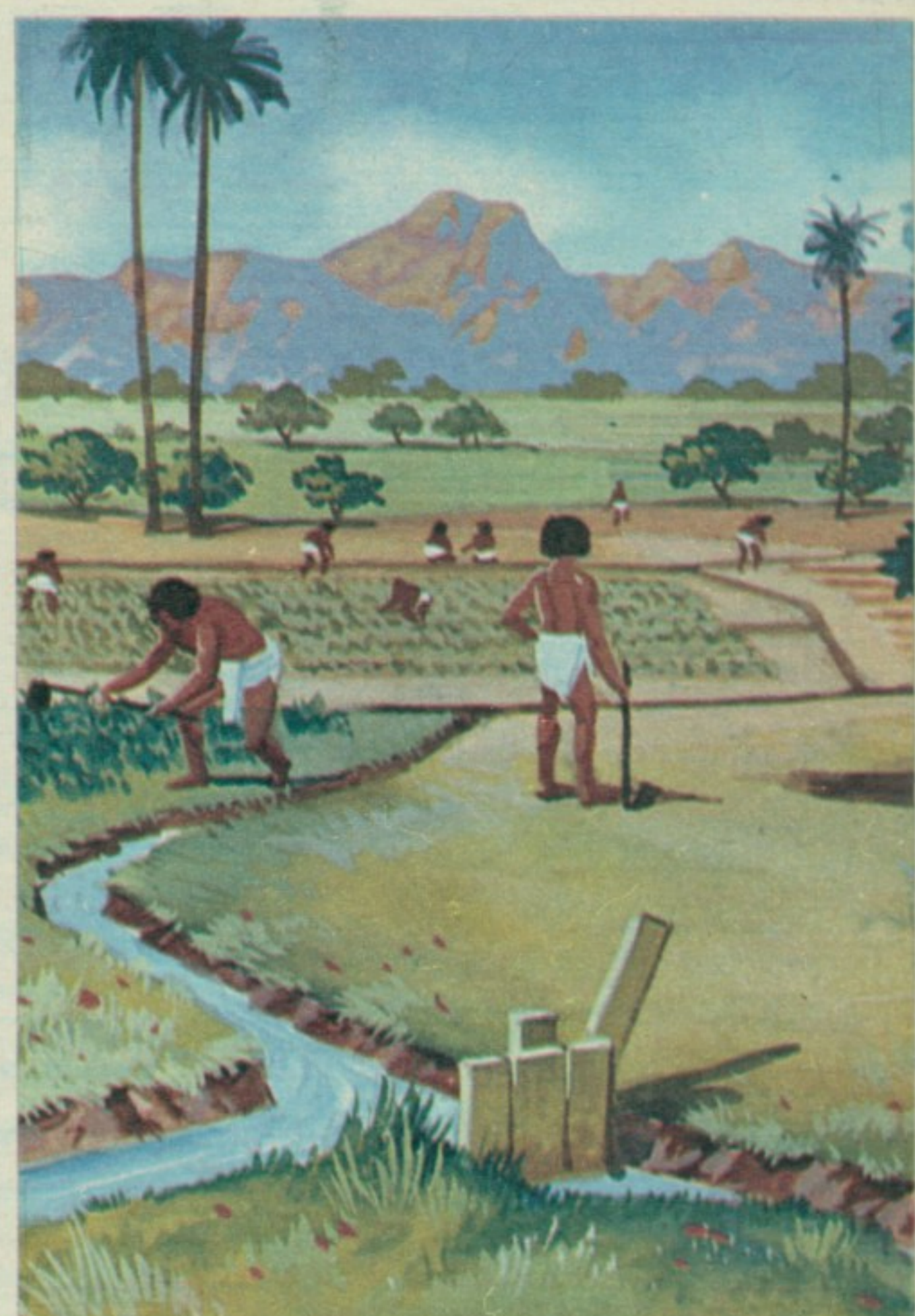

50 ВРСТ

37

ЗАГОНЕТНА СФИНГА — Камени лавови с људском главом чували су улаз у пирамиде и гробнице. Глава сфинге представљала је бога Сунца али је сваки фараон желео да сфингама да свој лик. Најпознатија, дугачка 72, висока 20 м, необичне лепоте, чува улаз у Кефрену пирамиду. Баш за ту сфингу везане су многе легенде, између осталих и та да ће онај ко открије њену тајну комбинујући бројеве њених димензија, сазнати колико ће живети. На слици: сфинга у свечаној сали дворца фараона Аменхотепа у Теби.

38

НАВОДЊАВАЊЕ — Египат има супротску климу, веома сушну, с високим летњим температурама. Највише кише падне на обали Средоземног мора док је у Горњем Египту уопште нема. Да би се обезбедило наводња-

40

ЖИВЕЛО МАСТИЛО! — Да би имао увид у све што се дешава у огромном царству фараон је држао велики апарат надзорника, порезника, извршилаца који су хапсили због дуга, писара који су водили запетљану администрацију. Разуме се, писати таква „акта“ хијероглифима на камену било је веома тешко и изгледа да је баш то и подстакло Египћане да још пре 4000 година измисле мастило којим се писало на папирусу. На слици порезници жигошу стоку да би се знало колику таксу власници треба да плате.

41

НАЦИОНАЛНО ПИЋЕ — Египћани су били прве пивопије на свету и као што је хлеб био њихово национално јело тако је и пиво било национално пиће број један. Мада прилично умерени у свему, Египћани нису презирали добру

А ХЛЕБА

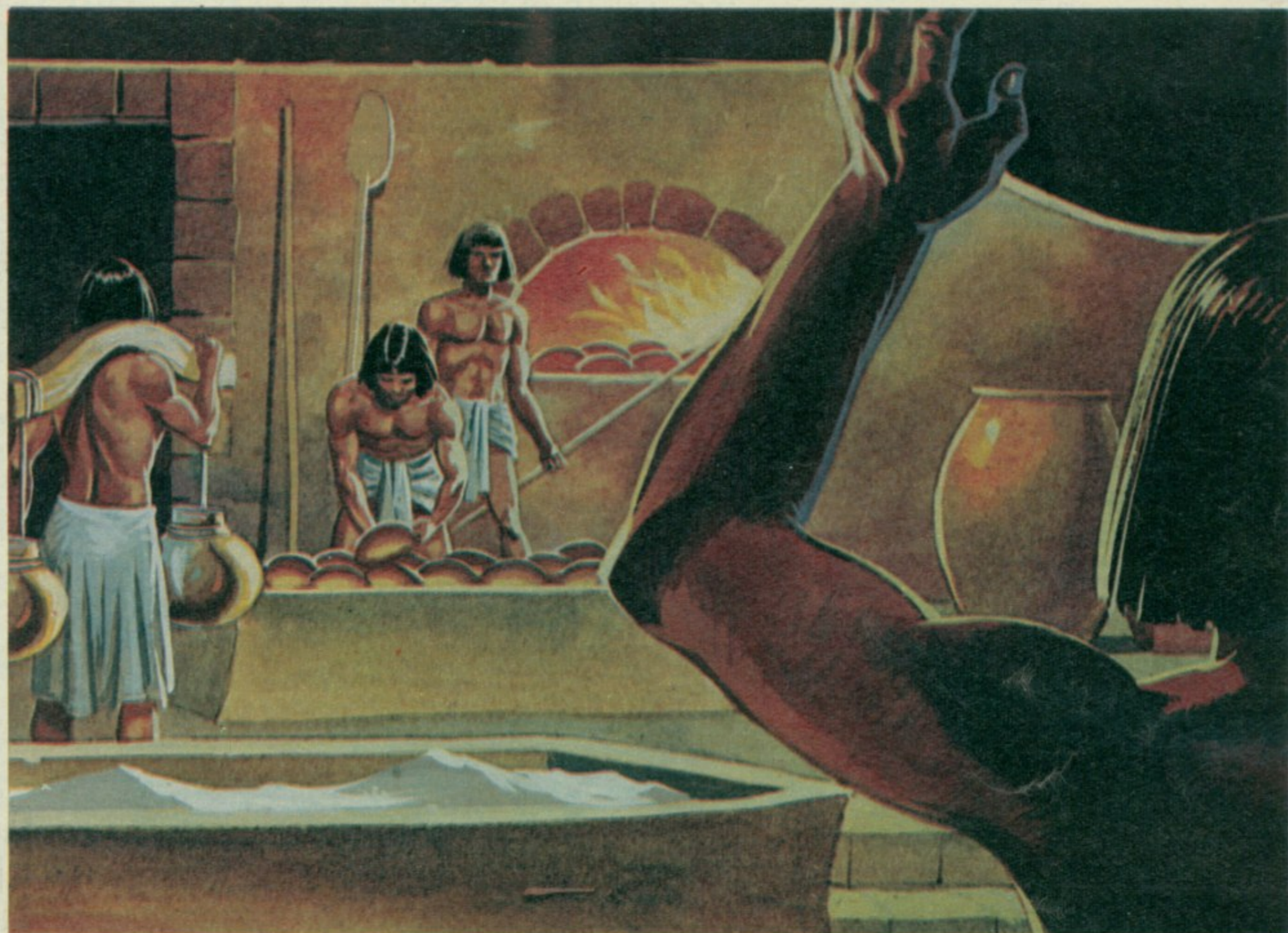
ЕГИПАТ

7

вање земље и за време сушних периода, изграђен је још пре око 5000 година сложен иригациони систем — мноштво базена у којима се чувала вода кад се Нил повуче и безброј канала којима се та вода разводила до поља и њива. На тај начин земља је увек била плодна.

39

ПРВИ ХЛЕБ — Вештина прављења хлеба рођена је у старом Египту! Они су први почели да мељу јечам и пшеницу и тако добијају брашно од кога се месио хлеб. Пре тога зрна жита су само пржена и посипана по меду и другим јелима као нека врста зачина. Египћани су, захваљујући једној случајности, умели да месе око 50 врста хлеба и погача: неки пекар чије се име није сачувало приметно је да тесто, кад мало одстоји, боље расте. Тако је откривено врење које је, много касније, убрзавано помоћу квасца.

трпезу: њихов „изум“ је кљукање гусака и пловки да би се добило укусније месо. Слаткиши су увек преливани медом а сваки обед заливан је пивом или разним коктелима справљеним од пива и мирисних вина. За време гозби оркестри робова забављали су госте.

42

ПАД ЦАРСТВА — Године 525. пре наше ере Египат, разједен унутрашњим побунама и упропашћен претераним луксузом владајуће класе, пао је под налетом војске нове моћне државе Персије и постао њена провинција. Кад је, 200 година касније, Александар Македонски збрисао Персијско царство, заузео је и Египат а од 30. године наше ере Египат постаје саставни део Римског царства. На слици је симбол некадашње моћи Египта, детаљ чувене сале храма у Карнаку са стубовима високим 24, дебелим 3,5 метра.

КРАЈ

Бат корака одјекивао је главном улицом немачког града Тегела: предвођена наредником, чета војника марширала је оштрим војничким кораком. Изненада, са ивице тротоара ступио је један уштогљени капетан у униформи пруске гарде и чети дао знак да стане.

— Наредниче, — проговорио је гласом који није грпео поговора — ви и ваши војници морате поћи за мнош. Треба да у име његовог величанства цара обавим један специјални задатак и ви ћете ми помоћи у његовом извршавању.

О наређењу једног официра не само да се не расправља већ се о њему не сме ни размишљати. Наредник је само салутирао и заједно са својим војницима сврстао се иза официра уфитиљених бркова који их је повео према железничкој станици. Ту се цела чета с наредником и официром укрцала у воз који је ускоро кренуо за Кепеник.

Био је то почетак догађаја који је касније изазвао бурну смеху у читавом свету.

У име цара!

Јер, уштогљени официр напонахених бркова био је нико други до један скромни обућар-крпа који је хтео да се освети човеку с којим је имао неке своје нерашчишћене рачуне и истовремено покаже својим суграђанима до чега све може да доведе слепа послушност према људима у униформи.

БЛАГАЈНИК ЈЕ ПОКОРНО КЛИМНУО ГЛАВОМ И ДОНЕО КОВЧЕЖИЋ С НОВЦЕМ

У то време, 1906. године, Немачка је сва била у знаку послушности војничкој чизми. Војска, сматрало се, не може да погрешити. Најмоћнији сталез у земљи били су официри, углавном сви из редова аристократије, који су с дубоким презиром гледали на обичне грађане.

ЛАЖНИ КАПЕТАН

ОБУЋАР ВИЛХЕЛМ ФОГТ ОСВЕТИО СЕ НА НАЧИН КОЈИ ЈЕ НАСМЕЈАО ЦЕО СВЕТ

— УХАПСИТЕ ОВОГ ЧОВЕКА — НАРЕДИО ЈЕ „КАПЕТАН“ ГЛАСОМ КОЈИ НИЈЕ ТРПЕО ПОВОРА.

Као чувари Фатерланда (отаџбине), официри су сматрали да им сви дугују слепо послушност, и то не само на бојном пољу већ и на улицама немачких градова. А већина немачких грађана, који су са страхопоштовањем гледали на униформу, прихватили су то као нешто савим природно. Могућности за лакрдију и превару, коју је обућар смислио, биле су готово идеалне.

Обућар Вилхелм Фогт био је и мали преступник који је у неколико махова био затваран. Официрску униформу купио је код неког старетинара с намером да по моћу ње рашчисти рачуне с председником општине града Кепеника а уз пут дође и до нешто новца.

У Кепенику је „капетан“ Фогт одвео своје војнике у зграду општине, право у канцеларију председника, и строгим гласом рекао:

— Ухапшени сте!

— Али зашто? — питао је запрепашћени председник. — Шта сам урадио? Имате ли налог за хапшење?

Фогт се није збунио.

— Мој чин капетана и моји војници су мој налог. Хапсим вас у име цара а разлог хапшења је засад војна тајна.

Обраћајући се нареднику, обућар је наредио:

— Изведите га напоље и чекајте даља наређења.

Уплашени председник општине није у уштогљеном официру препознао човека кога је неколико година раније послао у затвор.

Охрабрен лаким и брзим извођењем првог дела свог „тајног задатка“, лажни ка-

петан је упао у собу општинског благајника и затражио да му овај преда општинску благајну. Благајник је скупио храброст и одговорио:

— Жао ми је, капетане, али, то бих смео да урадим само по наређењу господина председника општине.

Ја сам обге власи!

Строги „официр“ брзо га је ућуткао:

— Председник је ухапшен. Ја сам сад највиша власт у Кепенику. Овамо новац!

Благајник је покорно климнуо главом и донео ковчежић који је служио као каса. Унутра се налазило 4.000 марака. Фогт је написао „званичну признаницу“ и са ковчежићем под руком измарширао из зграде, општине. Једва је могао да поверује да је све прошло тако глатко.

Пред зградом су га чекали постројени војници. Наредио је једном од њих да му нађе и доведе кочију. Заваљивши се у седиште, Фогт је издао нареднику последња упустава:

— Затвореника ћете одвести у главни војни штаб у Берлину.

Наредник је лупнуо петамом и оштро салутирао поздрављајући „капетана“ који је овлаш отпоздравио и одвезао се.

Разуме се, кад је наредник са затвореником стигао у Берлин, истина је откривена.

хапшен, смех је постао још гласнији. Како је један обичан крпа могао да прође као пруски официр? Најбољи одговор на то питање дао је иначе строги милитаризмом задојен немачки цар Вилхелм II који ипак није могао а да се не насмеје кад је чуо за Фогтов подвиг:

— Тако нешто могло се догодити само у Немачкој — рекао је.

Суђење и — њозориште!

Мада су официри били дубоко увређени због тога што је Фогт, како су говорили, увредио униформу немачке војске, суђење дрском обућару протекло је у знаку смеха и уз много благонаклоности.

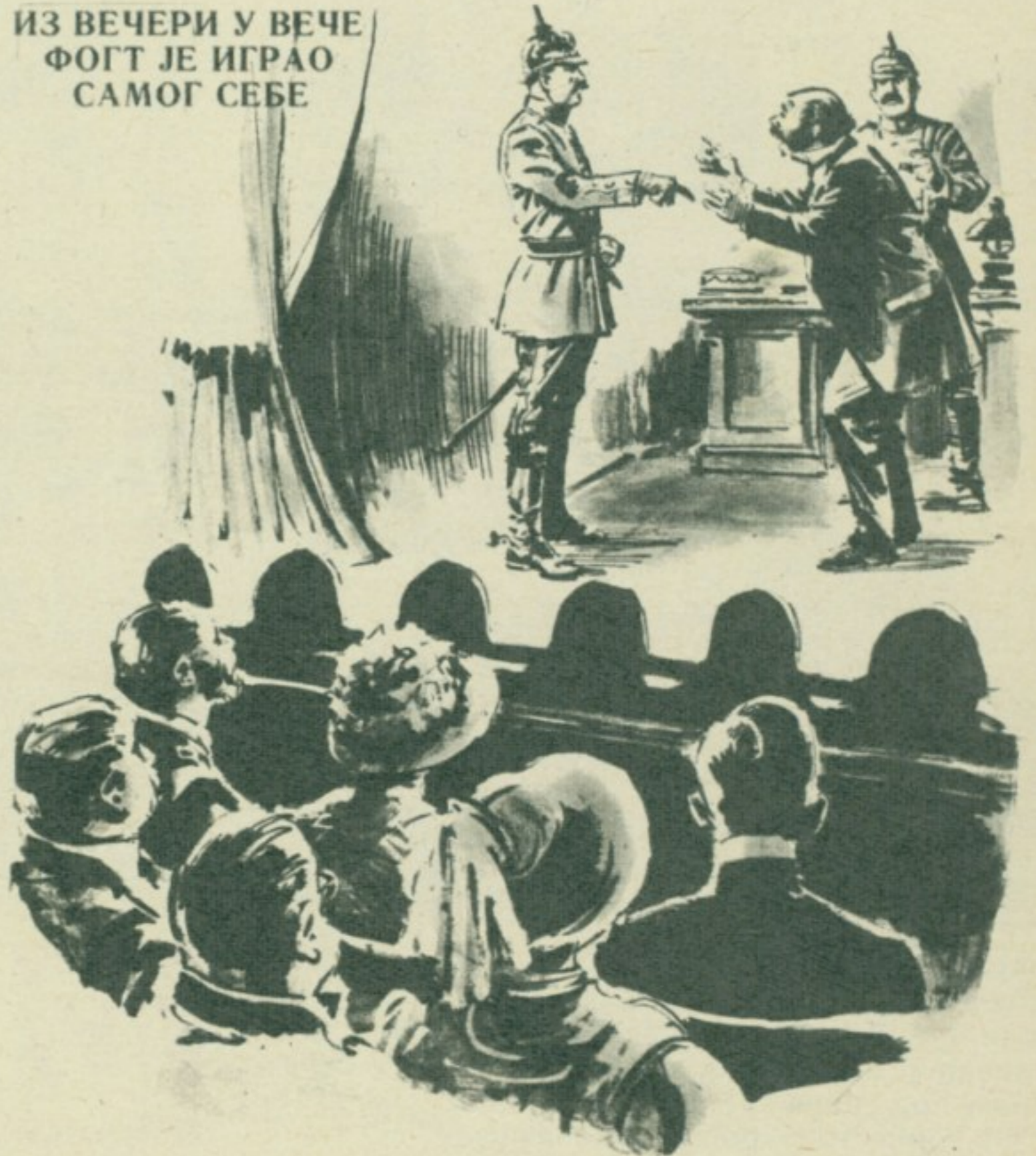
„Капетан из Кепеника“ осуђен је на четири године затвора али је од тога одлежало само две. Из затвора је изишао пре но што је о његовој превари престало да се прича. Вилхелм Фогт је са великим занимањем прочитао све што су у време његовог хапшења и суђења о њему и његовом случају писале новине. У једном чланку прочитао је и мишљење неког новинара који је тврдио да је он, Фогт, изразити глумачки таленат. То му је дало идеју да се „ода глуми и тако поштено зарађује себи хлеб насушни“.

Одевен у униформу пруског официра Фогт је у разним провинцијским позориштима и кафанама извечери у вече изводио пред публиком читав ток своје већ славне преваре.

Подвиг обућара Вилхелма Фогта инспирисао је немачког драмског писца Карла Цукмајера да напише комедију „Капетан из Кепеника“. У Југословенском драмском позоришту недавно је, са запаженим успехом, изведена ова Цукмајерова комедија написана 1931. године.

К. В.

ИЗ ВЕЧЕРИ У ВЕЧЕ ФОГТ ЈЕ ИГРАО САМОГ СЕБЕ

БИМ И БУМ

JOE MUSIAL

НАКАРАДНО ОБУЧЕН

Те вечери тата се дуго задржао на родитељском састанку, а ја сам код куће страховао да то неће на добро изаћи и да ћу добити батине. Вратио се намргођен али ме није туклао. Спремио ми је другачију казну.

Када је сутрадан требало да кренем у школу, нисам

смејали.

На себи сам имао чакшире са једном ногавицом изнад, а другом испод колена и на неколико места исцепану! Уместо ципела — једну „кримку“ и једну папучу. Заплакао сам од стида и учитељица ме је пустила кући.

Отац ме је обукао тако

добрио да обучем своје одело и ципеле већ нешто друго. Плакао сам али није помогло.

Ишао сам улицом према школи, а људи су се окретали, гледали за мном и смејали се. Стигао сам у разред. Одмах су се око мене скупили другови и учитељица. Неки су ми се под-

накарадно јер је знао да волим лепо да се облачим и да ће ова казна на мене деловати горе него батине.

После тога сам добро учио и био врло добар њак.

СТЕВАН ЉУБИШИЋ,
ученик II, техничке школе, 22 децембра 38. РУМА
Хонорар: 50 н. д.

У КУЋНОМ ЗАТВОРУ

Прошле године нисам озбиљно учила. На часовима нисам слушала предавања, писала сам писамца, цртала карикатуре наставника. На првом тромесечју имала сам 3 јединице и све саме двојке.

Кад су моји родитељи видели оцене, помислила сам: „Сада ће за мене бити покољ!“ Али они ме нису ни руком дотакли, јер кажу да батине нису добар начин за

кажњавање, већ су навалили са грдњама. Право да вам кажем у том тренутку било би ми драже да сам добила батине него да слушам њихове приче о томе шта ваља, а шта не ваља.

А онда је дошло најгоре: кућни затвор! Престали су да ме пуштају у позориште, на тренинге пливања, у биоскоп. Постала сам заробљеник у кући. Досадио ми је монотон живот и због тога сам почела да учим. Нарав-

КАКО ВАС

ЧИТАОЦИ ПОВЕРАВАЈУ »ПОЛИТИКИНОМ ЗАБАВНИКУ« СВОЈА СТРАДАЊА У ЋАЧКОМ ДОБУ. ПОШТО ЋЕ ОБИЧАЈ ДА СЕ МЛАДИ КАЖЊАВАЈУ ИЗУМРЕТИ (??), ОВО МОЖЕ БИТИ И ДОКУМЕНАТ ЗА ИСТОРИЈУ.

ДВА ШАМАРА ЗА ДВА ГУШЧЈА ЈАЈЕТА

Пре 18 година ишао сам у други разред основне школе у малом планинском селу Дубоки. У то време није било спортских реквизита па смо за фудбал правили крпењаче, а само један њак имао је два стаклена кликера и зато био „главни“. Западоше ми за око га два стаклена кликера и ја се погодих с њиховим власником да се трапимо: ја њему два гушчја јајета, он мени кликере. Моји су тада једини у селу држали гуске али отац ми јаја не би дао да их мењам за кликере. Значи, требало је некакo да их украдем.

Власнику кликера гушчја јаја су потребна да их скува и обоји за празник Ускрс. Тога дана деца су се туцала шареним куваним јајима и велика је слава припадала ономе чије јаје остане читаво. А познато је да је гушчје јаје јаче од кокошјег.

Предвече, док су моји укућани били заузети завршавањем дневних послова, ушуњао сам се у оставу, а другови су ме чекали пред капијом. На брзину сам стрпао јаја у недра.

На самој капији, кад сам већ мислио да сам власник стакленаца, срео сам оца који је гурао колица. На моју

несрећу, баш у том тренутку, точак колица је запео за омањи камен. Као добар син, не размишљајући, сгнуо сам се да уклоним камен.

И гле пред изненађеним оцем, из недара су исклинула украдена јаја. Док сам ја збуњено зурio у две жуте мрље на земљи, отац је прво погледао другове којима је већ пут био под петама, а онда схвативши све, испустио колица и прихватио мене.

Тако сам остао без стакленаца а нисам добио ни шарено јаје за Ускрс чиме

ми је била ускраћена сигурна победа на „турниру“.

ДРАГОЉУБ РУЖА-НОВИЋ, дипломирани економиста, Пролетерска 122/1, МАЈДАНПЕК
Хонорар: 45 н. д.

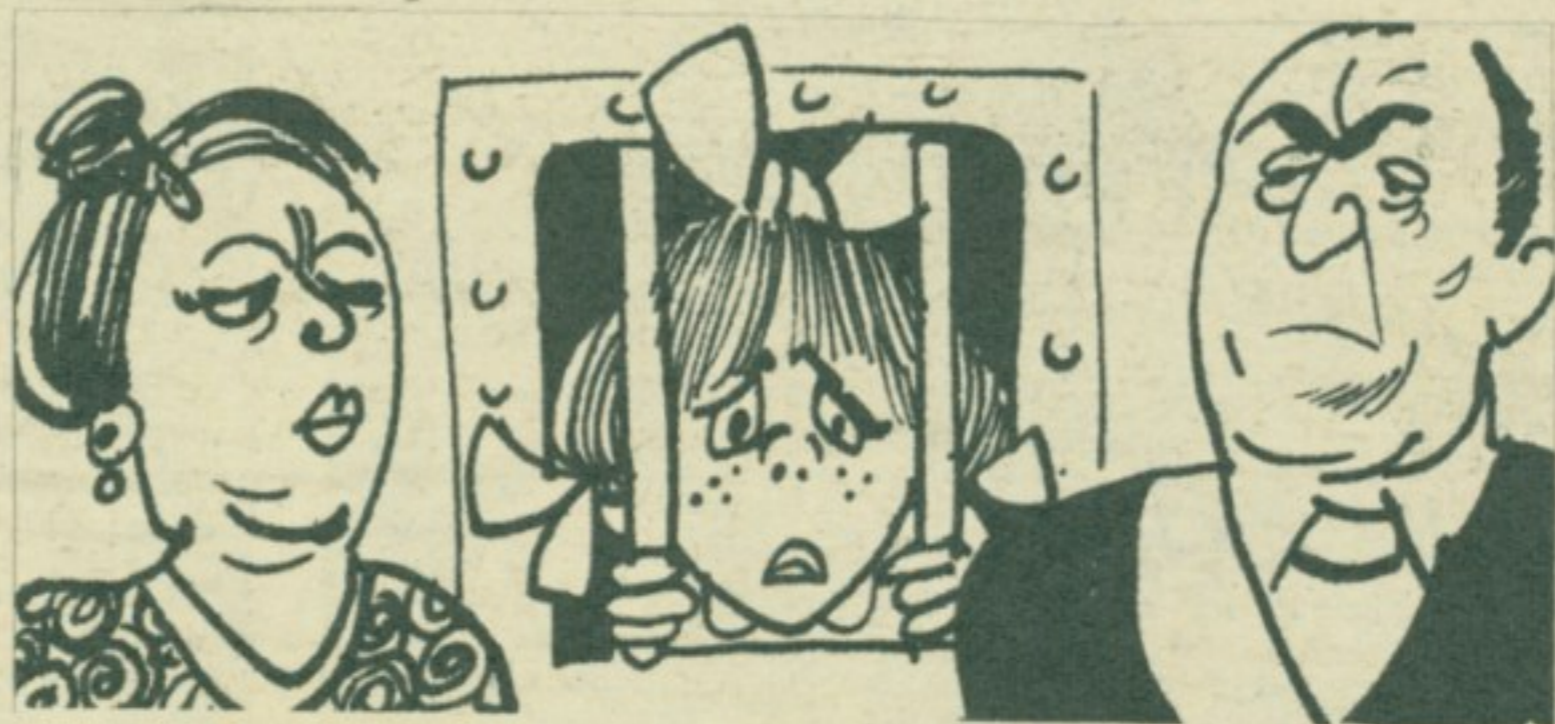
ДЕДИН

Мама ми је једног недељног поподнева казала да учим а после ће ме пустити да се играм. Послушао сам је и учио два сата. А онда сам отишао код брата који је становао у близини да се играм. Шутирали смо око пола сата кад ми брат рече:

— Бежи кући, ево ти долази отац на бициклу. — Отац је, изгледа мислио да нисам учио, а кад је видео да се играмо и пошто сам тог јутра већ био грђен, сав се у лицу смрачио. „Што прво не провери“, помислио сам и кренух да бежим према кући.

Трчао сам пола километра и отац ме није стигао. Ушао је после мене у кућу и запитао:

— Шта сад да ти радим? — Окренуо сам се у страну и нисам ни покушао да му одговорим. Мислио сам: „Врага! би ти мене видео

но одмах сам почела да поправљам оцене. На полугођу сам била врло добра Овај начин кажњавања ми је помогао да поправим оце

не и postanem примеран ученик.

ДУШИЦА ТОМИЋ,
VIII, II булевар 132/2,
НОВИ БЕОГРАД. Хонорар: 35 н. д.

КАЖЊАВАЈУ?

ПАТЊА УЗ КОЛАЧЕ

Пре 11 година станао сам крај Авале на једном брежуљку. У подножју тог брежуљка имали су куће моји другови Тома и Мирко.

Били смо права напаст за околину. Нарочито су страдали воћњаци. Те суботе око подне требало је опет да кренемо на један од наших уобичајених похода. Али мени се није ишло. Требало је да нам дођу гости из Београда, а са њима чоколаде и бомбоне за мене.

Мама ме је лепо обукла и морао сам пазити да се не упрљам.

Тома и Мирко су сами посетили један виноград. За несрећу власник их је видео док су се самопослуживали.

Попео сам се више куће да видим иду ли моје чоколаде и бомбоне. Уместо гостију угледах власника винограда, чика Јову како жури према мојој кући. Убрзо је нешто објашњавао мојој мами млатарајући рукама

око себе. Пођох да чујем и ја не слутећи зло. Дођем пред маму, а она ме ухвати за уши и поче ме шамарати.

Чика Јова се трудио да објасни мами да ја нисам био у његовом винограду, али није успео да је уразуми.

За казну сам био затворен у подрум.

Стигли гости, а ја седим у подруму и чујем како причају о чоколадама и бомбонама. Утолико се на прозору од подрума појавише Тома и Мирко. Једу бомбоне које им је моја мама дала и задирују ме.

На наваљивање гостију премештен сам из подрума у оставу. Патим што сам затворен и шта ћу, својски се наједем колача и слатка који су се ту нашли.

Пустили су ме за вечеру али ја нисам могао да зинем, толико сам се био најео. Гости то нису знали, па су пребацивали мамин што ме је тако сурово казнила.

Тек сутрадан када је мама боље погледала у оставу, сазнао се разлог мога невечеравања.

АЛЕКСАНДАР КЛАРИЋ, студент, Радича Петровића 24, ЗЕМУН
Хонорар: 40 н. д.

УЗЕО МИ ЈЕ ФУДБАЛ

Тог летњег јутра пробудио сам се весео. Крај кревета сам нашао фудбал који ми је тата обећао већ раније.

Позвао сам свога друга Ференца и у дневној соби организовали смо утакмицу. Ставили смо у орман све

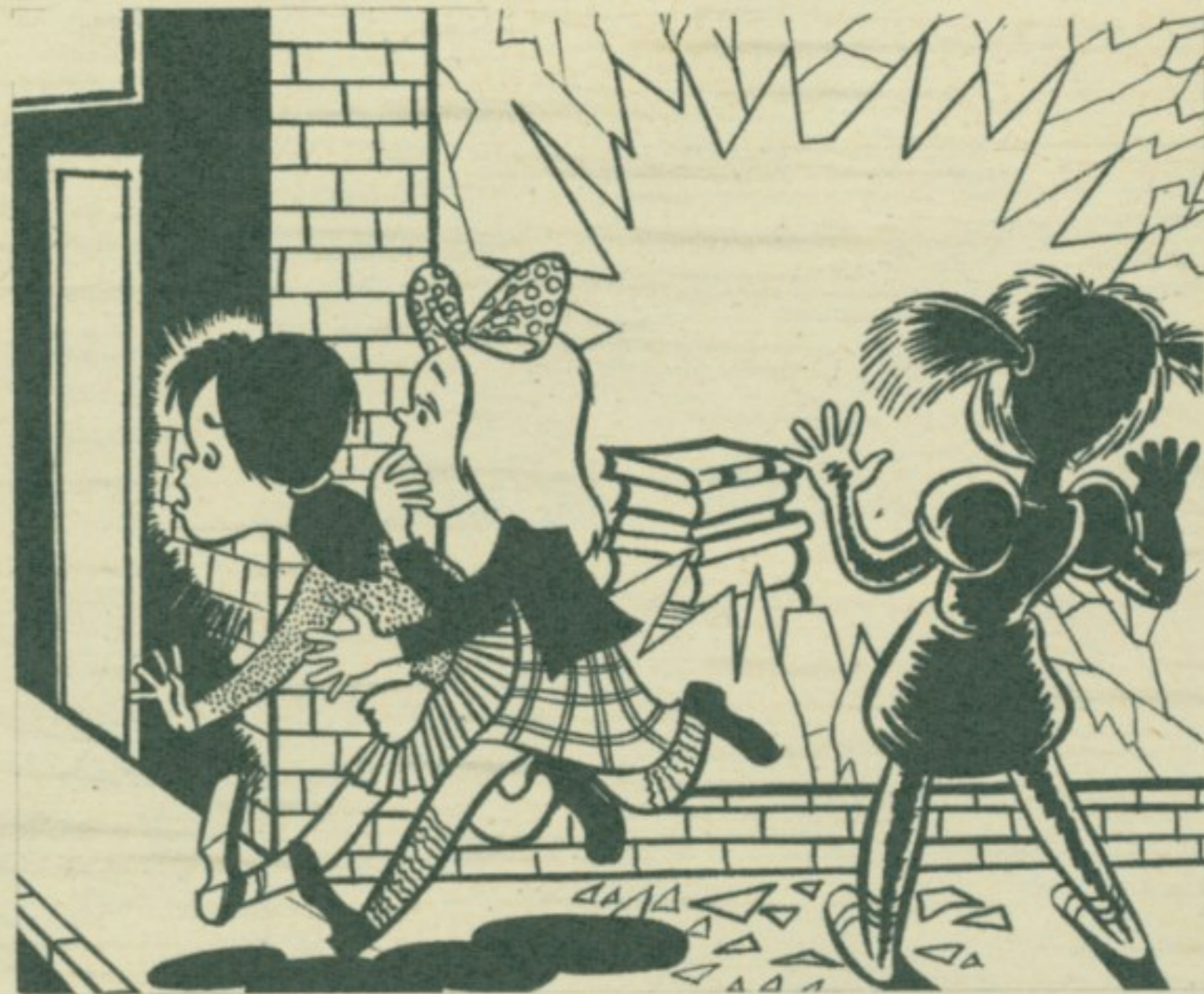

СТРАЖА ПРЕД ИЗЛОГОМ

Једне августовске вечери моја другарица Алина предложи друштву које се ту нашло да мало гурамо стакло од излога књижаре да видимо хоће ли су срушити књиге послане поред самог стакла. Почесмо полако гурати. Књиге су се љуљале. Ту је пролазила и наша другарица Весна Јаран, па и њу позвасмо у акцију. Јасна и Алина су чувале стражу а ми спустисмо руке на стакло и под мојом командом кренусмо. Стакло се сруши и разби у парампарчад. Ужас!

После смо ја, мама и Алина морале да чувемо стражу пред излогом да неко не би нешто украо. Алина је донела ћебе и стрипове да јој не буде досадно. Пролазили су сати. Око једанаест неко јави моме оцу: „Друже, ено ваша жена налетела колима на излог“. Нисмо имали кола, али отац ипак дође. Хтела сам у земљу да пропаднем.

Није ме ударио, али ја

сам се питала шта ће бити сутра.

Око поноћи неки човек на бициклу обавестио је посла вођу чији је излог и овај је дошао око 2 по поноћи и затворио лесонитом излог. Сад смо могли кући.

Један татин друг убедио је оца да ме не бије већ да ме казни на други начин. И заиста, казнио ме је са месец дана неизласка из куће. Изашла сам након двадесет дана, али службено.

Рачун од 530 н. дин. за разбијени излог требало је да платимо по пола ја и Алина али имале смо срећу. Рађња је била осигурана.

ВИСЕРА БАЈРАМОВИЋ, М. Тита 66 б, Тузла
Хонорар: 35 н. д.

ЗВУЦИ СВЕМИРСКИХ БРОДОВА

Када сам била у другом основне волела сам да са другарицом Зором на путу до школе испитујем дубину локвица које је прекривао танак лед. Тај наш улазак у барицу и померање оног леда звале смо „буђење барица“.

Враћајући се једном из школе одлучиле смо да ис-

питамо дубину јарка поред пута који нас је увек привлачио. Нађосмо се у води до колена. Ледена вода нам уђе у чизмице. Препале смо се и пет пута брже истрчале из јарка него што смо у њега ушле.

Било је хладно и почеле смо да дрхтимо. Некако смо мало исцедили воду и пошле кући. Са мржњом смо гледале у барице које су нам се сада просто ругале својом глатком површином. Да буде још горе, моје панталоне су биле од неке браон тканине, тако да се сад јасно оцртавала

граница докле су биле мокре.

Чим ме је видела онако покуњену, мама је одмах „укапирала“ у чему је ствар. Толико се наљутила и лупила ми такав шамар да сам помоћу њега открила нове галаксије. Разликовале су се од наше јер нису имале девет планета! Полако сам ушла у кућу док су ми у ушима одзвонали продорни звуци свемирских бродова!

МИРЈАНА БОРИСАВЉЕВИЋ, Гимназија „Јован Скерлић“, Топола (Опленаш)
Хонорар: 30 н. д.

КОРБАЧ

сада. Киднуо бих па макар и кроз прозор, „али умирио си ме“. Узео је стари дедин корбач и почео да ме удара. Није гледао уопште где удара. Од бола су ми капале сузе, али нисам хтео да пустим ниједну реч. После батина ми је наредио да месец дана не гледам телевизор и да по цео дан учим. То ми је најгора казна бар за сада.

АЛЕКСАНДАР ВЕЉКОВИЋ, ученик VI2 разреда ос. шк. „Јован Поповић“, Крушевац
Хонорар: 30 н. д.

ЧИТАОЦИ!

КАКО ВАС КАЖЊАВАЈУ?

НАПИШИТЕ: како вас кажњавају родитељи, наставници, старија браћа и сестре и сви други који то могу. Тачно напиши како се случај догодио. Зашто си кажњен? Каква је казна из речена? Која врста казне је најтежа? итд. И старији читаоци могу да опишу како су кажњени док су били млађи али нека не забораве и време и место догађаја као и данашње занимање. Најинтересантније примере ћемо објавити и награ-

дити. (На коверту напишите: КАЗНЕ).

ДРАГАН ПРОТИЋ, Дуваника Б — 2 улаз I, Зрењанин
Хонорар: 30 н. д.

Злато Ел Терибла

У ЕВРОПИ ЈЕ ЗАИСТА БЕСНЕО РАТ...

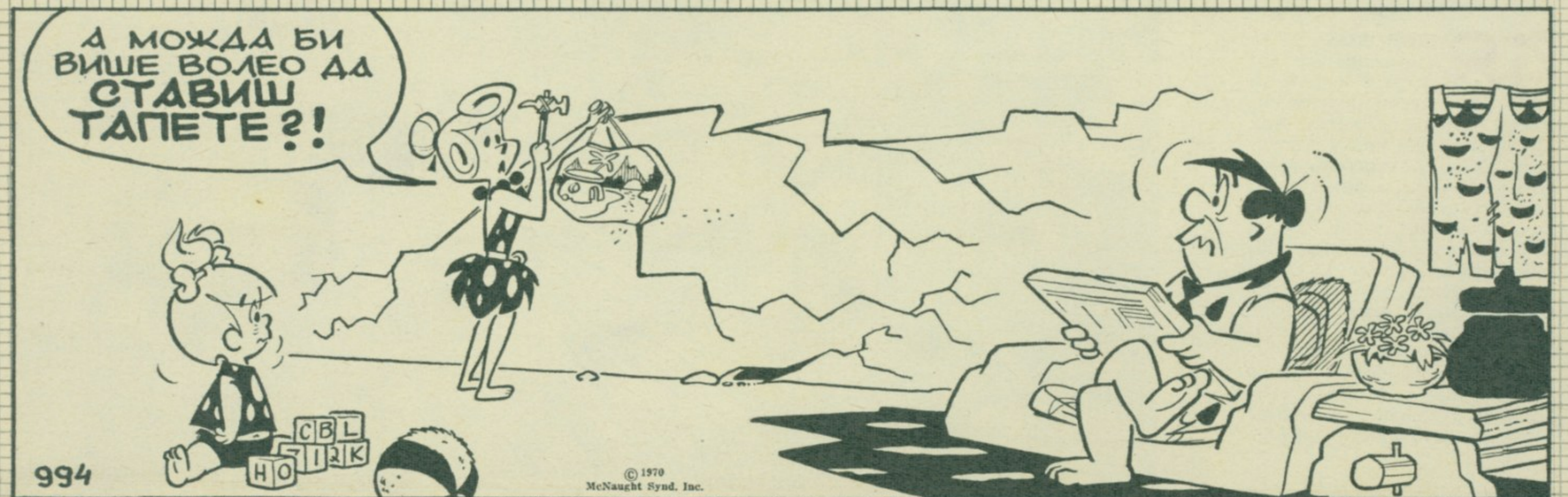
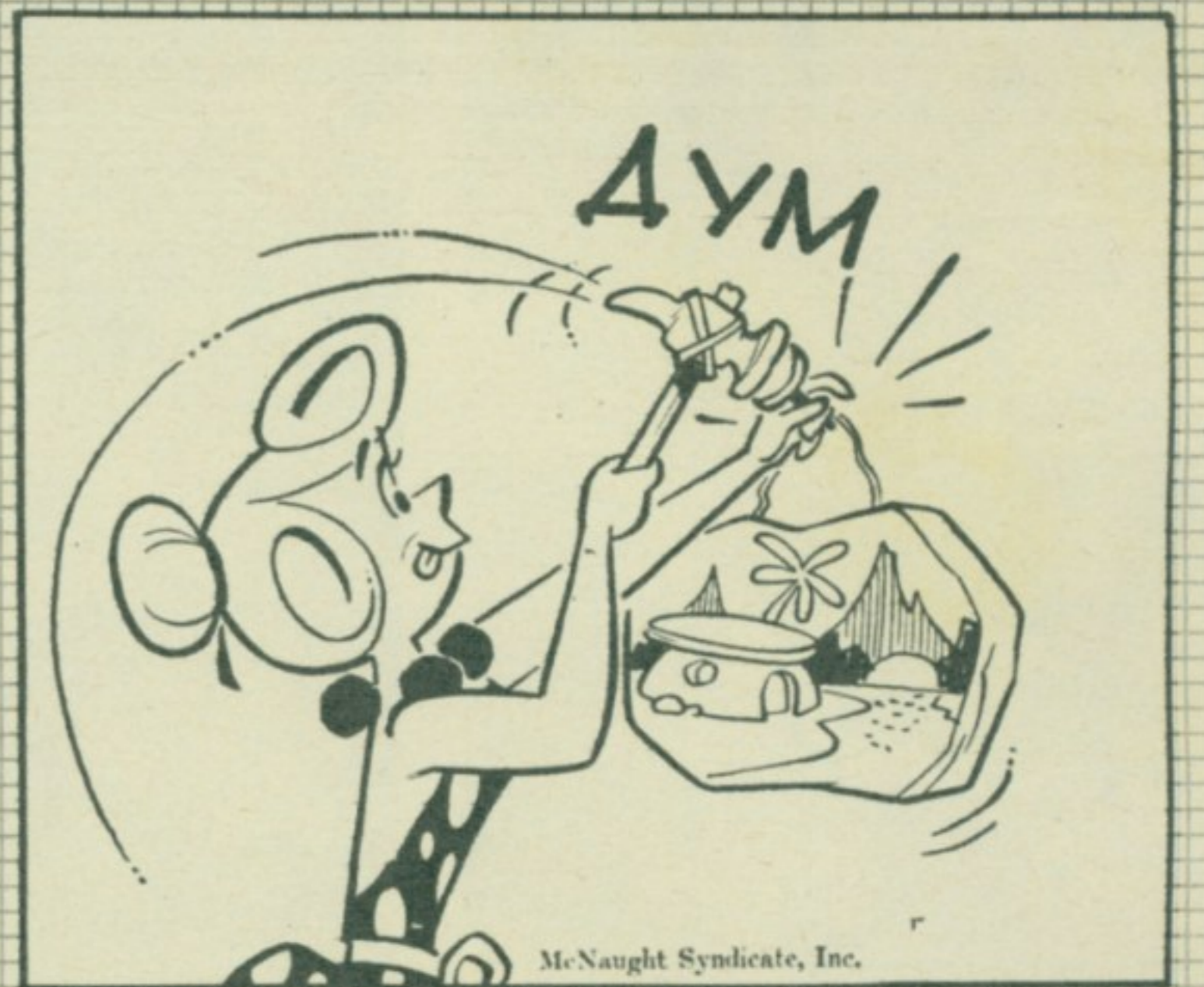
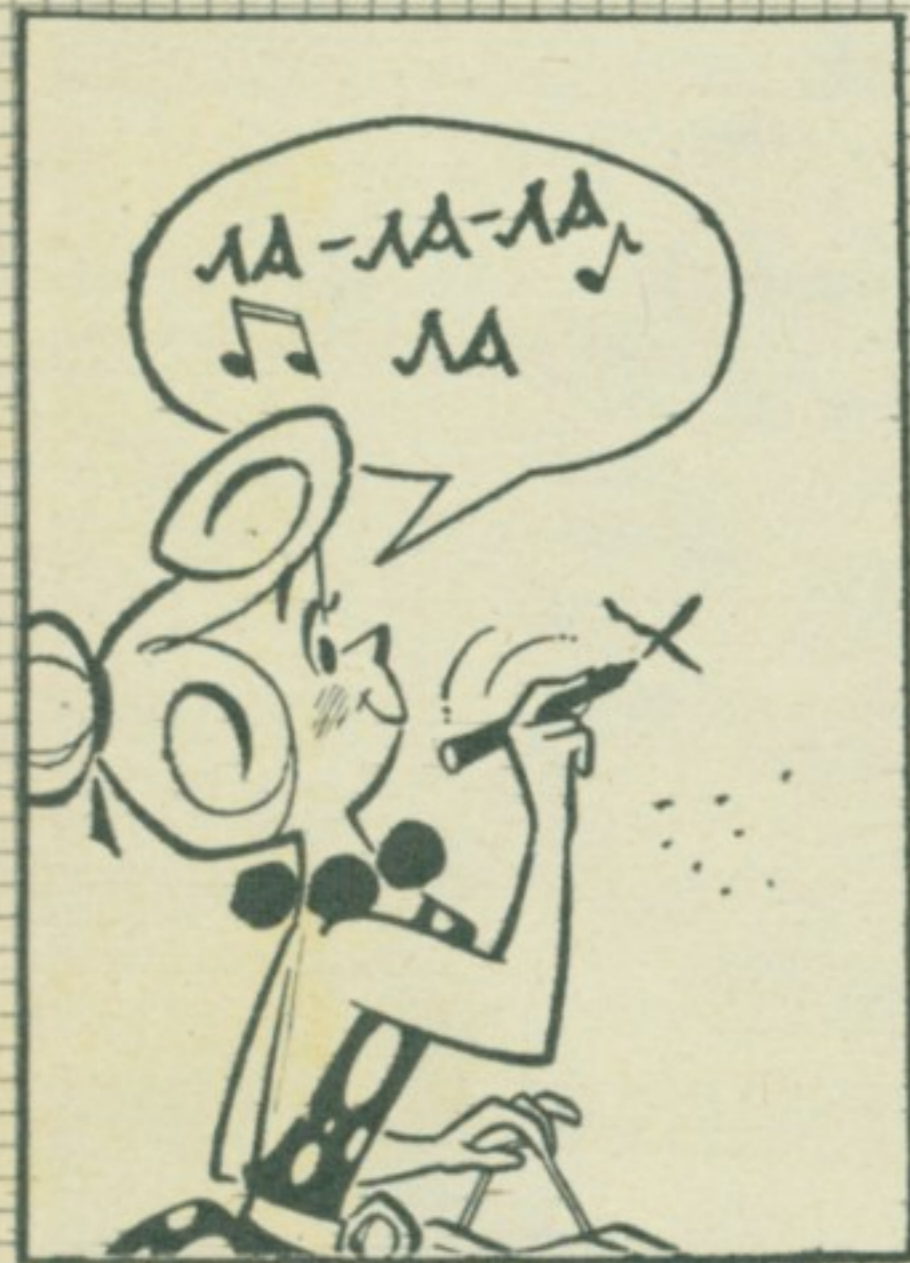
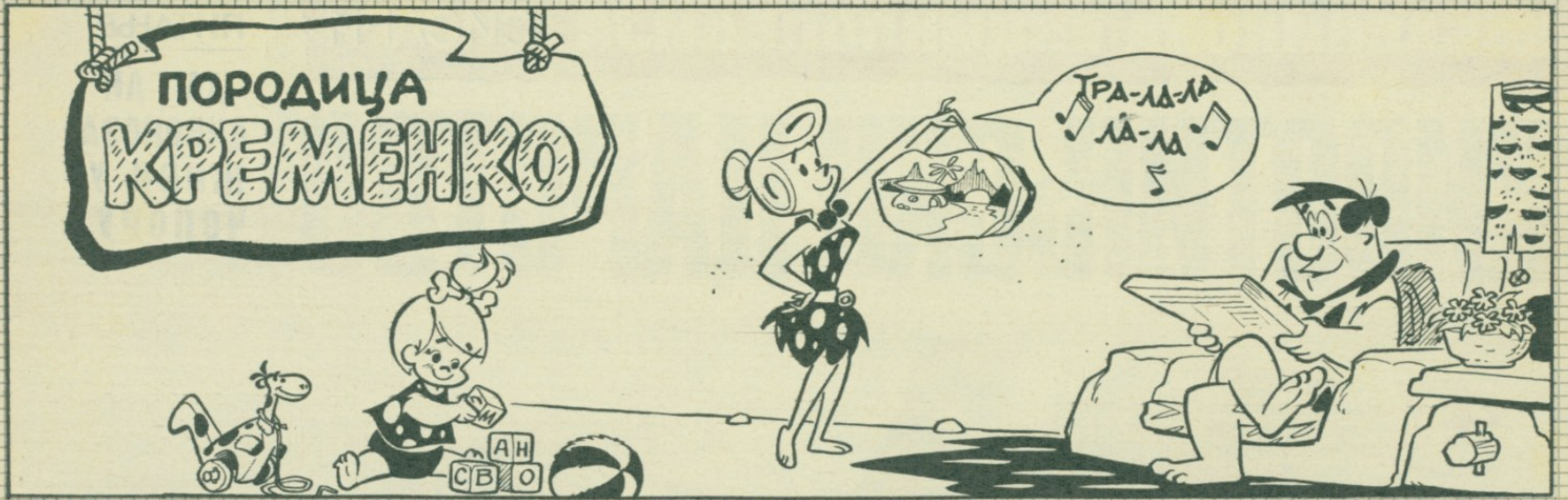
* ФУЕГО = ВАТРА

РАТ СВИРЕП, БЕДМИСЛЕН...

У ИСТОМ ТРЕНУТКУ, НА ПАЛУБИ „ЕЛ ТЕРИБЛА“

ЖИВОТИЊСКО ЦАРСТВО

ДА ЛИ
ДИВОКОЗА
ЖИВИ У
ЧОПОРУ?

47

КАКОМИКСТЛ — Живахна мала животиња тела сличног веверичијем с упадљивим шареним репом због чега је зову и „прстено-репа мачка“. У Европи је скоро непознат али је зато у САД и Мексику толико одомаћен да га држе у кућама као играчку, уместо пса или мачке. Прави је мајстор да утекне и тада ноћу лута по парковима верући се по дрвећу и ловећи птице. Иначе, у слободи, живи у скровитим јазбинама а излази ноћу. Среће се и у пустињским областима без растиња у Стеновним планинама. (Звер, ракун)

48

ДИВОКОЗА — Домовина су јој Алпи а живи и на неким другим високим планинама Европе. Код нас је највише има у Словенији. Прави је акробата у пењању по стрмим литицама а њени скокови, дугачки 7 м, просто су ненадмашни. Лов на дивокозу велика је вратоломија али и огромно уживање свим страсним ловцима. Младунци и мајка нежно се воле а јарићи се не мичу од убијене мајке тужно јадикујући. Од коже дивокозе, меке и fine, праве се најбољи мантили и рукавице. (Такопрсти папкар, шупљороги преживар).

Наградни конкурс: Чувајте ову страну! Одговорите на крају серије на питање. Награде: Бицикл Поши експрес, транзистор, књиге итд.

РАГНАР и џиновска лепотица

ТОРОВОГ
МИ
НАКОВЊА,
ВИДИШ
ЛИ ТИ
ОНО,
РАГНАРЕ
?

ПРУГАСТО
ЈЕДРО,
ФАР-ФАРЕРУ!
И ЈЕДАН
ШКОТСКИ БРОД
КОЈИ СЕ КАО
ГРАБЉИВИЦА
ОКОМИО НА
ДРАКАРА!

У ИСТОМ ТРЕНУТКУ
ПЛАМЕН ЈЕ ЛИЗНУО
УЗ КАТАРКУ
ПРОЈДИРАЈУКИ
ЈЕДРО...

ТО СУ ВИКИНЗИ НОРДРЕЈА*
ФАР-ФАРЕРУ! НЕЋЕМО ДОЗВО-
ЛИТИ ДА ИХ ПРОЈДЕРУ ТИ
МОРСКИ ВУКОВИ!

ВЕ-
СЛАЈТЕ!
ЈАЧЕ!

* ДАНАС ОРКНИЈСКА ОСТРВА, СЕВЕРНО
ОД ШКОТСКЕ...

БРЖЕ! БРЖЕ!
ПОЧУПАЋЕМО ИМ
ТЕ ЊИХОВЕ
БРАДУРИНЕ!

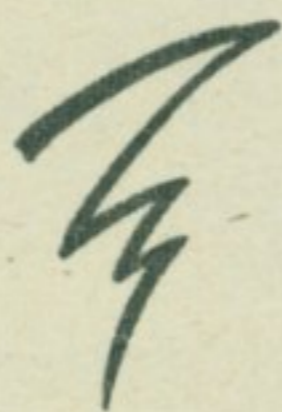
И РАГНАРОВ БРОД
ПОЛЕТЕО ЈЕ СИВИМ,
УЗБУРКАНИМ МОРЕМ...

Ронгвалд узбудни, није очекивао чудо! Била су му остала само још три човека. Па ипак...

ВИКИНЗИ
СЕ НЕ
ПРЕДАЈУ!

Ронгвалдов отац Харалд основао је на нордрезским острвима викиншку колонију. Мада су ти стари норвежани изгубили сваку већу са земљом својих предака, нису заборавили матерњи језик...

БЕ-
ЖИМО!

Шкотски пирати брзо су се повукли... нису имали снаге да издрже још једну битку... с Рагнарором...

Ајти, Рагнар је већ окочио у дупачки брод-китоловац...

ОКО
ЗА ОКО,
ВУКОВИ!

РАГНАРЕ,
ЧУВАЈ СЕ!
ЊИХОВИХ
ЧАКЉИ!

ПРИКЉАЊУ
ТЕ ЗА БРОД!

РАГНАР ЈЕ ИЗБЕГАО СТРАШНИ УДАРАЦ... И ОШТРО КОПЉЕ ПРОБИЛО ЈЕ БОК БРОДА...

СТЕП СИ
ОД БЕСА...
ПРОМАШИО
СИ!

ЋАДА ЈЕ РАГНАРОВ МАЧ ПОГОДИО ШКОТЈАН-БАНИНА И ПРОСТО ГА ПРЕКЉАО. ШКОТЈАНЦИ СУ САМО ЈОШ ГЈЕ-ДАТИ КАКО ДА УМАКНУ...

РАГНАР ЈЕ ЈЕДВА УСПЕО ДА ЗГРАБИ КРАЈ ФАР-ФАРЕ-РОВОГ КОПЉА...

ДРЖИ СЕ ДОБРО... НЕЋЕ ТЕ ОДВЕСТИ!

БИЛО ЈЕ ТО У ПОСЛЕДЊЕМ ТРЕНУТКУ...

УДАРИО СИ САМО ЈЕДНОМ АЈТИ ЈЕ УДАРАЦ БИО ДОБАР!

РАГНАРОВИ ВИКИНЗИ ПО-
КУПИЛИ СУ ИЗ МОРА ЈЪУДЕ
СА НОРДРЕЈА КОЈИ СУ СЕ
СПАСЛИ СА СВОЈ БРОДА
У ПЛАМЕНУ СКОЧИВШИ У
ВОДУ...

ХВАЈТА ВАМ! БЕЗ ВАС...
НАС БИ ВЕК ПРИ-
ЦКАЈЕ
РИБЕ!

РАГНАР МУ ЈЕ ПРИШАО...

КАКВА
ДЕСНИЦА! ЗАУВЕК
СИ ОСЛОБОДИО
МОРА
ЦРНОГЛАВОГ
ДУГАЈА!

ИМАО САМ СРЕЋЕ...
А ОН ЈЕ БИО ЗАСТЕ-
ПЉЕН ОД БЕСА...
ПА ЈЕ
ПОПРЕ-
ШНО
УДАРИО!

ДЕ... ДЕ!
РАЗУМЕМ СЕ
ЈА У ЈЪУДЕ...
И ГЛЕДАО
САМ
КАКО СЕ
БОРИШ!

РОНГВАЈД
УЉУДНИ С ПРАВОМ
ЈЕ НОСИО
СВОЈ
НАДИМАК...

ЈА САМ ГОСПОДАР
НОРДРЕЈА... И ВИ БЕТЕ
СВИ БИТИ МОЈИ ГОСТИ!
СА СВИМ ПОЧАСТИМА
БИКЕТЕ ПРИМЉЕНИ У
МОЈОЈ „ДУГАЈКОЈ КУЌИ“...

ЗАТИМ ЈЕ НАМИГНУО НА
РАГНАРА...

ЗНАО
САМ ДА КУ ЈЕ -
ДНОГ ДАНА СРЕСТИ
ЧОВЕКА ТАКВЕ
СНАГЕ... ЈЕДНА ПРО-
РОЧИЦА МИ ЈЕ РЕКЛА!

ЗАПАЉЕНИ
РОНГВАЈДОВ
БРОД
ЈЕ
ТОНУО...

ИСКРЕНО
ДА ТИ КАЖЕМ, ТРА-
ЖИО САМ ПО ОВИМ
ОСТРВИМА МУЖА ЗА
СВОЈУ КЋЕР... АЈИ САМ
НАИПАЗИО САМО НА СТА-
БИЋЕ!

НЕМАМ СИНА И ТРЕБА ДА
СЕ ПОБРИНЕМ ЗА НАСЛЕ-
ДНИКА... КОЈИ БИ БИО
ДОБАР МУЖ
МОЈОЈ ЈЕДИНИЦИ!

У ПОЧЕТКУ РАГНАР НИЈЕ
ПРИДАВАО ЗНАЧАЈ РЕЧИМА
СВОЈ НОВОГ ПРИЈАТЕЉА.
СВИ ОЧЕВИ ИМАЈУ ТАКВЕ
ЖЕЉЕ...

Пре поднева у пловила
су у добро закљоњен за-
лив. Бриге, утврђено
насеље Нордреја, имало
је око 300 куќа...

РОНГВАЈД ЈЕ ЗАТРУБИО
У РОГ И ГОТОВО ОДМАХ
СА СТЕНА СЕ ЈАВИО
ДРУГИ РОГ...

ТОЛИКО
САМ ГЛАДАН
ДА КУ ВЕЧЕРАС
ВОЈА ПОЈЕСТИ!

НА РОНГВАЛДОВОЈ ТРПЕЗИ НАШЛО СЕ МЕ ДВЕБЕ ПЕЧЕЊЕ... КУПУС И ПУНО РИБЕ... И ПИВА ДА БИ ХРАНА ЈАКШЕ КУТИЗИЈА НИЗ ГРЛО...

КУПУС ЈЕ МНОГО КИСЕО АЈЛИ ЈЕ ПИВО ДОБРО И ЈАКО!

ЖЕНЕ СУ СТАЈНО ПРИНОСИЈЕ МЕДОВИНУ И ВИНО ОД БОРОВНИЦА...

ИЗНЕНАДА, ФАР-ФАРЕР ЈЕ ПУРНО РАГНАРА ЈАКТОМ...

ЈЕСАМ ЈИ ЈА ТО ПРЕВИШЕ ПИО ИЛИ ЈЕ ТО БОГИЊА ФРЕЈА?

МОЈА ККИ ПУДРИН! ШТА САМ ТИ РЕК'О, СТРАНЧЕ? ЗАР НЕ ЗАСЛУЖУЈЕ ХРАБРОГ МУЖА!

РАГНАРОВО ЋУТАЊЕ ПОНОСИТИ ОТАЦ ЈЕ СХВАТИО КАО ПРИСТАНАК...

ОНА ОДЛИЧНО ЈАШЕ, ЛОВИ, БАРАТА КОПЉЕМ! БОРИ СЕ КАО РАТНИК... ПУДРИН ЈЕ МОЈ ПОНОС...

ВИДЕКЕШ ЈЕ СУТРА... НА ВИТЕШКОМ НАДМЕТАЊУ РАТНИКА! НАДАМО СЕ ДА КЕШ И ТИ БИТИ МЕЂУ ТАКМАЦИМА!

МИСТИЈА САМ ДА СИ ВИШИ И ЈАЧИ, СТРАНЧЕ!

ЉУДИ ЗА ТРПЕЗОМ ПРАСНУЛИ СУ У СМЕХ...

ПУДРИН НАЈАЗИ ДА СИ ПРЕМАЈЕН, ВИКИНЖЕ! ИТО ЈЕ ТАЧНО! ОНА ЈЕ ЈАКА К'О БИК!

ХАА-ХАА!

ПУДРИН НИЈЕ ВОЈЕЛА ТАКВЕ ПОХВАЈЕ, ИСТРГЛА ЈЕ ШАЏИВЧИНИ РОГ ИЗ РУКУ...

...И ЊИМЕ ГА УДАРИЈА ПО ГЈАВИ. ЧОВЕК СЕ СРУЧИО НА СТО...

РАГНАР И ФАР-ФАРЕР САМО СУ СЕ ПОГЛЕДАЛИ...

Гудрун је тад пришља Рагнару...

ВЕРУЈЕШ ЛИ САД ДА МИ ЈЕ МЕСТО НА ВИТЕШКОМ НАДМЕТАЊУ... ВОЈЕЈА БИХ ДА И ТЕБЕ ТАМО ВИДИМ!

ПА... ПОКУШАЋУ!

РАГНАР ЈЕ ПРОПУТАО МАМАЦ... РОНГВАЛДОВА ККИ „ЗАГРЕБЛА“ ЈЕ ЊЕГОВ ПОНОС...

РОНГВАЛД ЈЕ БИО ОДУШЕВЉЕН...

ЧУВАЈ ГА СЕ ГУДРУН! ЈА САМ ГА ВИДЕО КАД ЈЕ ОБОРИО ЦРНОПЛАВОГ ДУГАЈА!..

КА СВЕ ТО ГУДРУН ЈЕ НАПУНИЛА РОГ ПИВОМ И ИСПРАЗНИЛА ГА У ЈЕДНОМ ГУТЉАЈУ. РАГНАР БИ СЕ ТЕШКО ОДЛУЧИО НА ТАКАВ ПОДВИГ...

И РОНГВАЛД ЈЕ МАЛО ВИШЕ ПОПИО...

КАЖЕМ ТИ, ВИКИНЖЕ, ОНАЈ КО СЕ ОЖЕНИ СА ГУДРУН НЕКЕ ПОПРЕШИТИ...

ОВАЈ...

АЈ! ТЕК ТРЕБА ДА ЈЕ ЗАСТЉИШ! ЈЕР ГУДРУН НЕ САМА СЕБИ ИЗАБРАТИ МУЖА! АЈИ ЈА ВЕРУЈЕМ У ПРЕДСКАЗАНЈЕ ПРОРОЧИЦЕ!

РОНГВАЛД НИЈЕ ХТЕО ДА ОБЈАШЊАВА... А РАГНАР ЈЕ У ДУШИ УНАПРЕД ЖАЛИО ЈАДНИКА КОМЕ СУДБИНА БУДЕ ДОДЕЛИЛА ТОГ ЦИНА ОД ЖЕНЕ...

СУТРАДАН СВИ МУШКАРЦИ И ЖЕНЕ ИЗ НАСЕЉА ИЗИШЛИ СУ НА ПРОСТРАНУ ЗАРАВАН ГДЕ ЈЕ ТРЕБАЈО ДА СЕ ОДРЖИ ВИТЕШКО НАДМЕТАЊЕ...

РАГНАР ЈЕ БИО МЕЂУ ТАКМИЧАРИМА...

ИЗГЛЕДА ДА ТА ЦУРА ОБАРА МЛАДИЋЕ КАО ПИЈТИКЕ!

ЛИЧНО РОНГВАЛД ЈЕ ВОДИО
КОЊА СВОЈЕ КЋЕРКЕ. И ТАКО
ЈЕ ОДВЕО ДО МЕСТА ГДЕ СЕ
ОДРЖАВА ТУРНИР...

КАД ЈЕ РОГОМ ДАТ ЗНАК
ЗА ПОЧЕТАК ТУРНИРА, ДВА-
ДЕСЕТ БОРАЦА, ПОДЕ-
ЉЕНИХ НА ДВА
ТАБОРА,
ЈУРНУЛИ
СУ ЈЕДНИ НА
ДРУГЕ...

ПО ДОМАЋИНОВОЈ ЖЕЉИ
РАГНАР И ГУДРУН
БИЛИ СУ, У ПОЧЕТКУ, НА
ИСТОЈ СТРАНИ...

ТЕШКО ОНОМ
НА КОГА ОНА
НАСРНЕ!

ПРВИ ЧОВЕК НА КОГА ЈЕ
НАЛТЕТЕЈА ЗАЧАС ЈЕ БИО
ИЗБАЧЕН ИЗ СЕДЈА...

И РАГНАР ЈЕ ЈАКО САВЛАДАО
СВОГ ПРВОГ ПРОТИВНИКА.
ОСТРВЉАНИ, ЧОСТАЛОМ,
НИСУ БИЛИ НАРОЧИТО ДОБРИ
ЈАХАЧИ...

ФАР-ФАРЕР ЈЕ СЕДЕО
ПОРЕД ДОМАЋИНА...

ОДИНОВЕ МИ БРАЋЕ,
БОЉЕ БИ БИЛО ДА ТИ
ЈЕ ГУДРУН... СИН!

НАДАМ СЕ
ДА ЋЕ ДАНАС
НАЂИ СЕБИ
МУЖА!

ДОМАЋИН ЈЕ ПЉЕСНУО
ПО РАМЕНУ СВОГ
ДЕБЕЉОГ ГОСТА...

ЗНАШ КОД НАС ЈЕ
ОБИЧАЈ ДА КЋЕРКА ГЛА-
ВАРА ИЗАБЕРЕ СЕБИ МУ-
ЖА ИЗМЕЂУ НАЈ-
БОЉИХ МЕГДАНЦИЈА...

АХИ, ГУДРУН
СЕ ЗАКЛЕЈА ДА ЋЕ
САВИТИ КОЛЕНО
САМО ПРЕД ЧОВЕКОМ
КОЈИ УСПЕ ДА ЈЕ
ИЗБАЦИ ИЗ СЕДЈА...
А ТАКВОГ ДО
ДАНАС НИЈЕ
НАШЈА!

ФАР-ФАРЕРУ ЈЕ ТАДА СИНЉО...

И ТИ МИСЛИШ
ДА РАГНАР...?

СИГУРАН САМ! ЈЕДНА
ПРОРОЧИЦА МИ ЈЕ ПРЕ ТРИ
ГОДИНЕ ПРЕДСКАЗАЛА: ТВОЈА
КЋИ ЋЕ СЕ УДАТИ ЗА ЈЕДНОГ
ВИКИНГА КОГА ЋЕШ СРЕСТИ
НА МОРУ...

НИЈЕ
ИЗГЛЕДАЈО ДА
ГУДРУН НАМЕРА-
ВА ДА БИЈО
ПРЕД КИМ САВИЈЕ
КОЛЕНО.
ЧИСТИЈА ЈЕ
СВЕ ПРЕД
СОБОМ...

ХУЧВАА!

ХУЧВАА!

ХУЧВАА!

ПА, ВИКИНЖЕ!
ОСТАЛИ СМО
ЈОШ НАС
ДВОЈЕ!

ГУДРУН ЈЕ
ОСТАВИЈА
ГОСТА ЗА
СВОЈ
ТРИЈУМФ.
РАГНАР ЈЕ
БИО
СПРЕМАН...

ПОБЕЂЕНИ И РАЂЕНИ НАПУ-
СТИЛИ СУ БОРБИШТЕ...

ЗАР ТИ
СЕ ТОЈЛИКО
ЖУРИ ДА
ТРЕСНЕШ
О
ЈЕДИНУ
?

ХУЧВАА!

АХАХА!

ЗАОРИО СЕ СМЕХ. НАЉУ-
БЕНА ГУДРУН ЈЕ МАМУЗНУ-
ЈА СВОГ КОЊА...

РАГНАР СЕ ИЗМАКАО И ГУДРУН
ЈЕ, НЕ МОГАВШИ ДА ЗАУСТАВИ
КОЊА, ЧЛТЕТЕЈА Ч ГОМИЛЧ...

ХЕЈ,
ГУДРУН!
ЗБОГ СТРАН-
ЦА СИ
ИЗГУБИЈА
ГОТАВУ!

ШТО ЈЕ БРЖЕ МОГЈА,
ДЕВОЈКА ЈЕ ОКРЕНУЈА
КОЊА... БИЈА ЈЕ ЦРВЕНА
ОД БЕСА...

ИЗБЕГА-
ВАШ
БОРБУ,
ВИКИН-
ЖЕ!

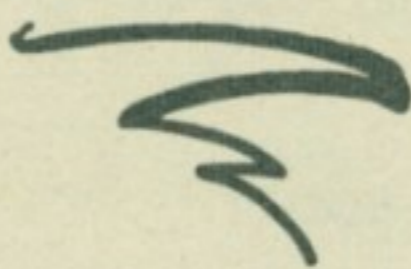

ЈАБУКА ЊЕ-
ГОВОР КО-
ПЉА-БУЗДОВА-
НА УДАРИЛА
ЈЕ ГУДРУН
ПО ЛЕЂИМА
ОНА ЈЕ
ЈЕКНУЛА...

ААХ...

РАГНАР
ЈОЈ ЈЕ НА-
ШАО СЛАБУ
ТАЧКУ...

Гудрун не
треба дозволити
да се зајети...
Њена снага
била је
у њеној тежини
која је
у зајету
постајала про-
сто
уништавајука.
Треба
је приковати
за
једно
место...

ОНА ЈЕ ПОКУШАВАЈА
ДА СЕ ОСЛОБОДИ. РАГ-
НАР ЈУ ЈЕ ПОНОВО
„КЉУЦНУО“ ПО РАМЕНУ.

ОСЕТИО ЈЕ
ДА СЕ
ЗАКЛАТИЈА...

ПУСТИ
МЕ
ДА
ПРО-
ЂЕМ!

ЊЕН ОТАЦ ЈЕ ЈИКОВАО...

ЗНАО САМ... ЗНАО
САМ... ПРОРОЧИЦА
НИЈЕ ЈАГАЈА...

ФАР-ФАРЕР НИЈЕ ЗНАО
ШТА ДА МИСЛИ...

...ТОРА МИ, ЗАР ОН ДА
СЕ ОЖЕНИ ОВИМ БРДОМ
МЕСА...

Гудрун је на све начине
покушавајла да се ослобо-
ди и узме зајет...

РАГНАР ЈЕ ИСКОРИСТИО
ТРЕНУТАК ЊЕНЕ НЕСИГУРНО-
СТИ НА КОЊУ И ПОНОВИО
ЈЕ НАПАД...

ГУДРУН,
ЈА САМ ТЕ
ОПОМЕ-
НУО...

Гудрун се повејла на једну
страну а онда ју је ње-
на сопствена тежина по-
вукла...

ПРИНЕЌУ НА
ЖРТВУ СВЕТОМ ОЈА-
ФУ ЦЕЛОГ ВОЈА!
НАШТА ЈЕ
МУЖА!

СТОЈЕЊИ ИЗА ГУДРУН И
ЊЕНОГ ОЦА, ФАР-ФАРЕР ЈЕ
НАМИГНУО РАГНАРУ
КАО ДА ЖЕЛИ ДА МУ КАЖЕ:
„ПУСТИ ИХ НЕК' ВЕРУЈУ..."

РАГНАР ГА ЈЕ РАЗУМЕО...

ТО ЈЕ ВЕЛИКА ЧАСТ
ЗА ЈЕДНОГ ПРОСТОГ ВИ-
КИНГА КОЈИ ИМА САМО
СВОЈ БРОД...

МОЈА КЊИ ЈЕ
БОЈАТА ЗА ОБОЈЕ! ВАЖНО
ЈЕ ДА МОЈА КЊИ ДОБИЈЕ
ХРАБРОГ
МУЖА...

ГУДРУН ГА
ЈЕ ПОНОВО
ЗГРАБИЛА
У СВОЈ
ЗАГРЉАЈ...

ВИДЕКЕШ!
ПОСТАЊЕМО
ГОСПОДАРИ
СЕВЕРНОГ
МОРА!

ВИКИНГ
ЈЕ
ИЗГУБИО
ДАХ...

ТОРОВЕ
МИ БРАДЕ...
ПОЛОМИЋЕ
МИ
КОСТИ!

НАСТАЈО ЈЕ ОПШТЕ ВЕСЕЉЕ...

ЖИВЕТИ
ГУДРУН И
РАГНАР!

ЖИ-
ВЕТИ!

ЗАТРУБИ-
ТЕ У РОГ!

РАГНАРА И ЊЕГОВУ ВЕРЕНИЦУ ПОДИГЛИ СУ НА РАМЕНА...

ХО-ЈА!
ХО-ЈА!

ХУ!
ТЕШКА ЈЕ
К'О ЗЕМЉА!

НАСРЕКНИЈИ БИО ЈЕ ОТАЦ...

ГЛЕДАЈТЕ КАКО
СУ СРЕКНИ! НЕ ТРЕ-
БА ЧЕКАТИ...
ЖЕЛИМ ДА
СВАДБА
БУДЕ ВЕК
СУТРА...

КАШИЈЕ, КАД СУ СЕ РАГНАР И ФАР-ФАРЕР НАШЛИ САМИ...

ХУ! КАКВА АВАНТУРА! ТРЕБА ШТО ПРЕ БЕЖАТИ, ФАР-ФАРЕРУ! САВЕТУЈ МЕ...

ПОЛЈАКО, МЛАДИЉУ, ПОЛЈАКО! ТРЕБА САСЕКАТИ НОЋ! А ДОТЈЕ, ПРАВИ СЕ ВЕСЕО ШТО СИ СТЕКАО ЖЕНУ!

ЈАКО ЈЕ ТЕБИ ГОВОРТИ КАД НИСИ НА МОМ МЕСТУ!

ГЛЕДАЈ ДА ЗАБАВИШ ГУДРУН И ЊЕНОГ ОЦА... ДО МРАКА! ЈА ЋУ ПРИПРЕМИТИ НАШ БРОД...

СТОЈЛОВИ СУ ВЕЉ БИЈИ ПОСТАВЉЕНИ... РОИГВАЈД ЈЕ ОТВОРИО ЧЕТИРИ БУРЕТА ПИВА...

ХАЈДЕ! ПИЈТЕ! НЕМА СВАДБЕ БЕЗ ПИВА!

ФАР-ФАРЕР ЈЕ, УЗ ПУТ, НАЗДРАВИО СРЕЊНОМ ОЦУ...

ПИЈЕМ ЗА ТВОЈЕ БУДУЋЕ ЧИЊКЕ!

НОЋ ЈЕ ПРЕКИНУЛА ПИЈАНКУ...

ПРЕ НЕГО ШТО СЕ ПОВУКАО У СВОЈУ СОБУ, РАГНАР ЈЕ МОРАО ДА ОТПРИ ЈОШ ЈЕДАН ЗАГРЉАЈ...

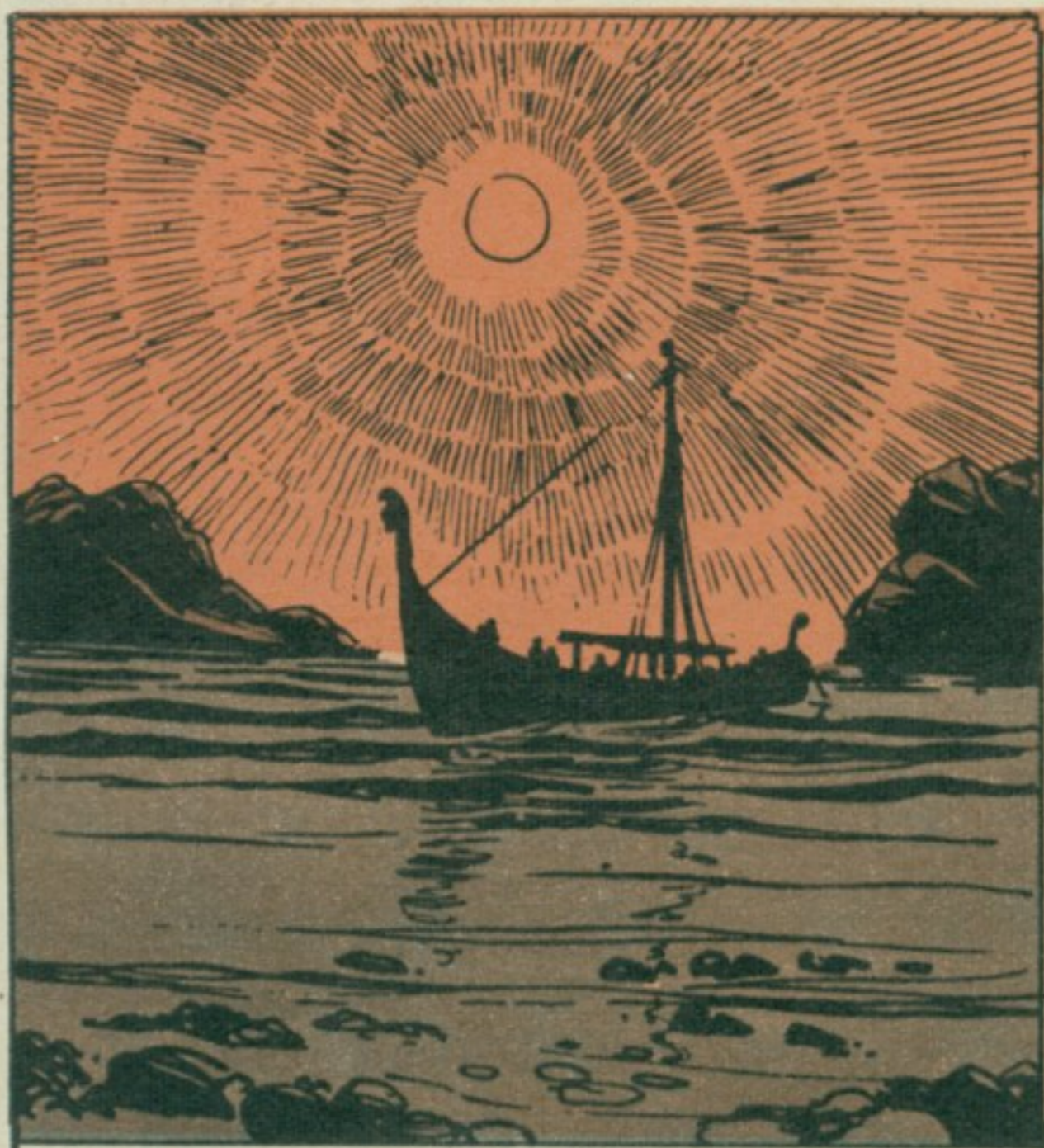
ОСЕЊАМ КАКО ТИ СРЦЕ КУЦА!

ДВА ПРИЈАТЕЉА ЧЕКАЈА СУ ДА НОЋ ПОДМАКНЕ...

БИЋЕ МЕСЕЧИНЕ!

ТИМ БОЉЕ! МОКИ ЋЕМО ДА ВИДИМО ПОДВОДНО СТЕЊЕ!

РАГНАРОВ БРОД БИО ЈЕ СПРЕМАН. ПОСАДА ЈЕ САМО ЧЕКАЛА ДА СТИГНЕ РАГНАР ПА ДА ДИГНЕ ЈЕДРО...

СВЕ ИЗГЛЕДА ТИХО!

РАГНАР И ФАР-ФАРЕР СПУШТАЈУ СЕ ПРЕМА ОБАЉИ...

И КАД СУ ВЕК МИСЛИЛИ ДА СУ УМАКЛИ, ИЗА СТЕНЕ ЈЕ ИСКОЧИЛА ОГРОМНА СЕНКА...

ИЗДАЈИЦЕ!

ГУДРИН, ОБУЗЕТА СУМЊОМ, ЦЕЛЕ НОКТИ ЈЕ СТРАЖАРИЛА У БЛИЗИНИ МОРА...

УЛОВИ-КУ ТЕ К'О ФОКУ!

РАГНАР И ФАР-ФАРЕР СКОЧИЛИ СУ У МОРЕ... НЕ ЖЕТЕЉИ ДА СЕ СУКОБЕ СА ОВЛОЖЕЊЕНОМ ДЕВОЈКОМ...

ОНА ЈЕ КАО УРАГАН, РАГНАРЕ!

КОПЉЕ ЈЕ ПАЛО У МОРЕ САМО НА ПЕДАЉ ОД РАГНАРА. У ИСТОМ ТРЕНУТКУ ЗАЧУО СЕ РОП КОЈИ ЈЕ ПОЗИВАО НА УЗБУНУ...

ПЛИВАЈ, РАГНАРЕ! БРЖЕ!

ВЕОТАЧИ СУ ВЕЋ БИЛИ НА СВОЈИМ МЕСТИМА...

ПОСЛЕ НЕКОЛИКО ТРЕНУТАКА РАГНАР И ФАР-ФАРЕР БИЛИ СУ НА СВОМ БРОДУ...

ОКРЕКИ! ОНА ПЛИВА ПРЕМА НАМА... ДА НАС НЕ СТИГНЕ!

ДАТИ, ГУДРИН СЕ НИЈЕ МОГЛА ТАКМИЧИТИ СА ДВАНАЕСТ ВЕОТАЧА...

УХ! ОДАВНО СЕ НИСАМ ОВАКО ПРЕЗНОЈИО!

ОДСАД БЕМО ДАЛЕКО ЗАОБИЛАЗИТИ ОВА ОСТРВА!

У ЈЕДНОЈ МАЛОЈ КРЧИЦИ СА ШКИЉАВИМ ОСВЕТЉЕЊЕМ... У БАГДАДУ...

ОСТРВО

ЉУДОЖДЕРА

БУУУУУ!

ПОЛАКО, ГОСПОДАРУ! НЕ ЗАБОРАВИ ДА СМО ОВДЕ ИНКОГНИТО!

ШКИЉАВИМ? ШТА ЈЕ У МОЈОЈ КРЧИЦИ ШКИЉАВО?

...ВЕЛИКИ ВЕЗИР ИЗНОГУДА ПОКУШАВАО ЈЕ ДА УТОПИ СВОЈУ ТУГУ...

НИКАД, НИКАД НЕЋУ УСПЕТИ ДА ПОСТАНЕМ КАЛИФ УМЕСТО КАЛИФА!

МОМЧЕ! ЈОШ ДВЕ БОЗЕ!

НЕЋУ БОЗУ! 'ОБУ РАТЛУК С... ОРАСИ-МА!

ГОСПОДАРУ, УРАЗУМИТЕ СЕ!

ЗДРАВО, МОРНА-РИ!

КО ЈЕ ОВАЈ ТИП?

ТО ЈЕ СИМБАЛ, МОРЕПЛОВАЦ! УВЕК ПРИЧА НЕКЕ ИЗМИШЉОТИНЕ... ИМА ВУЗНУ МАШТУ!

МАШТУ, КАЖЕШ? ЈА, КОЈИ САМ ИЗБЕГАО ТОЛИКЕ ОПАСНОСТИ? ЈА, КОГА СУ ЉУДОЖДЕРИ ЈЕЛИ?

ПОЈЕЛИ ТЕ ЉУДОЖДЕРИ?

ДА, АЛ' САМ УСПЕО ДА ИМ УМАКНЕМ ПРЕ КРАЈА РУЧКА! МОРАЛИ СУ ДА СЕ ЗАДОВОЉЕ САМО МОЈОМ ЛЕВОМ НОГОМ!

ЗНАШ ЛИ ТИ, СТРАНЦЕ, ДА ЈА ЗНАМ ЈЕДНО ОСТРВО... ТУ БЛИЗУ... НА КОЈЕМ ЖИВЕ ДВА СТРАШНА ЏИНА?

СТВАРНО?

НЕГО! ТРИДЕСЕТ СРЧАНИХ МОРНАРА ДОЖИВЕЛО ЈЕ КРАЈ ТОГ ОСТРВА БРОДОЛОМ И НИКО ИХ ВИШЕ НИКАД НИЈЕ ВИДЕО!

И ШТА ЈЕ ПО ТВОМ МИШЉЕЊУ, ПОСТАЛО ОД ТИХ ТРИДЕСЕТ МОРНАРА?

ТРИДЕСЕТ РУЧКОВА!

ПРИСТАО ЈЕ... ПРИСТАО!

ЛЕПО... АЛ' СВЕ' МЕ ЈЕ СТРАХ ДА ЂЕМО ОПЕТ НЕШТО ЗАБРАВАТИ!

У ЛУЦИ ЂЕМО УНАЈМИТИ ЈЕДАН ЧАМАЦ!

АЛИ, ДОБРИ МОЈ ВЕЗИРЕ, ПА МОГЛИ СМО ДА УЗМЕМО МОЈУ ЈАХТУ! НА ЊОЈ ЈЕ ПОСАДА ОД 50 ЉУДИ, СВИРАЧИ, КУВАРИ, ИГРАЧИ-КЕ...

НЕ! ПОКВАРИЛИ БИ НАМ ЗАДОВОЉСТВО! ИДЕМО САМО НАС ТРОЈИЦА! ЈА И АИЛАТ ЛАРАТ ЂЕМО ВЕСЛАТИ, ТИ ЂЕШ ПЕЧАТИ!

ДОБРО!

ИМАМ ФИНИХ ЧАМАЦА, ПОЧЕВ ОД 100000 ПИЈАСТРА НА ДАН...

ДОЗВОЛИ ДА ЈА ПЛАТИМ, ДОБРИ МОЈ ИЗНОГУДЕ!

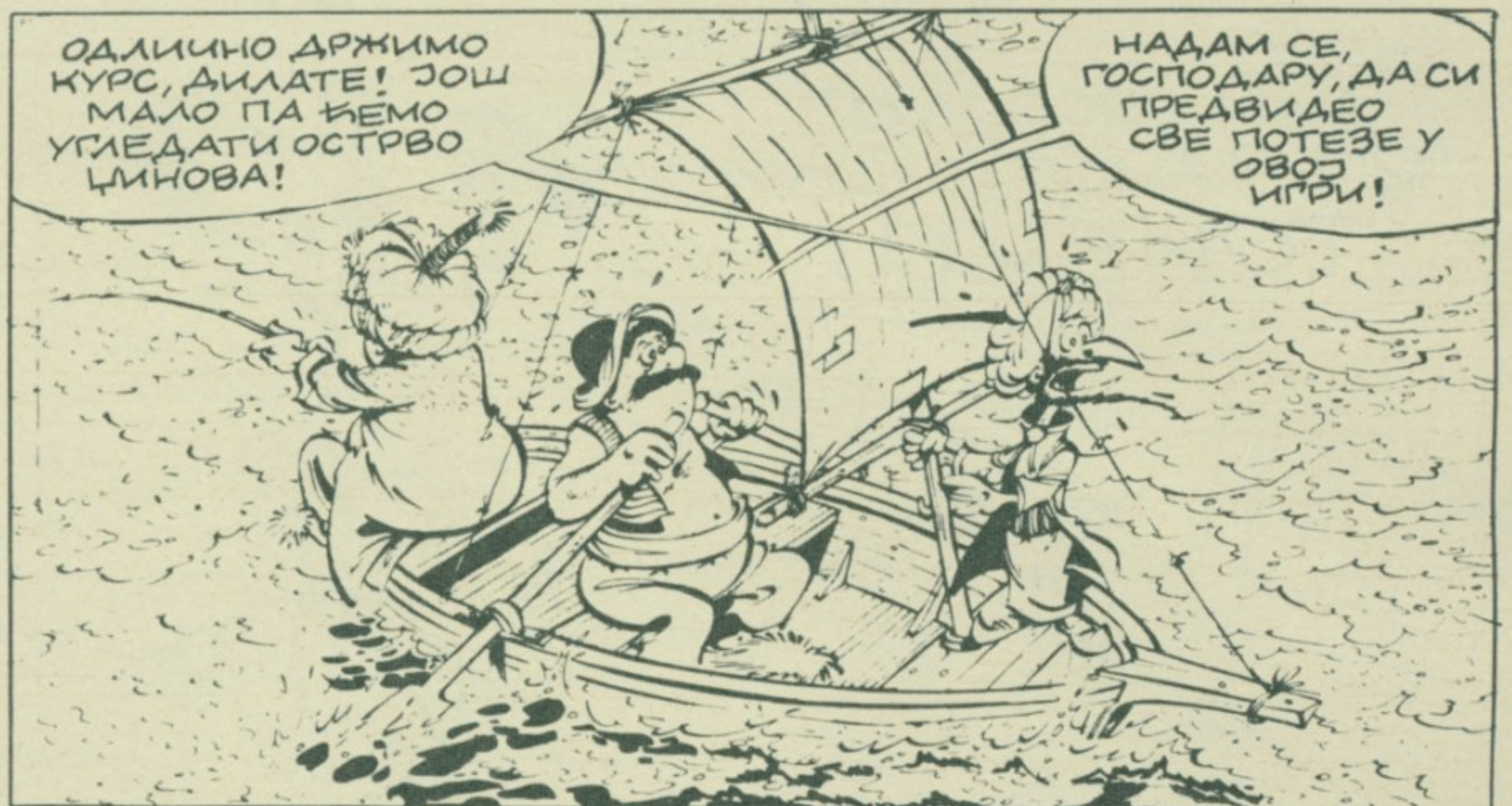
О, НЕ! ДОПУСТИ ДА ЈА ТО УРЕДИМ СА СТАРЦЕМ!

МАЛО КАСНИЈЕ...

ДАО СИ ИМ ПРАВУ ОЛУПИ-НУ!

ЗАР МИСЛИШ ДА ЈЕ ЗА 15 ПИЈАСТРИ ТРЕБАЛО ДА ИМ ДАМ ГАЛИЈУ ЛЕПЕ КЛЕОПАТРЕ?

ОДЛИЧНО ДРЖИМО КУРС, АИЛАТЕ! ЈОШ МАЛО ПА ЂЕМО УГЛЕДАТИ ОСТРВО ЏИНОВА!

НАДАМ СЕ, ГОСПОДАРУ, ДА СИ ПРЕДВИДЕО СВЕ ПОТЕЗЕ У ОВОЈ ИГРИ!

ПОСЛЕ НЕКОЛИКО ЧАСОВА ПЛОВИДБЕ...

СИМБАЛ МОРЕПЛОВАЦ НИЈЕ ЛАГАО! ЕНО ОСТРВА!

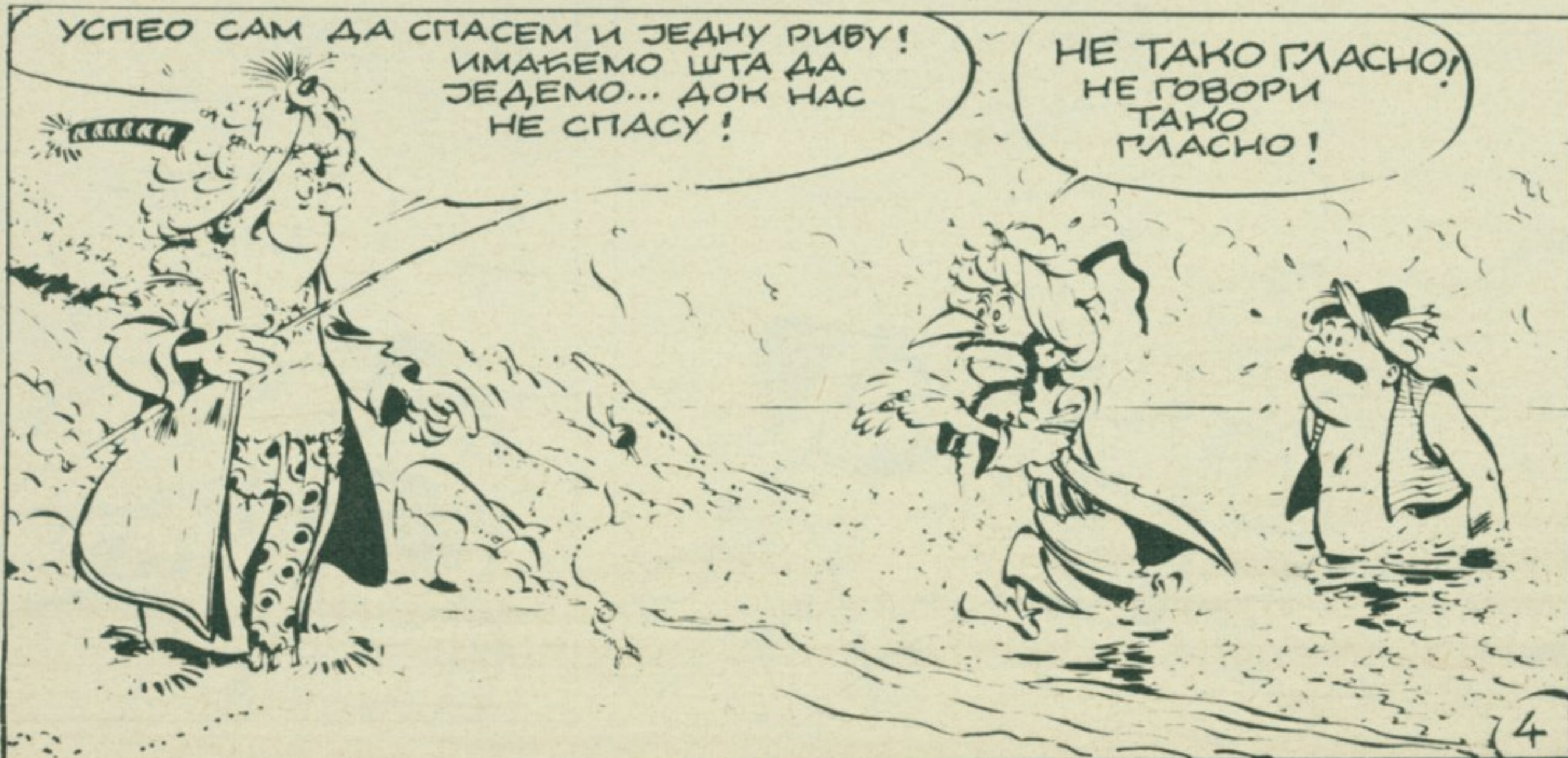

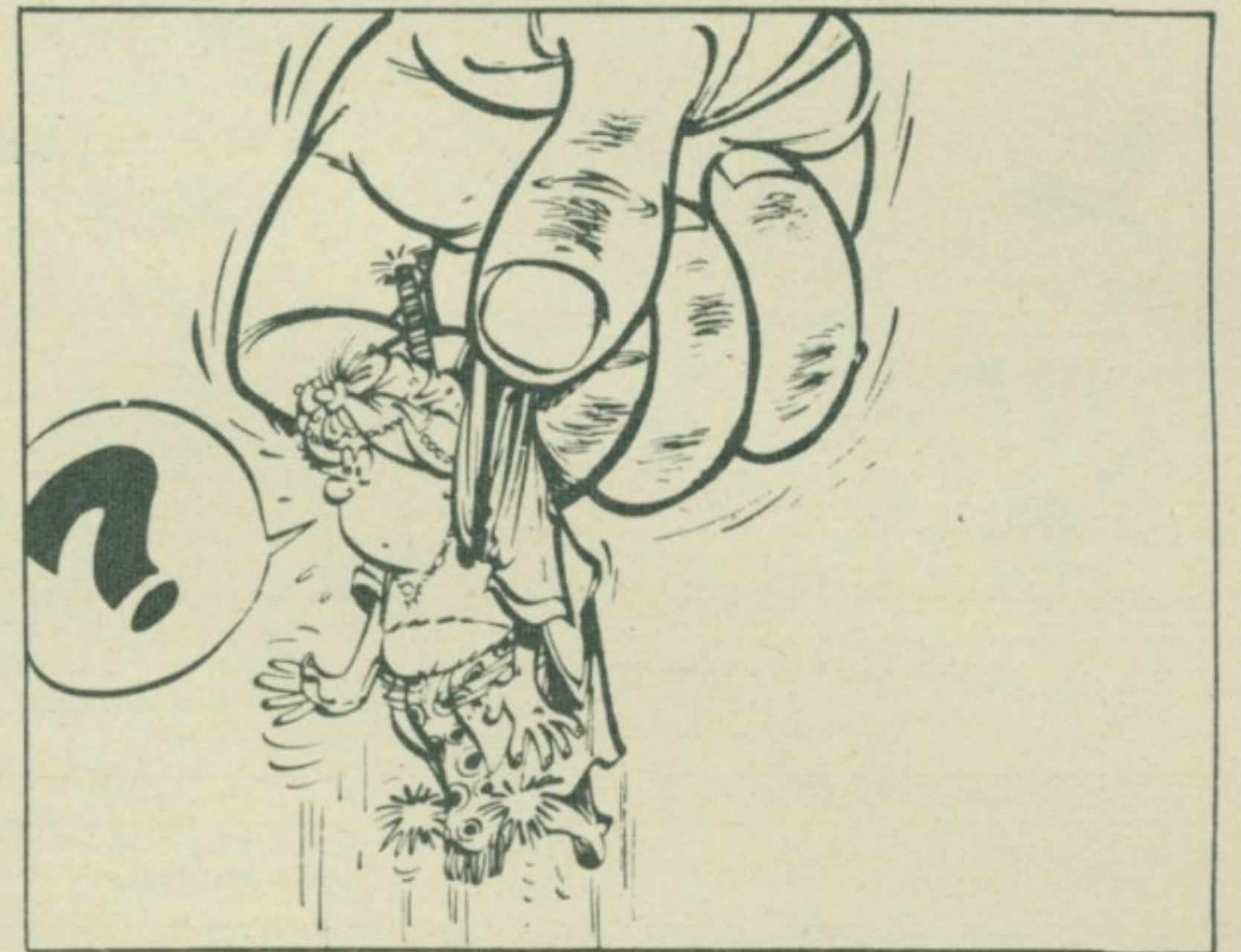
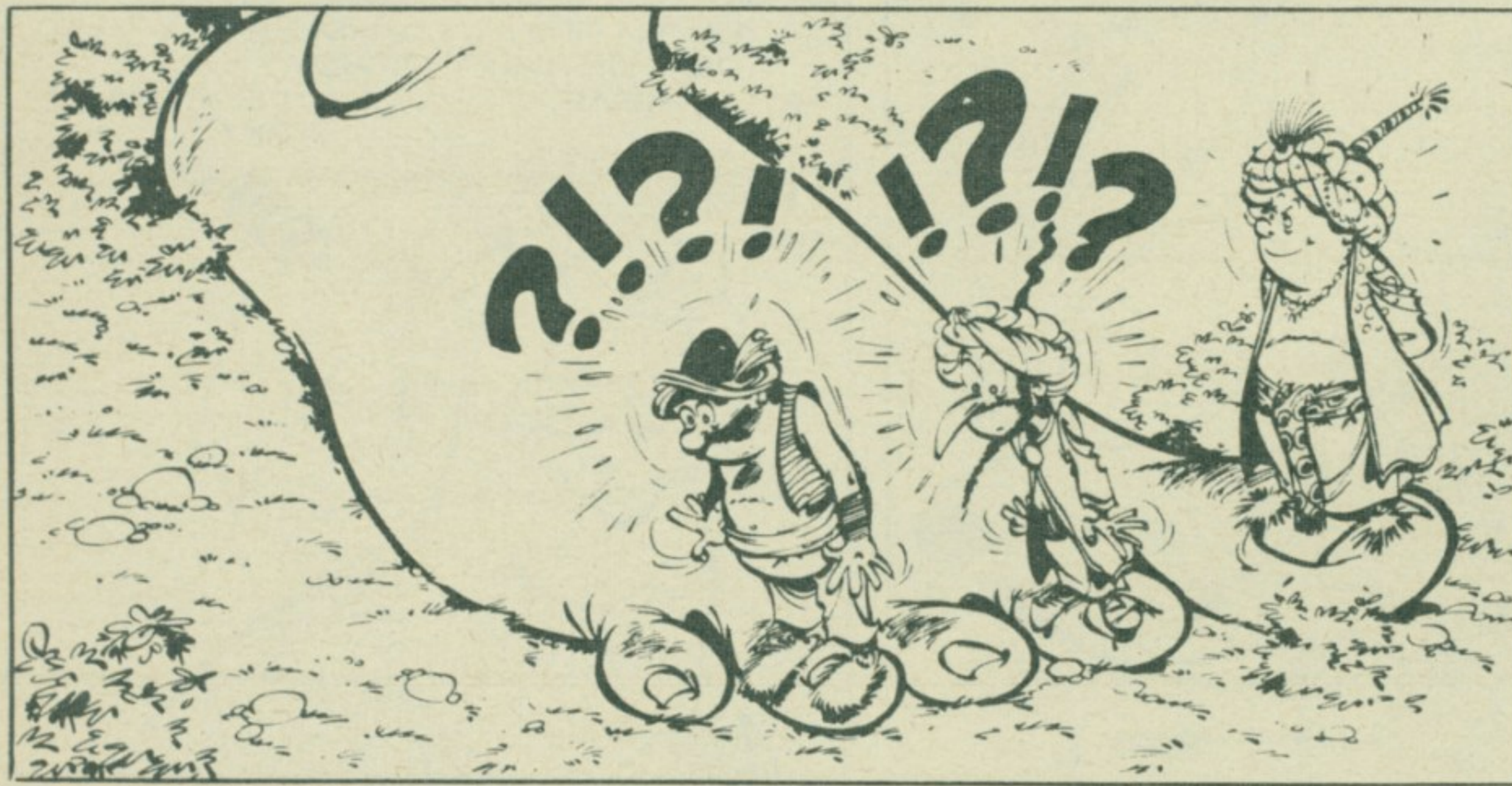
САД ТРЕБА УПЛАШИТИ КАЛИДУ... КАО КОБАЈАГИ ТОНЕМО!

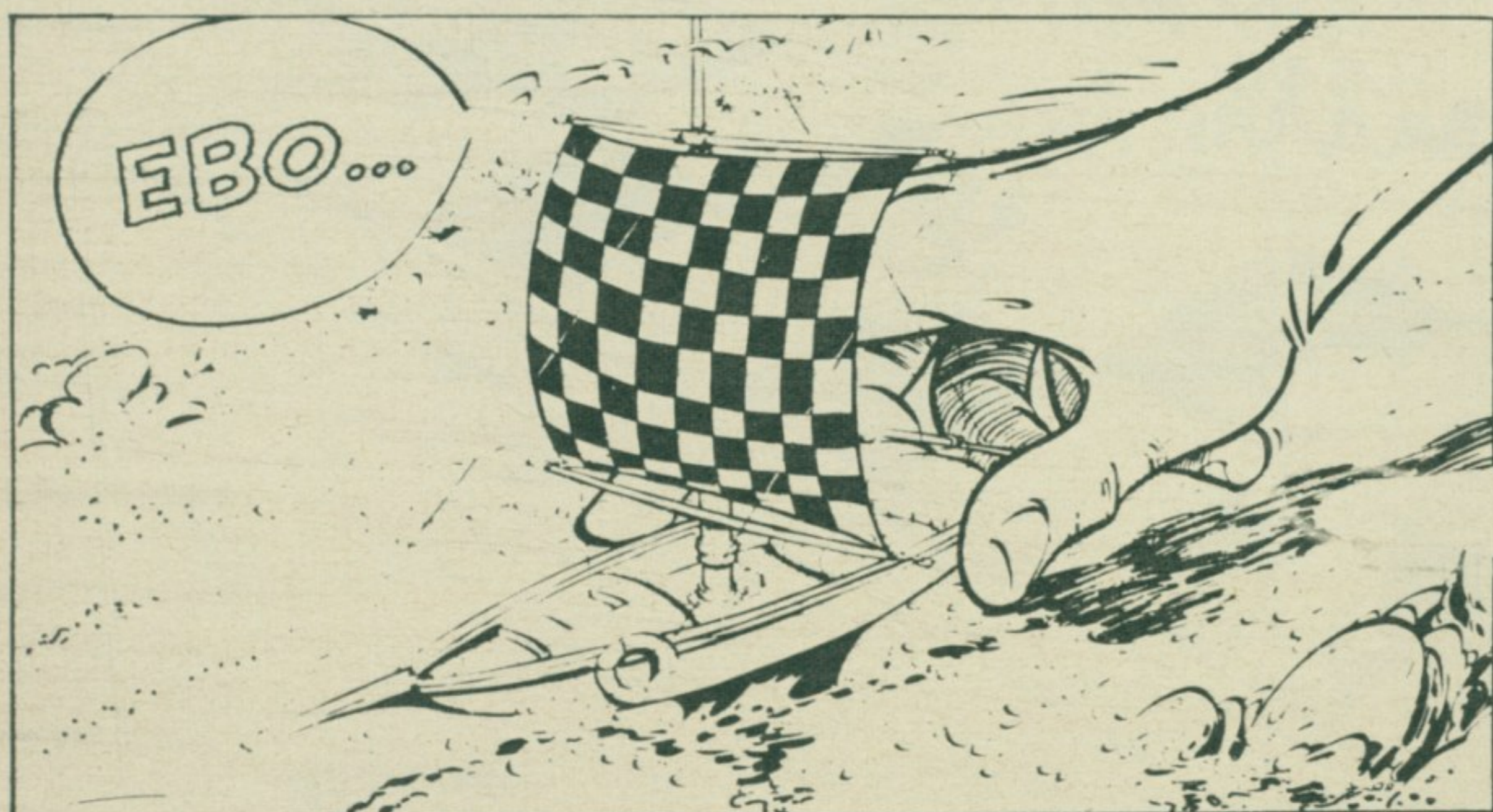
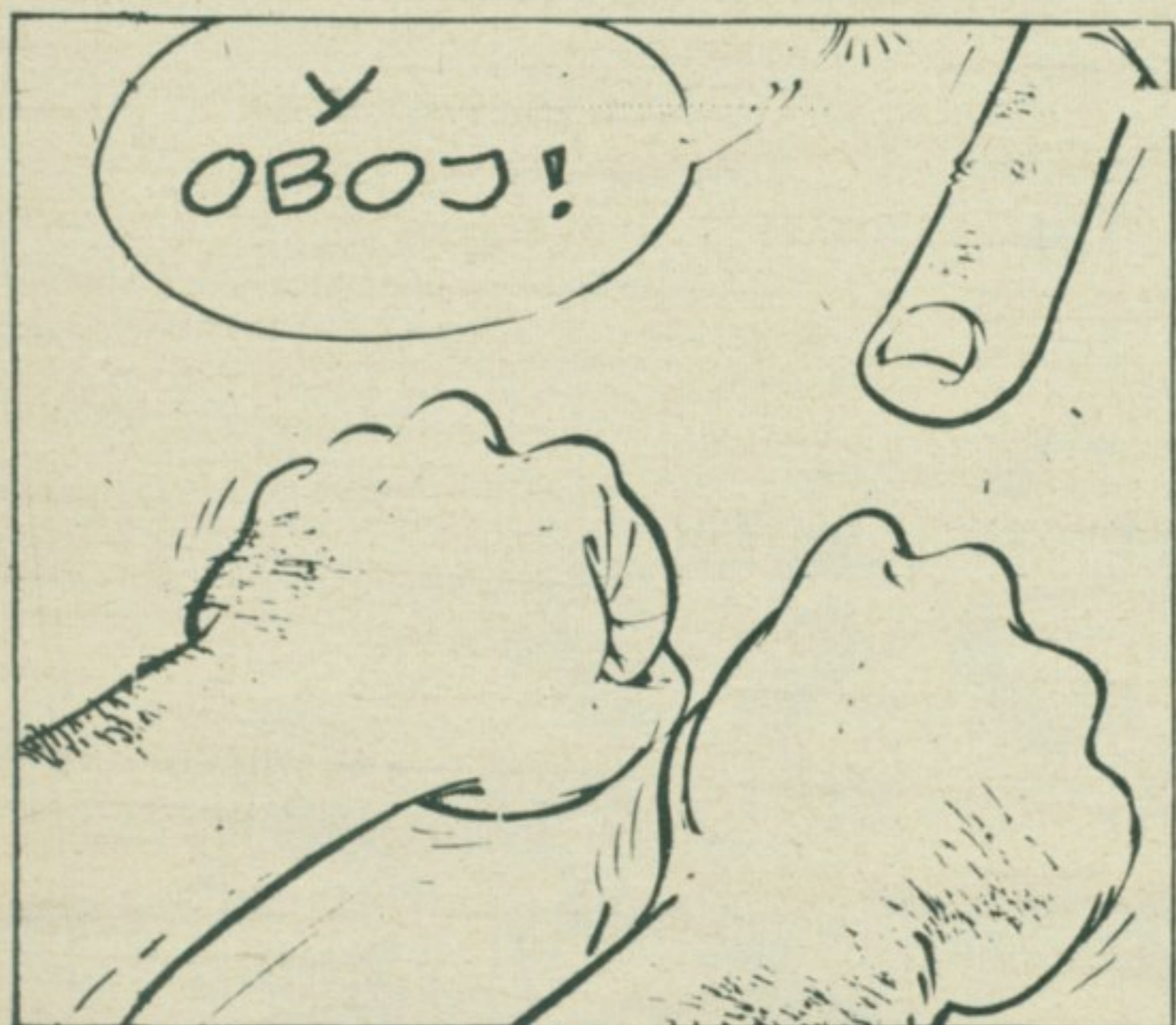
ТОНЕМО!

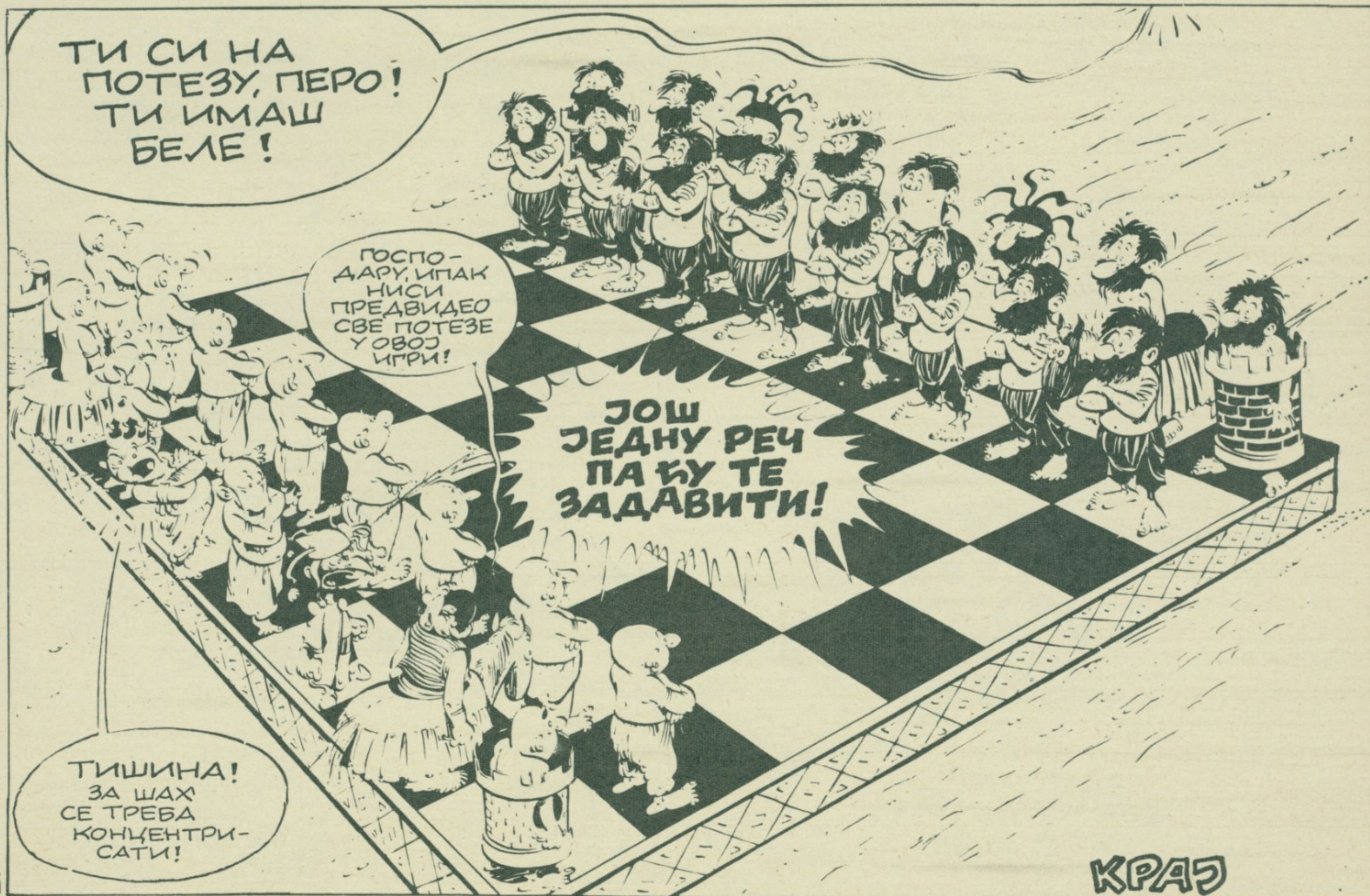
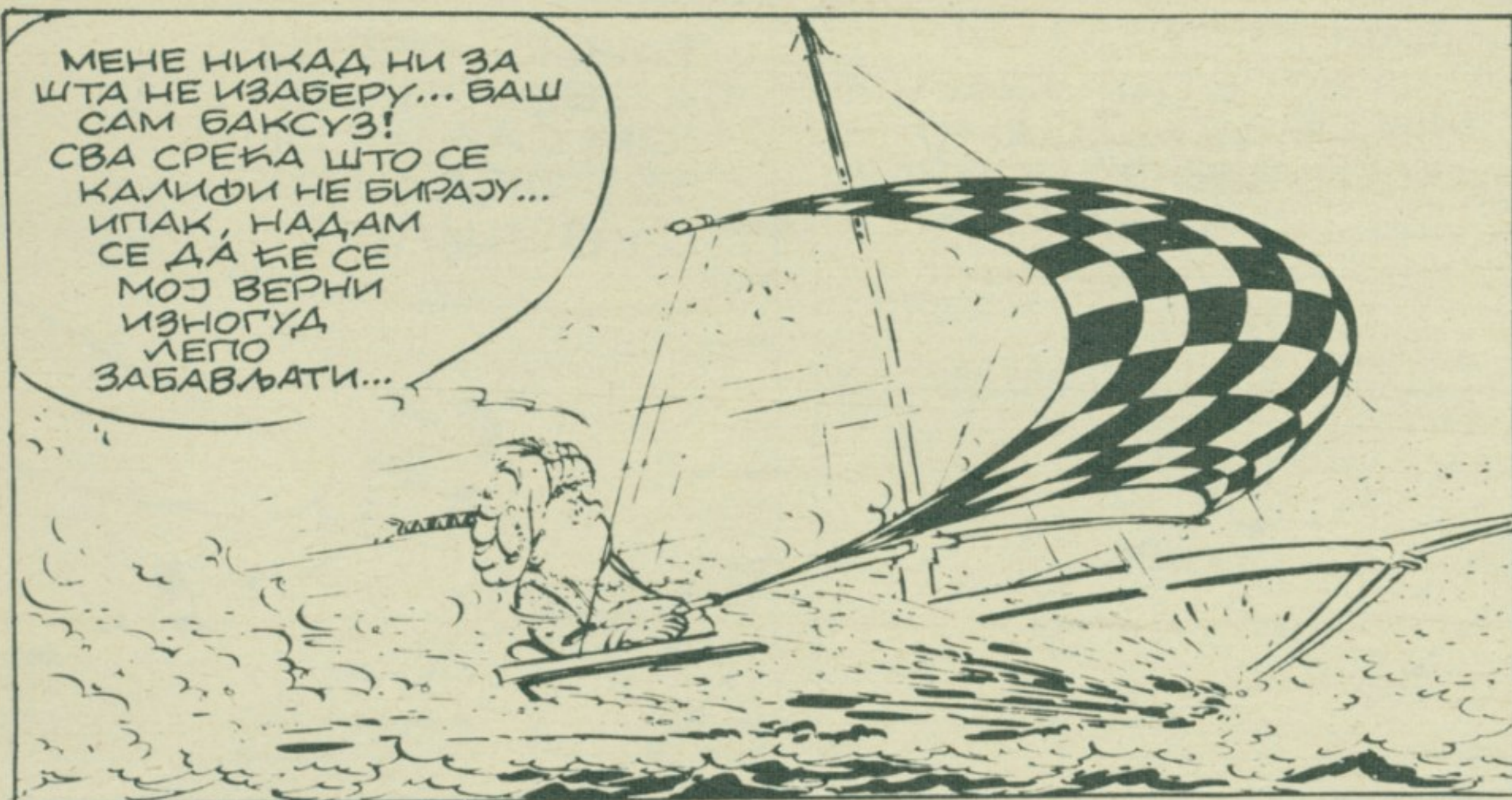
ТОНЕМО!

СКИД СОМО

СКИД СОМА СУ УПОЗОРИЛИ ДА БИ АКО ПОБЕДИ САНТОСА КАРАМБУ, НЕКРУНИСАНОГ КРАЂА МАЈЕ ЈУЖНОАМЕРИЧКЕ ДРЖАВЕ СОЛАРИО, МОГАО ИМАТИ НЕПРИЈАТНОСТИ. АЛИ, ТО НИЈЕ УПЛАШИЛО СКИДА: СТИГАО ЈЕ ПРВИ...

ПОНИЗИО ЈЕ ВЕЛИКОГ КАРАМБА! КАЈАЋЕ СЕ ОН ЗБОГ ТОГА!

ВЕЛИКА ТРКА... ИАКО ЈЕ КАРАМБО НЕКОЈИ-КО ПУТА ПОКУШАО ДА МЕ ОНЕМОГУЊИ!

ГЛУПИ, УОБРАЖЕНИ ГРИНГО!

И ЈЕДАН ОД ОРГАНИЗАТОРА ТРКЕ ДОШАО ЈЕ ДА УПОЗОРИ СКИДА...

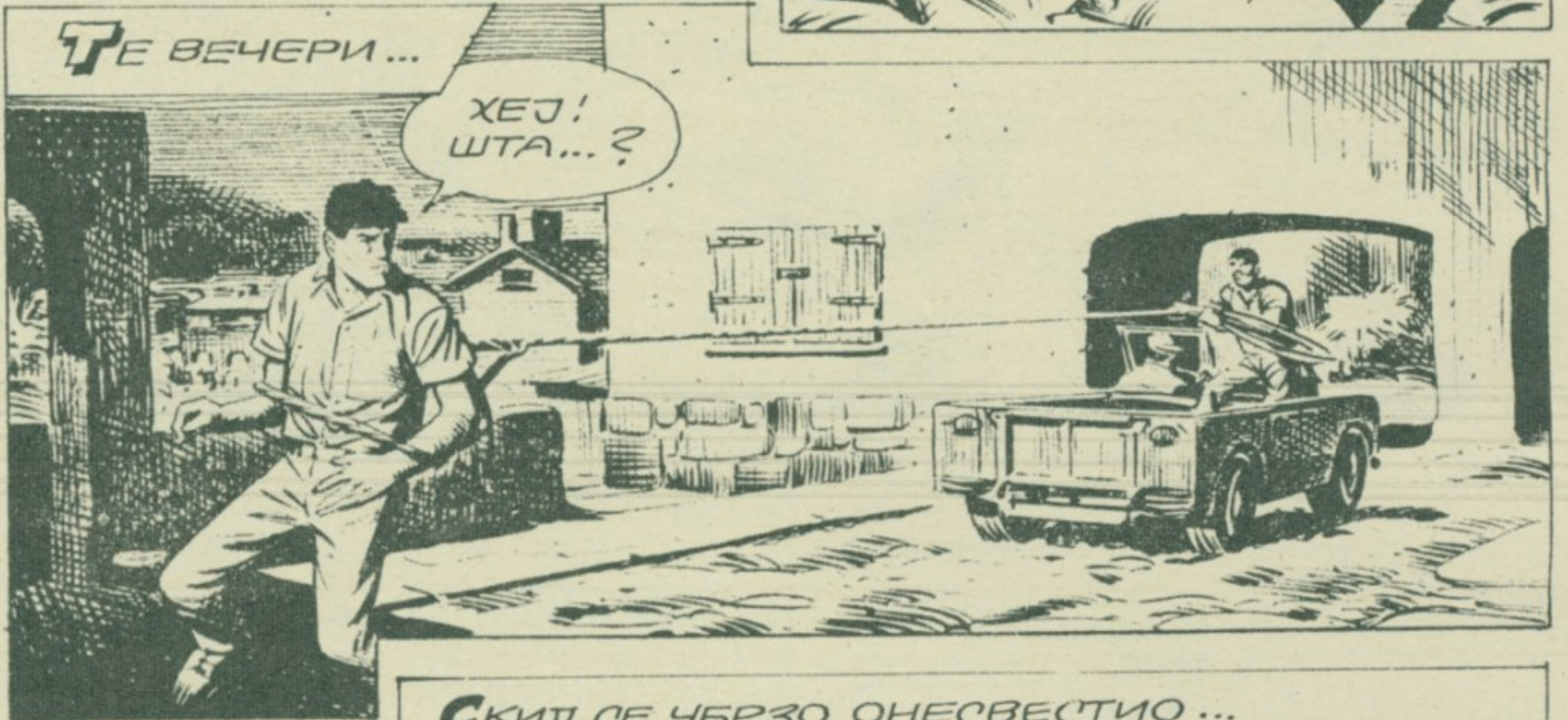
БУДИТЕ ОПРЕЗНИ, СЕЊОР СКИД! КАРАМБО ЈЕ МОЃАН И БЕЗОБЗИРАН!

ДА БЕЖИМ ИЗ ГРАДА? ШТА МИ ОН МОЖЕ?

ТЕ ВЕЧЕРИ...

ХЕЈ! ШТА...?

СКИД СЕ УБРЗО ОНЕСВЕСТИО...

СХВАТИЋЕ УСКРОРО ДА НИЈЕ СМЕО ДА ПОБЕДИ ВЕЛИКОГ КАРАМБУ!

СИ! СИ! СУТРА ЂЕМО УЖИВАТИ У ВЕЛИКОГ ПРЕДСТАВИ!

ААААХ!

СУТРАДАН..РАНО...

ШТА ЗНАЧИ ОВО, КАРАМБО?

ОСУДИО СИ СЕБЕ ГОТОВО НА СМРТ КАД СИ МЕ ПОБЕДИО!

СВА ОВА ОГРОМНА ЏУНГЛА МОЈЕ ЈЕ ВЛАСНИШТВО! ГОНИЋУ ТЕ КРОЗ ЊУ КАО ДИВЉУ ЗВЕР!

ТИ СИ ЛУД!

СКИД СЕ НИЈЕ УСУЂИВАО ДА СЕ ОКРЕНЕ АЈЛИ ЈЕ ОСЕЉАО ДА МУ ЈЕ ГОНИЛАЦ ЗА ПЕТАМА...

ОХ, НЕ!
АКО МИ СЕ
УГАСИ МОТОР...
ГОТОВ САМ!

СПАСАО ГА ЈЕ ЈЕДАН ПЛИЊАК...

НАЈТЕЖИ РЕЗИ
УПОРЕЂЕН С ОВОМ
ВОЖЊОМ ЈЕ
ПРАВА
ИГРАЧКА!

АЈЛИ, КАД ЈЕ СКИД СТИГАО НА ДРУГУ СТРАНУ РЕКЕ...

ОХ! БАЦАЧИ
ПЛАМЕНА! АКО
МИ ЗАКАЧИ РЕ-
ЗЕРВОАР... ЕКС-
ПЛОИРАЋУ КАО
БОМБА!

НАЈЕДНОМ, СКИД СЕ НАШАО У КЛОПЦИ...

САД
ЌЕМО ГА
СПЉЕСКАТИ
К'О ПИТУ!
НЕМА
МУ
СПАСА!

ОХ!
ОВО ЈЕ...
КОР-
СОКАК!

ПОРТОЈАО ЈЕ САМО ЈЕДАН ИЗЛАЗ, НИКО СЕ СЕМ СОЈТО СКИДА НЕ БИ УСУДИО...

ОХ! ДА НИСАМ УМАКАО... НЕ БИХ ВИШЕ БИО ЖИВ! СРЕЌОМ, КОЈА ДОБРО ПОТЕЖУ И НАТРАШКЕ!

СКИД ЈЕ УСПЕО ДА СВЕГА НЕКОЛИКО СЕКУНДИ ЗАДРЖИ ЈАНД РОВЕР НА НИЗБРДИЦИ... А ОНДА ЈЕ ЈУРЊО НАДОЈЕ...

ААААХ!

КАД СЕ КАРАМБО ИЗВУЧЕ ИЗ ОВОГА... ПЛАВА ЌЕ МУ БУЧАТИ К'О КОШНИЦА!

МАЈО КАСНИЈЕ СКИД ЈЕ ПРОНАШАО ИЗЛАЗ СА КАРАМБОВОГ ИМАЊА...

НАДАЈМО СЕ
ДА ЌЕ КАРАМБО ПОСЈЕ ОВОГ
ДОЌИ ПАМЕТИ! НЕ БИХ ЖЕ-
ЛЕО ДА ПРОЛАЗИМ КРОЗ
ОВАКВО МУЧЕЊЕ СВАКИ ПУТ
КАД ГА ПОБЕДИМ У НЕКОЈ ТРЦИ!

КРАЈ

Нула X: МАЛИ ТИРАНИН

КОМАНДЕ СУ ОТКАЗАЛЕ ПОСЛУШНОСТ! БЕСПОМОЋАН САМ!

ЛЕТИМО ПУНОМ БРЗИНОМ НА МОНДОР! РАЗБИКЕМО СЕ!

ПОКУШАЈ ДА ОДВОЈИШ...

НЕ ВРЕДИ, КАПЕТАНЕ!

ПУНОМ БРЗИНОМ!...

УДАРИКЕМО У МОНДОР КРОЗ ТРИДЕСЕТ СЕКУНДИ... ДВАДЕСЕТ ДЕВЕТ...

ПУСТИТО, БРЕДЕ! БОЛЕ ДА СЕ ОПРОСТИМО!

ЗБОГОМ, ДОКТОРЕ! КАКАВ КРАЈ...

НЕБЕСА! ГЛЕДАЈТЕ... КОМАНДЕ...

НЕ ДИРАЈ КОМАНДЕ, ГРЕП! НЕКО ИХ ЈЕ ПРЕУЗЕО!

ОПЕТ СЕ ПОКРЕКУ! САМЕ ОД СЕБЕ!

БРОД СЕ ИСЦАВЛА... НЕ ЛЕТИ ВИШЕ ОКОМИТО! УСПОРАВА!

ТАЈ НАШ НЕВИДЉИВИ ПИЛОТ... СПУШТА НАС!

ТРЕНУТАК КАСНИЈЕ...

ГЛЕДАЈТЕ! ТУ СУ НЕСТАЛИ СВЕМИРСКИ БРОДОВИ... ОНИ КОЈЕ СМО ТРАЖИЛИ!

КЛАДИМ СЕ ДА СУ ДОСПЕЛИ ОВАМО ИСТО КАО И МИ! ДОКТОРЕ, ШТА ЗНАМО О ОВОЈ ПЛАНЕТИ?

УСЛОВИ КАО НА ЗЕМЉИ! СТАЊОВНИЦИ СЛИЧНИ ЛУДИМА! ПРИЈАТЕЉСКИ РАСПОЛОЖЕНИ...

ПРИЈАТЕЉСКИ? А ЗАШТО СУ НАС ОНДА БУКВАЛНО КИДНАПОВАЛИ?

МАЛО КАСНИЈЕ...

ОВДЕ ЈЕ ПУСТО!

ПРЕП ЊЕ ЧУВАТИ БРОД! ВОЛЕО БИХ ДА ИМАМО С ЊИМ РАДИО-ВЕЗУ!

МОЖДА ИМА НЕКОГ У ПРИСТАНИШНОЈ ЗГРАДИ!

КАД СУ УШЛИ У ЗГРАДУ...

ПОЛЕ! ПРЕП! ПОГЛЕДАЈТЕ! МОНДОРИЈАНЦИ!

III. КОЛО Pionir

индустрија чоколаде
и бомбона-суботица

Изрежи ову адресу, залепи на коверат са кесица-ма од бомбона и пошаљи „Пиониру“ Суботица.

ДОНОСИМ ВАМ
СРЕЋУ!

NEGRO

JE ODŽAČAR
GRLA

NETO
100
G

Pionir · SUBOTICA

ВАС НАГРАЂУЈЕ!

ПРАВИЛА ИГРЕ

КУПИ И ПОЈЕДИ

10 кесица „НЕГРО“ бомбона од 100 грама
10 кесица „ЛЕШНИК“ карамела од 100 грама
5 кесица „ВОЋНЕ“ карамеле од 100 грама
ИЛИ:
50 кесица других, било којих бомбона фабрике
„ПИОНИР“ од 100 грама.

И теби и онима које будеш послужио нека бу-де пријатно — јер су бомбоне „ПИОНИР“ за-иста укусне.

2 Кесице (празне, пошто сте бомбоне по-јели) стави у коверат и пошаљи „ПИОНИРУ“, СУБОТИЦА. На полеђини коверта чит-ко испиши своје име, презиме, место становања, улицу и број.

3 За послане кесице добићеш од „ПИОНИ-РА“ потврду с редним бројем. Добитници награда извлаче се жребом и то овим редом: 900 поклон-пакета „Пионир“, 20 електричних во-зова (дечјих), 30 транзистора, 10 фото-апарата, 30 мини бицикала и 10 Пони експреса.

4 Награде се извлаче и додељују свака три месеца, па према томе и ти можеш свака три месеца да учествујеш у наградној игри ако за свако извлачење пошаљеш потребан број ке-сица.

ИЗВЛАЧЕЊЕ ЋЕ СЕ ОБАВИТИ:

29. јануара 1971.
15. маја 1971.

Имена добитника биће објављена после сваког извлачења у „Политикином забавнику“, а на-граде испоручене добитницима 15 дана по из-влачењу.

ИМА НАС
ДЕСЕТ!
ЧЕКА-
МО
СРЕЋНЕ
ДОБИТ-
НИКЕ!

ПОНИ ЕКСПРЕС има 1,8 КС, макси-мална брзина му је 40 км на час. Тро-ши 1,5 лит. на 100 км. За Пони експ-рес није потребна возачка дозвола.

СКУПИ И ПОШАЉИ КЕСИЦЕ
ОД БОМБОНА »ПИОНИР« ДА
УЧЕСТВУЈЕШ У ИЗВЛАЧЕЊУ

10 ПОНИ - ЕКСПРЕСА!

ОСТАЛЕ НАГРАДЕ:

10
ФОТО-
АПАРАТА

30
ТРАН-
ЗИСТОРА

20
ЕЛЕКТРИЧНИХ
ВОЗОВА
(ДЕЧЈИХ)

30
МИНИ
БИЦИКАЛА

● пре извесног времена у Француској, у близини Орлеана, испробан је нови тип аеро-воза који се креће на ваз-

душном јастуку. Возило ду-гачко 14.40 метара, широко 2.80 а тешко 12.5 тона може да прими 44 путника а постигло је већ на првим пробама брзи-ну од 180 километара на час. Његови конструктори се на-дају да није далеко дан када ће достићи брзину од 300 ки-лометара на час.

● популарна бубамара вео-ма је користан инсект. Овај

весник гостију, како се у на-роду сматра, с апетитом там-ни минијатурне биљне ваш-које наносе штету поврћу, во-ћу и цвећу.

● Канађанин Лоран Лебуви-је из Монреаља је прошлого-

ЈЕСТЕ ЛИ ВЕЋ ЧУЛИ ДА...

дишњи рекордер у испијању пива. Он је за два и по часа испио 68 боца пива и тако по-тукао рекорд Фирмина Гати-ноа, који је за исто време по-пио четири боце мање. Лебу-

вије је окупљеним новинари-ма изјавио да је могао да по-пије још десет, па и петнаест флаша, али да то није учинио јер — његова вереница не во-ли људе који много пију!

● на плажи Гар дел Лаго у Тоскани у Италији, прошлог лета улогу спасиоца играо је пас по имену Ринто. На крају

лета за своје заслуге Ринто је добио златну медаљу.

● у Америци постоји десет или дванаест телевизијских кана-ла тако да гледаоцима није лако да се одлуче који про-грам да гледају. Због тога су стручњаци једне фирме тв-апа-рата конструисали супер те-левизијски апарат помоћу ко-га ће гледаоци моћи истовре-мено да прате програм на пет екрана са разних телевизиј-ских канала. У средини овог необичног апарата налази се

обичан екран у боји окружен са четири мала, црно-бела ек-рана. На првом малом екрану налазиће се иста слика као и на великом у боји; на друга два екрана моћи ће да се гле-да по жељи, а на четвртом ће се програм мењати сваке три секунде и тако омогућити гле-даоцима да имају увид шта се догађа на другим каналима.

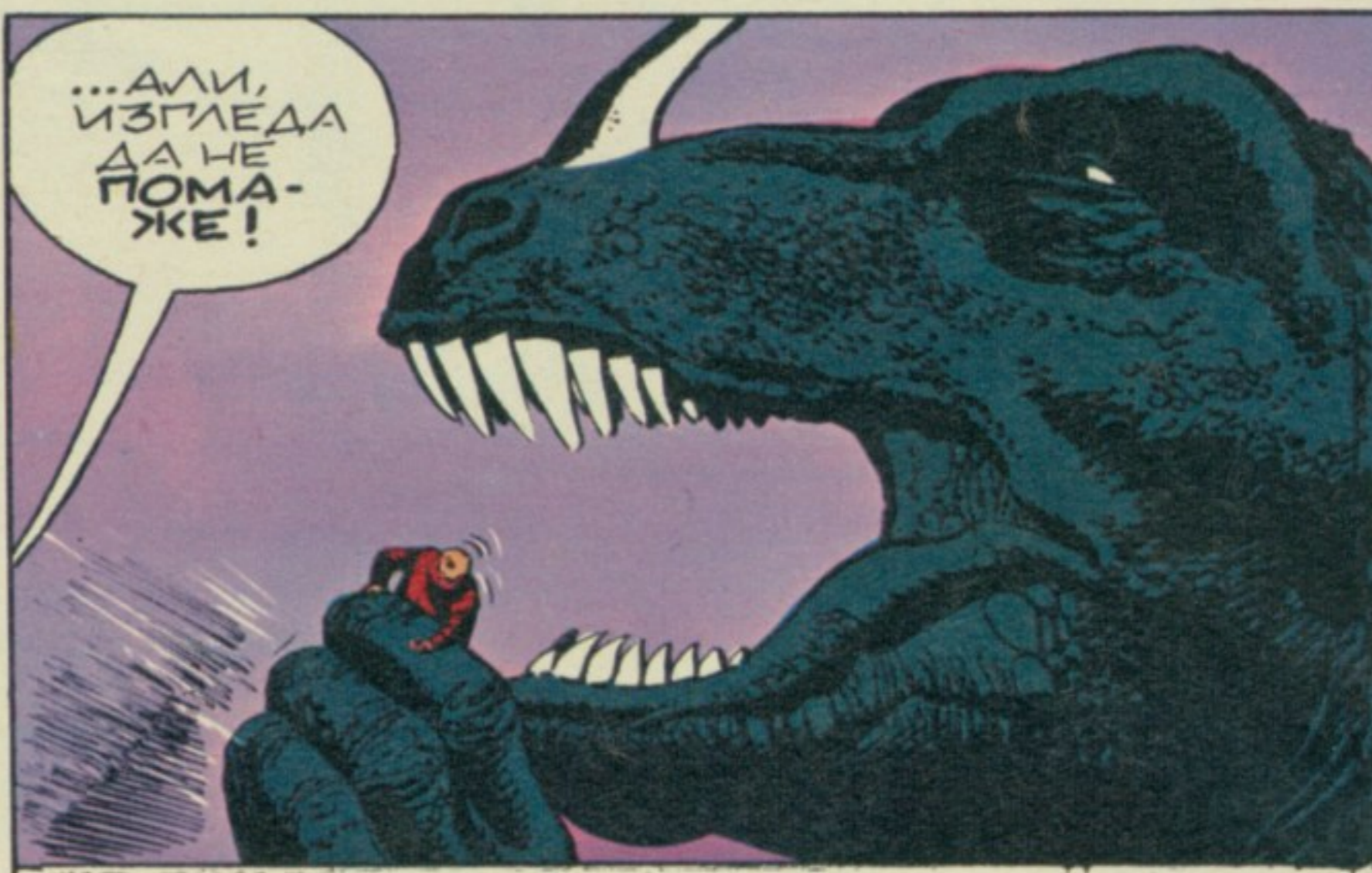

ствари „Талер“ је скраћеница од речи »Joachimstaler« об-ласти у Бохемији (данашња Чехословачка), у којој је иско-ван први велики сребрни нов-чић. »Joachimstaler« значи от-прилике „Јоахимова долина“.

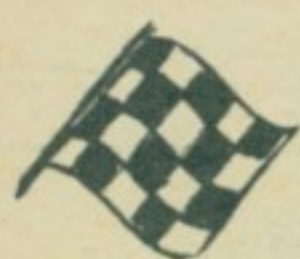
● победа Бразила на свет-ском првенству у фудбалу на-вела је једну фабрику сатова у Риу да пусти у продају но-ви тип зидног часовника на којем уместо уобичајене пти-чице која откуцава време, из-лази фудбалер с ликом Пелеа и „говори“ гол-гол, тачно оно-лико пута колико је тог тре-нутка часова.

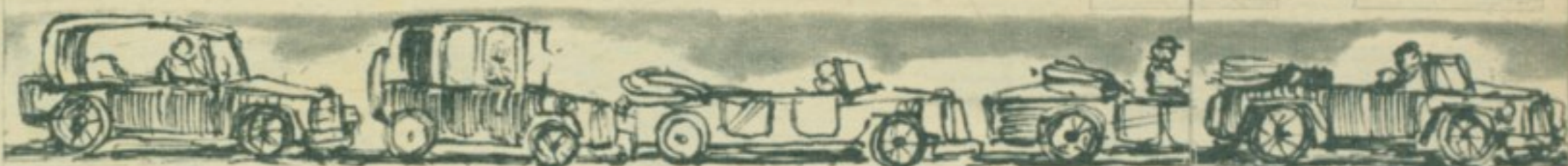
ФЛАШ ГОРДОН

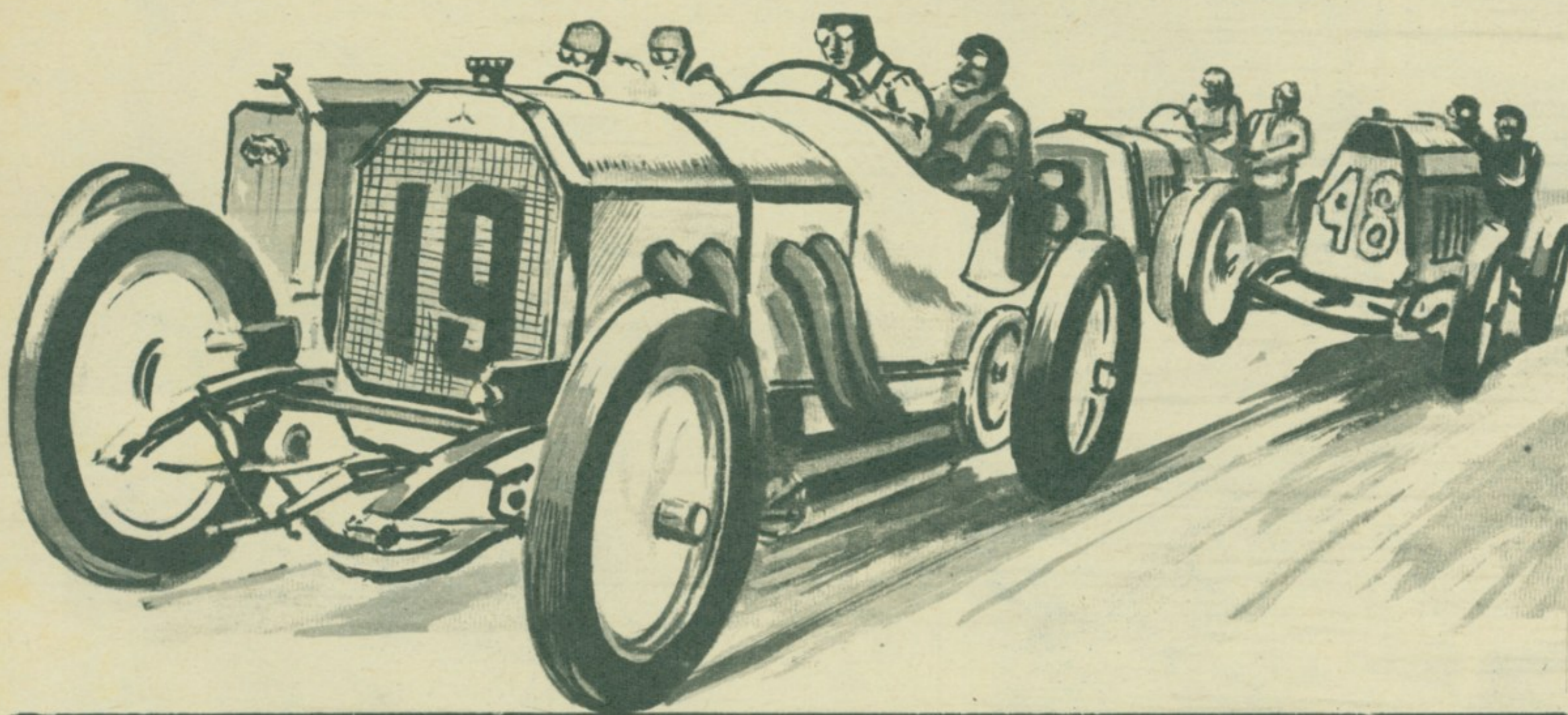
У ИДУЋЕМ НАСТАВКУ: НАБЕНИ!

ИСТОРИЈА АУТО-ТРКА 5

ПИСТА САМС

ПРВА АМЕРИЧКА ТРКА „ИНДИЈАНОПОЛИС 500“ ОДРЖАНА ЈЕ 1911. ГОДИНЕ. ПОБЕДИО ЈЕ РЕЈ ХАРУН КОЛИМА МАРКЕ „МАРМОН“ (19) ВОЗЕЋИ ПРОСЕЧНОМ БРЗИНОМ ОД ОКО 120 КМЧ. ВЕЋ У ТОЈ ПРВОЈ ТРЦИ ПОГИНУО ЈЕ ВОЗАЧ С. ДИКСОН КОМЕ ЈЕ У ДВАНАЕСТОМ КРУГУ ОТПАО ТОЧАК. СТАЗА „ИНДИ 500“ ДУГАЧКА ЈЕ 800 КМ А САСТОЈИ СЕ ОД 200 КРУГОВА ОД КОЈИХ СВАКИ ИМА ЧЕТИРИ КИЛОМЕТРА.

1953. године возећи просечном брзином од 207 километара на час, а 1954. је био опет први са просечном брзином од две стотине десет километара на сат.

У „Индијанополису 500“ после рата су погинули још и Американац Еди Сако (30. маја 1964) и Енглеz Мајк Спенс (7. маја 1966).

МЕТАЛНА КИША!

Занимљиво је да је неки Брет Билингс који је станао баш поред писте у Индијанополису 1935. године покренуо поступак пред судом и тражио да се забрани одржавање трка зато што су бучне, досадне, што узнемиравају људе који станују у околини писте и што представљају опасност за имовину грађана!

Билингсов покушај је пропao упркос томе што је преко ограде од цигала која је била око писте сваке године падала у дворишта људи који су ту становали права киша разлупаних кола, точкова и других делова!...

ВЕСЕЉЕ НА ДАН ТРКЕ

1937. промењена су правила по којима су возачи сада морали да употребљавају

Европске ауто-трке одржавају се на пистама разних дужина. Све те писте имају узбрдице, низ брдице, оштре кривине, нагле заокрете...

Међутим, америчка трка „Индијанополис 500“ (или „Инди“ како је популарно зову) дуга је пет стотина миља — осам стотина километара и састоји се од две стотине кругова које возачи морају да пређу на симетричној, овалној писти која је дугачка четири километра и направљена од жутих цигала и асфалта.

Трке „Индијанополис 500“ одржавају се већ педесет девет година! За то време било је четрдесет девет трка (од 1914. до 1919. и од 1942. до 1945. године није било трка због првог, односно другог светског рата).

рун је добио награду од десет хиљада долара (дванаест и по милиона старих динара) а учествовао је и у подели других петнаест хиљада долара који су припадали десеторици првопласираних возача.

Међутим, то је био крваво зарађен новац. Већ у тој првој трци погинуо је један возач, С. Диксон, када је у дванаестом кругу његовом аутомобилу отпао точак. Од те несреће готово да није било године да писта од жутих цигала није наплатила свој данак у крви, било да се радило о гледаоцима или возачима који су подједнако били жртве аутомобилске страсти.

АУТО НА ЗИДУ!

Северна кривина је најопаснији део писте. Овде су 1930. године погинули један механичар и четири гледаоца за време трке у којој је победио Били Арнолд возећи просечном брзином од сто шездесет километара на час.

Идуће године Били Арнолд је ударио у ограду северне кривине и одлежао шест месеци у болници.

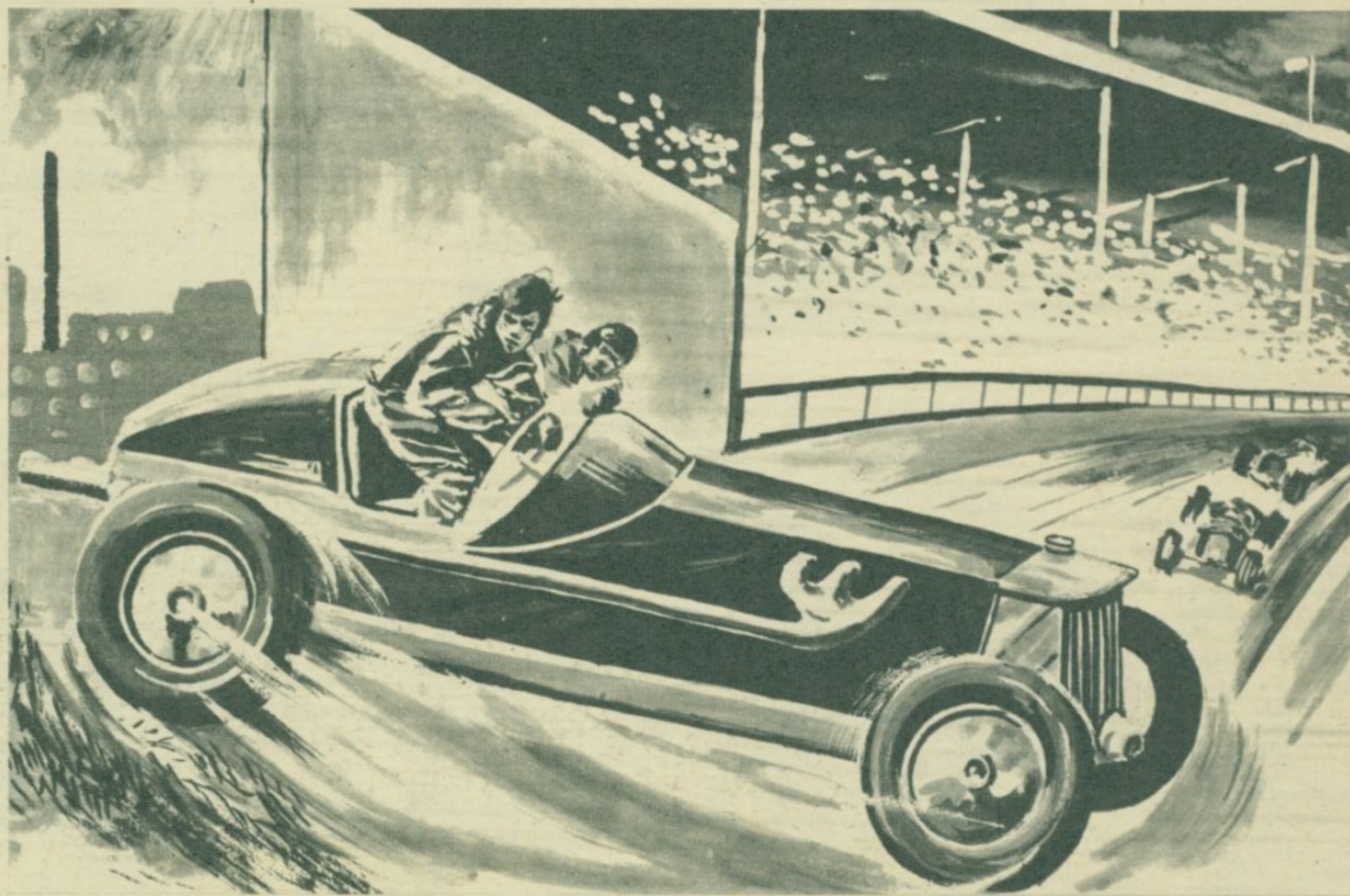
Само годину дана касније, 1932, његов аутомобил је излетео са писте и нашао се ни мање ни више него попречке на северном зиду љуљајући се лево-десно као

нека циновска вага све док га нису уклонили!

Године 1932. награде возачима су достигле вртоглаву суму од две стотине педесет хиљада долара (312,5 милиона старих динара!) али се и број погинулих невероватно повећао. Закључно са 1937. годином у ауто-тркама „Индијанополис 500“ погинуло је укупно тридесет јед

но лице што је жалостан рекорд који је надмашила једино писта у Л Ману.

Између осталих у трци „Индијанополис 500“ погинуо је 30. маја 1955. године и амерички возач југословенског порекла Бил Вуковић који је две године пре смрти двапут узастопце био први у овој опасној трци. Бил Вуковић је победио

АУТОМОБИЛ БИЛИ АРНОЛДА ИЗЛЕТЕО ЈЕ 1932. ГОДИНЕ СА ОПАСНЕ ПИСТЕ У ИНДИЈАНОПОЛИСУ И НАШАО СЕ ПОПРЕКО НА СЕВЕРНОМ ЗИДУ КРУЖНЕ СТАЗЕ!

ДАНАК У КРВИ

Прва трка „Индијанополис 500“ одржана је 1911. године у време кад су у Европи ауто-трке постајале све популарније. Учествовало је и неколико европских кола мада су она ускоро постала изузетак у овој опасној трци. Трку је добио Реј Харун колима марке „мармон“ а возио је просечном брзином од око 120 километара на час.

Награде су од самог почетка биле врло велике. Ха-

ДУБИЦА

»ИНДИЈАНОПОЛИС 500« — најдужа, најузбудљивија и најопаснија од свих ауто-трка на свету. Награда победнику 350 милиона старих динара.

обичан бензин. Он се свуда продавао уместо опасних мешавина које су представљале прави „течни динамит“! Занимљиво је да у неким државама САД чак ни оби-

ност у овој трци која је врло заморна и ризична.

Упркос томе трка на оваквој писти је врло занимљива. „Инди 500“ сваке године посећује око сто хиљада љу-

ју се свечаности, свирају оркестри држе се говори, пуштају балони...

Све до 1960. године ниједан европски аутомобил па ни возач није успео да пос-

ПОКОЈНИ ЦИМ КЛАРК, ШКОТЛАНЂАНИН, БИО ЈЕ ПРВИ ЕВРОПСКИ ВОЗАЧ КОЈИ ЈЕ ПОБЕДИО У ТРЦИ „ИНДИЈАНОПОЛИС 500“ — 1965. ГОДИНЕ. КЛАРК ЈЕ СА СВОЈИМ „ЛОТУС-ФОРДОМ“ ВОДИО ТОКОМ ЦЕЛЕ ТРКЕ И ДОБИО ЈЕ У ВЕЛИКОМ СТИЛУ. МЕЂУТИМ, ОВЕ ГОДИНЕ ЈЕ ДИНИ СТРАНАЦ У ОВОЈ ТРЦИ БИО ЈЕ АУСТРАЛИЈАНАЦ ЦЕК БРЕБХЕМ КОЈИ ЈЕ НАПУСТИО ТРКУ ПЕДЕСЕТ ТАК КИЛОМЕТАРА ОД ЦИЉА.

чни возачи данас не смеју да користе такозвани висококотански бензин (гориво чије сагоревање даје боље резултате од обичног бензина). То је на пример случај у Калифорнији мада је главни разлог за ову забрану опасно загађивање ваздуха до кога долази због бензинских испарења.

Некада су за писту у Индијанополису прављени специјални аутомобили. Имали су нарочите амортизере и управљач подешен само за скретање улево! Врло мали број кола која данас наступају у Индијанополису могу да скрену удесно у великој брзини и то зато што је писта геометријски овалног облика, то јест све су кривине леве и нема десних! Баш ова једноличност писте и представља главну опас-

ди који по недељу дана спавају у својим аутомобилима на паркиралишту само да би гледали кружну трку!

Брзина којом аутомобили возе у Индијанополису одувек је била вратоломна. Сви пријављени возачи морају да учествују у квалификационим тркама које трају недељу дана и у којима треба да пређу четрдесет километара брзином од најмање сто шездесет километара на сат.

САМО АМЕРИЧКИ ВОЗАЧИ

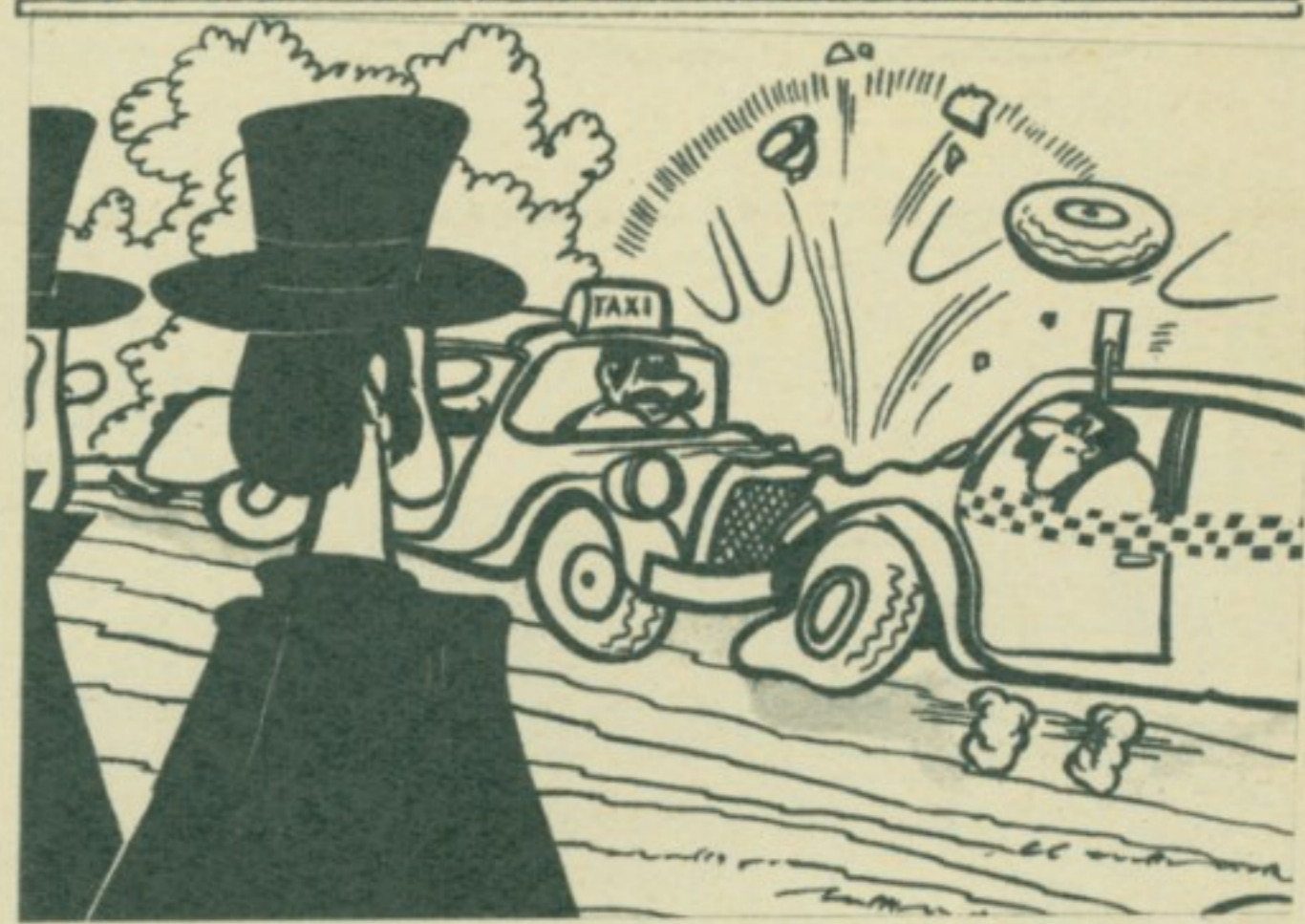
На сам дан трке од раног јутра па све до старта трке у десет сати увече одржава-

тигне неки већи успех у трци „Индијанополис 500“. Изгледало је да су Американци „резервисали“ за себе победе у овој тешкој трци.

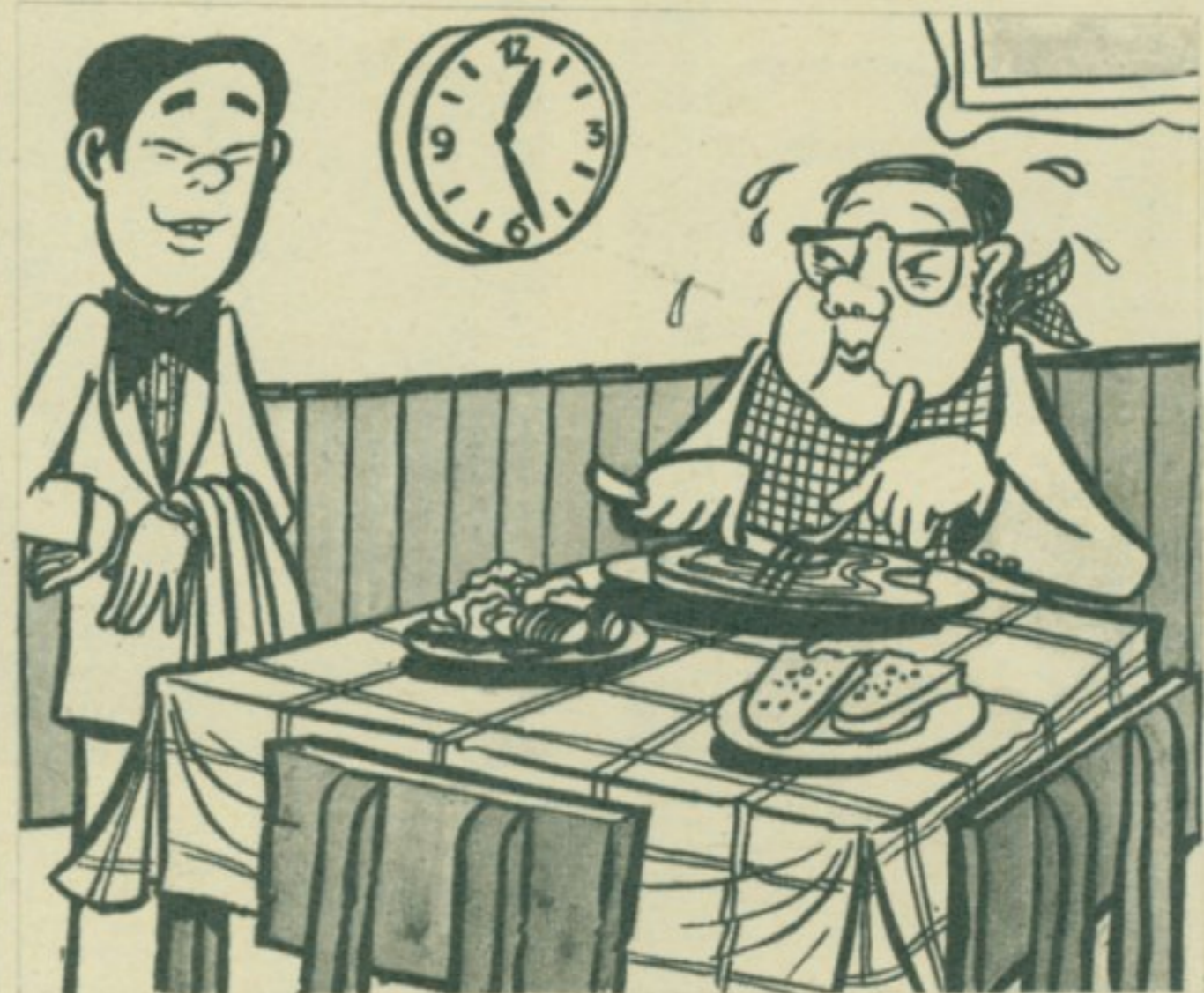
Међутим, покојни **Цим Кларк**, Шкотланђанин, победио је 1965. године аутомобилом „лотус-форд“ а ове године у трци је учествовао један једини странац — Аустралијанац **Цек Бребхем** али је одустао на педесетак километара од циља.

Ове године победио је Американац **Ал Унсер** са својим специјалним „форд“ возећи просечном брзином од двеста педесет километара на час и добио највећу новчану награду коју је икад освојио један возач у ауто-тркама: две стотине осамдесет хиљада долара (350 милиона старих динара)!

ВАШАР СА СВИХ КОНТИНЕНАТА

ДВОБОЈ ТАКСИСТА. — Двојица таксиста из Буенос Аиреса жестоко су се посвађала око места за паркирање и одлучила се на двобој. За оружје су изабрали своје аутомобиле. Стали су један према другом на одређеном одстојању, узели залет и јурнули пуном брзином. Када је полиција стигла оба дуеланта су била у несвестици а предњи делови њихових кола — само гомила гвозђа. Када су им ране зарасле морали су пред судију: обојица су платила глобу.

МАМАЦ. — Један ресторан у близини главног токијског аеродрома истакао је недавно примамљиву објаву: гост који за 40 минута поједе суну, циновску иницхлу од 747 грама, тањир салате и две кришке хлеба не мора ништа да плати. Али, ако у одређеном року не доврши ручак мора за њега да плати напрен рачун од око 26.000 старих динара. Од 102 госта који су досад покушали да се бесплатно наједе само је 18 успело да на време заврши ручак.

КО ЈЕ КРИВ? — Пред судом у Бону, у Западној Немачкој, извесни Хајнц Крусе дрско је тврдио да је полиција крива због тога што он мора да одговара због двадесет четири провалне крађе. „Да ме је полиција ухватила и затворила после прве крађе — а зашто је иначе уопште плаћамо? — не бих више могао да грешим и данас не бих стајао пред судом суочен с тако тешком оптужбом!“. Одбрана је била добро смишљена — али му није ништа помогла.

СУМЊАЈУЋИ
ДА ЈЕ СЕПИ У
СТВАРИ „СТРАШНИ“...
ИЛИ ДА БАР РАДИ
ЗА ЊЕГА
ЏОНИ ГА ЈЕ ПРА-
ТИО ДО ЈЕДНОГ
ГРОБЉА! А ТАДА...

НАДАМ СЕ ДА
МЕ НИЈЕ ПРИ-
МЕТИО! ШТА ЛИ
СЕПИ ТРАЖИ НА
ГРОБЉУ... ОХ!
ПА ТО ЈЕ...

ЖЕНА!
ОНДА ЈЕ
ОНА...

СТРАШНИ! КО БИ ИКАД ПОМИ-
СЛИО! ЈЕДНА ДЕВОЈКА ДА СЕ
СУПРОТСТАВИ ТАКВОЈ БАНДИ!
ГДЕ... УПУТИЛА СЕ НЕКОМ
ГРОБУ!

ТАТА, ЕВО МЕ! ТО САМ ЈА,
ТВОЈА САЛИ! ВЕЋ ЈЕ 4 ГО-
ДИНЕ ОД ТВОЈЕ СМРТИ А ЈОШ
ТЕ НИСАМ ОСВЕТИЛА! АЛИ, ЗА
ТО ТРЕБА ВРЕМЕНА! БРОНС ЈЕ
ТЕК ПРЕ ГОДИНУ ДАНА ИЗИШАО
ИЗ ЗАТВОРА!

ОН ЗНА ДА ЈЕ КРИВ
ЗА ТВОЈУ СМРТ!
АЛИ, НА РОБИЈИ ЈЕ
БИО ЗБОГ НЕКОГ
МАЊЕГ ПРЕСТУПА!

АЛИ ЈА ЋУ
ДОКАЗАТИ
ЊЕГОВУ
КРИВИЦУ,
ТАТА!
УСКОРО!

ЗНАЧИ ЗБОГ
ТОГА ОНА
ПРОГОНИ
БРОНСА!
ОНДА БИСМО
МОГЛИ ЗАЈЕ-
ДНО...

... А НЕ
ОДВОЈЕ-
НО!

НЕ БОЈТЕ
СЕ, МИС...

?!
7-20

ДЕВОЈКА ЈЕ У МРАКУ ВИДЕЛА
САМО СЕНКУ НЕКОГ ЧОВЕКА И...

ХАЗАРД?!
ЈАДНИ
МЛАДИЋ!
ШТЕТА ЈЕ
ШТО НИСМО
НА ИСТОЈ
СТРАНИ...

АЛИ ТИ
РАДИШ
ЗА
БРОНСА!

НЕ СМЕМ ДОЗВО-
ЛИТИ ДА МЕ
ПРЕПОЗНАШ!

994

СЛЕДЕЋИ НАСТАВАК: ЦВЕЋЕ ОТКРИВА ТРАГ!

Догодило се то јануара 1955. кад је Еверту Стенмарку било 25 година. Млади Швеђанин живео је с мајком, братом и сестром на крајњем северу своје земље, у области поларног круга. Да би повећао скромне породичне приходе, често је ишао у лов на лагопед, као снег беле птице које се хране кљуцајући лишће малих бреза разбацаних на падинама.

Тог јутра Еверт је на омучкама прешао тридесетак километара и стигао до колибе у којој је обично биваковао. Намеравао је да у њој проведе отприлике две недеље.

Сутрадан, у зору, бацио се на посао. Дан је био ведар и хладан. Газећи по снегу до колена обишао је седам замки које је поставио прошле седмице и нашао четири лагопеда.

Изненада, док је стављао у торбу последњу птицу осети како му измиче тло испод ногу и он незадрживо склизну низ брдо. После стрмоглавог падања, зауставио се с лицем заривеним у снег. Нашао се у потпуној тами.

САМО ХЛАДНОКРВНО

Покуша да се покрене. Без успеха. Само је брадом одгурнуо мало снега. То није било довољно ни да прође ваздух, Еверт поче тешко да дише и — онесвести се.

Кад је после шест или седам сати дошао себи, лежао је потрбушке, са свих страна затрпан снежном масом. Његов дах био је отопио нешто снега тако да је бар могао да дише.

Напрегао је све снаге да се покрене и усправи, али је успео само да се замори. „Морам бити хладнокрван и чувати снагу!“ рекао је себи. Сад је почео да размишља о сваком, ма и најмањем покрету пре но што би га учинио. Одлучио је да буши „тунел“ до места на појасу где му је висио нож.

Ни сам није знао колико пута је мислио да не може више али најзад је успео, имао је нож у руци. Лагано га је издигао изнад главе и стао да просеца чврсту снежну масу. Наједном му је до очију допрла слаба светлост. Био је пресрећан, али не задуго. Убрзо се спустила дуга поларна ноћ. Натукао је капуљачу од крзна што је могао више, лице прислонио на шаке заштићене рукавицама и заспао.

Будио се сваки час. До јутра је топлота тела отопила још снега и он је, сантиметар по сантиметар, успео да протури руку до руксака и ослободи леђа. На то је утрошио читав сат, али исплатило се. Проширио је горњи део свог затвора и дрхтавица која му је пре тога потресла тело престаде. Мучила га је жеђ. Уместо воде „лио“ је снег, пошто би га смлачио у устима.

Цело поподне неуморно је

ЦРВЕНА УЛАЗНИЦА

Да ли ће спасиоци угледа-
ти сићушан позив у помоћ
једној очајника који чека?

ПРИЧА ИЗ ЖИВОТА

дубио снег да би ослободио скочањене ноге, али је успео једино да их мало покрене.

СТРАШНА МИСАО

Најближе место одакле му је могла стићи помоћ налазило се на осамнаест километара од места удеса. То је била кућа у којој је те вечери требало да се нађе с двојицом другова. Они ће сигурно бити изненађени што га нема.

Да би утолио неподношљиву глад, Еверт откиде батак од слеђеног лагопеда и поједе га. Укус није био богзна какав, али га је ипак оглодао до саме кости. Те ноћи је боље спавао, али су га мучили страшни снови.

У понедељак ујутру, трећег дана свог заточења, успео је да још мало прошири простор у коме се налазио затворен са свих страна снегом. Доручковао је лагопедово месо, а онда је опет покушао да се извуче. Тек тада му је први пут синула мисао да се сам никад неће спасти. Та страшна мисао потпуно му је обузимала свест иако се трудио на разне начине да је одагна.

Пошто је после доста напора сасвим одвојио ноге од ледене масе, он погледа у вис. Нешто мало и црно што је сада први пут угледао, привуче његову пажњу. Пружи руку навише и дохвати — сломљену гранчицу брезе. Али, то за њега није била обична гранчица већ спасоносан зрачак наде у живот. Узе је у руке и проби мало удубљење изнад себе, али пажљиво, да је не би сло-

нуо тако да пободену „заставицу“ од улазнице сад више није могао да дохвати. Ако застава падне, он неће моћи да је подигне.

УЗВИЦИ И -НИШТА

Шестога дана пробудио се у саму зору. Прво што је угледао биле су две блиставе звезде на небу. Значи, дан ће бити ведар и спасиоци ће сигурно стићи.

Али, нико није дошао. Натерао је себе да поједе једног лагопеда. Био је већ сасвим исцрпљен. Прсти су му били тако укрупнени да је сат морао да навије зубима! Изненада, Еверт јасно чу узвике и трипут одговори, али узалуд, олет све потону у тишину.

Страх га је све више хватао. Снови су били све ужаснији. Требало је да прође неколико часова док донесе одлуку да извуче главу из руксака, да покрене руке и ноге, бојао се да ће га снежна таваница затрпати чим се покрене. Најзад се онесвестио...

ДА ЛИ ЈЕ ЖИВ?

Тек седмог дана два ловца с којима је Стенмарк требало да се састане, зачуђени што га нема, отишли су до колибе и видели његову пу-

шку и саонице прислоњене уза зид, али је нов снег био потпуно избрисао трагове смучки. Видели су и остатке свежег усова, но он је био толико незнатан — мислили су они — да није могао да затрпа човека. Пошто су неко време обилазили око тог места и дозивали пријатеља, отишли су да пријаве његов нестанак.

Полиција је одмах послала патроле и један хеликоптер, али нико ништа није могао да открије.

У недељу, осмог дана Евертов брат Кјел, стигао је с групом спасилаца до његове колибе. Потом је обишао све замке, а кад је дошао до последње сео је очајан и запалио лулу. Зурио је безнадежно преда се кад од једном угледа у даљини нешто црвено. То је свакако неки осушени листић. Па ипак, да погледа... Кад је пришао видео је да је то биоскопска карта везана жицом.

Спасиоци су се бацили на посао. Ашови су разгртали снег, узбуђење је расло из минута у минут. Хоће ли га наћи? Најзад су стигли до онесвешћеног човека. Био је жив. Кад је дошао свести радости није било краја.

Еверта Стенмарка однели су хитно у болницу: живот му је спасен али не и ноге.

М. М.

ДОК ЈЕ СТАВЉАО У ТОРБУ ПОСЛЕДЊУ ПТИЦУ, ОСЕТИ КАКО МУ ТЛО ИЗМИЧЕ
ИСПОД НОГУ И НЕЗАДРЖИВО СКЛИЗНУ НИЗБРДО

ПОСЛЕДЊИ

ШКОЛА ЗА ВИТЕЗОВЕ

Витештво је војни феудални staleж основан још у IX веку а чинили су га сви феудалци — земљопоседници — који би добили звање витеза. Теоријски, свако је имао шансу да постане витез: и сељак, и слуга и грађанин ако би се истакао у боју или извршио неко друго велико дело. У стварности, међутим, та част припадала је само богаташима и њиховим синовима. Само су они могли да плате скупоцену витешку ратну опрему и расне коње без чега се један прави витез није могао замислити. Краљеви, грофови и војводе давали су својим верним витезовима награде: наследне феудалне поседе, право убирања намета од кметова, огроман ратни плен. Нови витез приман је уз свечан церемонијал: кум, неки стари витез, навлачио би му оклоп и давао појас, златне манузе и грб са геслом — витешком девизом. Затим би га ударио мачем плештимице по рамену, образу или врату а новопечени витез би полагао заклетву да ће бити храбар и одан господару и цркви.

Већ од седме године живота примани су синови племића у дворску службу код краља или неког витеза као пажеви. Ту су пролазили кроз строгу школу и учили све вештине које ће будућем витезу бити једног дана корисне. Са 14 година постајали су оружноше или штитиноше, односно помоћници витезова.

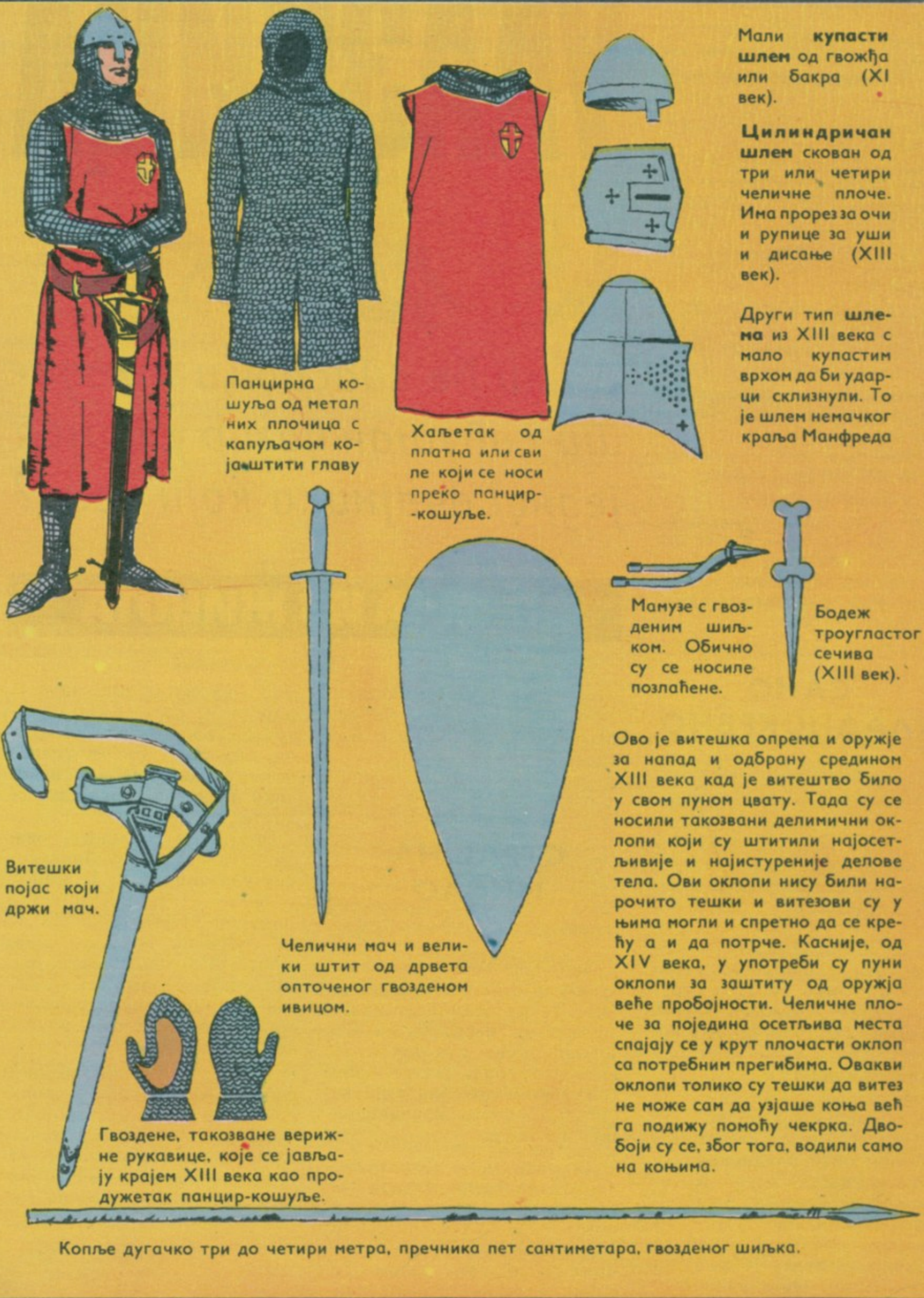
1. Млади пажеви уче мачевање и вештину руковања луком и стрелом. Мачевање се често претварало у праву тучу.

2. Сваки прави витез бави се у доколици ловом и због тога је лов један од основних „предмета“ витешке школе. Дечаке воде у лов на птице са соколовима и на крупну дивљач са псима.

3. Будући витезови уче и читање и писање али то није баш важно.

Мали купаст шлем од гвожђа или бакра (XI век).

Цилиндричан шлем скован од три или четири челичне плоче. Има прореза очи и рупице за уши и дисање (XIII век).

Други тип шлема из XIII века с мало купастим врхом да би ударици склизнули. То је шлем немачког краља Манфреда

Панцирна кошуља од металних плочица с капуљачом која штити главу

Хаљетак од платна или свиле који се носи преко панцир-кошуље.

Манузе с гвозденим шиљком. Обично су се носиле позлаћене.

Бодеж троугластог сечива (XIII век).

Ово је витешка опрема и оружје за напад и одбрану средином XIII века кад је витештво било у свом пуном цвату. Тада су се носили такозвани делимични оклопи који су штитили најосетљивије и најистуреније делове тела. Ови оклопи нису били нарочито тешки и витезови су у њима могли и спретно да се крећу а и да потрче. Касније, од XIV века, у употреби су пуни оклопи за заштиту од оружја веће пробојности. Челичне плоче за поједина осетљива места спајају се у круг плочасти оклоп са потребним прегибима. Овакви оклопи толико су тешки да витез не може сам да узјаше коња већ га подижу помоћу чекрка. Двобоји су се, због тога, водили само на коњима.

Копље дугачко три до четири метра, пречника пет сантиметара, гвозденог шиљка.

ШАМАР ВИТЕЗУ 1

ШТИТОНОША

4. Чим је савладао прве вештине, паж ступа и господарев двор где га уче разним церемонијама и лепом понашању. Он присуствује и обедима витезове породице али... да би послуживао.

5. Живот малог штитиноше није увек весело ни лак. Он мора да води рачуна о господаревим коњима и оружју, да га прати у лову и на турнирима, да му буде десна рука у двобоју. Мора бити послушан и чувати тајне јер га витез често шаље дами свога срца са неком нежном поручком или залогом љубави. Ово ломање траје пуних 8 година, док паж не напуни 21. годину.

6. Уочи великог дана будући витез мора 10 часова да бди у пуној спремности под оружјем.

7. Најзад је освојено дан проглашења! Будући витез ступа на велики тепих прострт испред двора где га очекују свечано одевене даме и кавалери.

8. Прилази старији витез и ставља му златне намуже.

9. Затим младић с мукком навлачи нову панцирну кошуљу...

10. ... а од „кума“ добија и шлем који му овај ставља на главу.

ВИТЕЗ

11. Куцнуо је најсвечанији тренутак, час проглашења за витеза. Господар код кога је младић био штитиноша узима му опасач с начем заклињући га да га буде достојан. На сцену ступа срећан отац који младићу удара снажан шамар, први и последњи на који витез не сме да одговори.

12. Касније је из церемоније избачен шамар и замењен ударцем начем по рану, врату или образу.

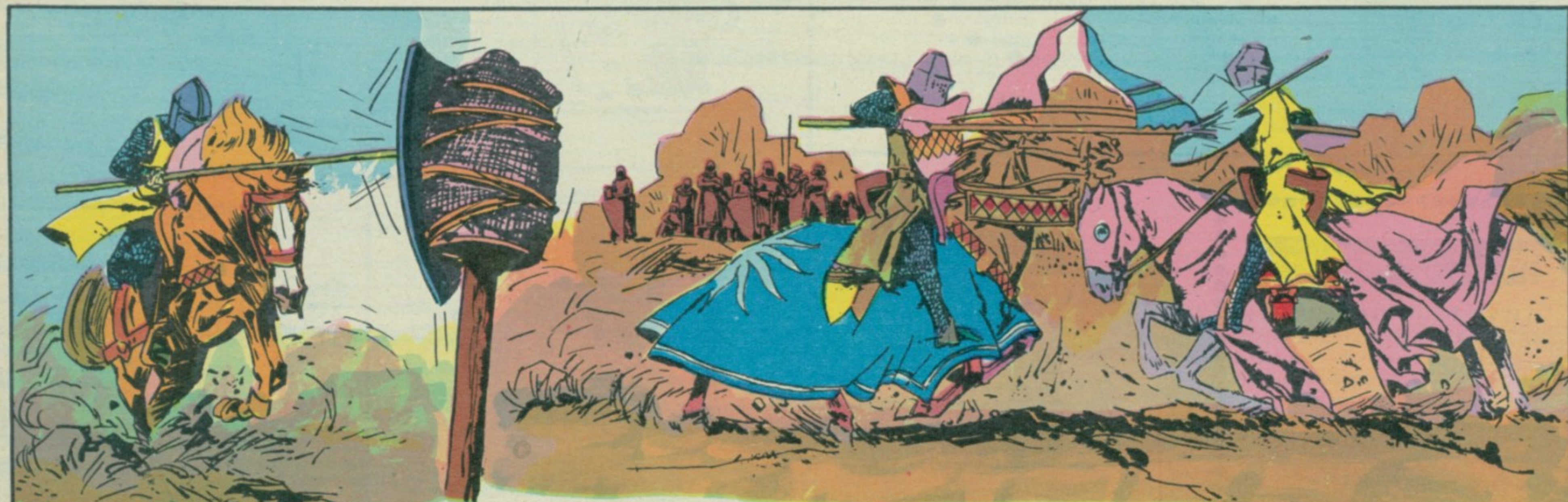

13. Отац и син падају један другом у загрљај уз речи: „Буди добар витез“.

14. Слуге доводе крупног снажног бојног коња, обично дуже време нејаханог.

15. Пропис је напигао да млади витез, наоружан и под пуном спремом, узјаше коња не додирнувши ногама узенгије. То није баш лако и кад му пође за руком, добија колџе и штит.

16. Свечаност се завршава „квинтаном“: нови витез треба у пуном галопу да прободе лутку подигнуту на стуб и заштићену панцир-кошуљом и штитом. Понеки витез се тако ревносно залети да обори и сам стуб,

чврсто пободен у земљу. После квинтани на ред долази пријатељска борба на коњима. Како су млади витезови сувише узбуђени и жустри, борба се за сваки случај води копљима без шиљака. Свечаност се завршава

обилним ручком за време кога се пије рујно вино и подижу пехари за здравље. И док прекаљени витезови причају о својим подвизима, млади сањаре о слави која их очекује у будућности.

НАСТАВИТЕ СЕ

ХУМОР

— Не галами, зар не видиш да деда помаже тати да на-
нише твој залатак?

БЕЗ РЕЧИ

— Његова фризура подсећа ме
на једног дечака кога сам много
волео!

БЕЗ РЕЧИ

— Не наслањај се на ме-
не, не могу добро да нани-
шаним!

**ЈЕДНА
АЛИ ВРЕДНА**

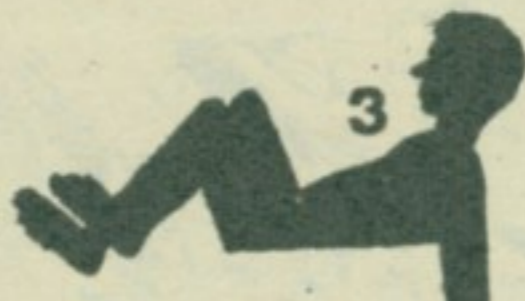
Празан крчаг пуца на
ватри
(Немачка пословица)

ИГРА СЕНКИ

Погодите шта раде ова четири човека чије
сенке видите на нашем цртежу.

ОДГОВОР:

Човек под бројем 1 лежи плакат на зид; 2
гледа кроз кључавицу; 3. одмара се у водан
ван илаци; 4. иде по симсу.

БУДИ ДРУГ, ПА МИ
КАЖИ ГДЕ СИ ПОКУ-
ПИО СВЕ ТЕ СИЛНЕ
ПОДАТКЕ?

НАБАВИО САМ ШКОЛСКИ КА-
ЛЕНДАР ОД 450 СТРАНИЦА С
ОПШИРНИМ ПОДСЕТНИКОМ
— И ТО ПО СНИЖЕНОЈ ЦЕНО!

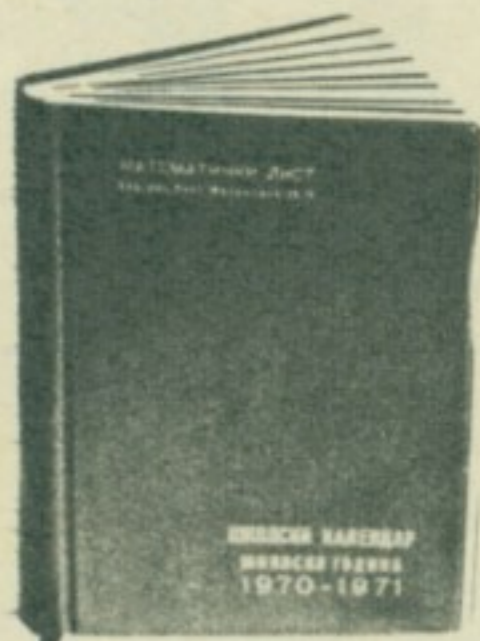
ШКОЛСКИ КАЛЕНДАР—

незаменљив подсетник за 1970/71 год.

Наручите га по сниженој цени бд 12 н. динара (уместо 20 ди-
нара колика му је стварна цена). Ако наручите два или више комада,
платићете још мање — 10 н. динара по комаду! Поштарину плаћамо
ми.

На дописници напишите читко: „Наручујем _____ комада
Школског календара по сниженој цени. Платићу поштару кад ми до-
несе пошиљку“. Не заборавите да напишете адресу на коју треба кален-
дар да пошаљемо. Испоруку вршимо одмах. Дописницу адреси-
рајте овако:

Математички лист
п.п. 728
11001 — Београд

мерне јединице ● азбука абецеда ● таблице из мате-
матике ● атомске тежине ● географски и други по-
даци о Југославији ● географски и разни други по-
даци о свету ● новац у разним земљама ● ПТТ та-
рифа ● позивни бројеви течеф. централа ● регистар-
ске ознаке аутомобила ● празници ● роквник за
сваки дан ● прегледни календар ● телефонски адре-
сар ● распоред часова ● састав хране ● формати
● артије ● време у разним земљама ● железничка
тирифа ● називи за месеце у нашој земљи итд.

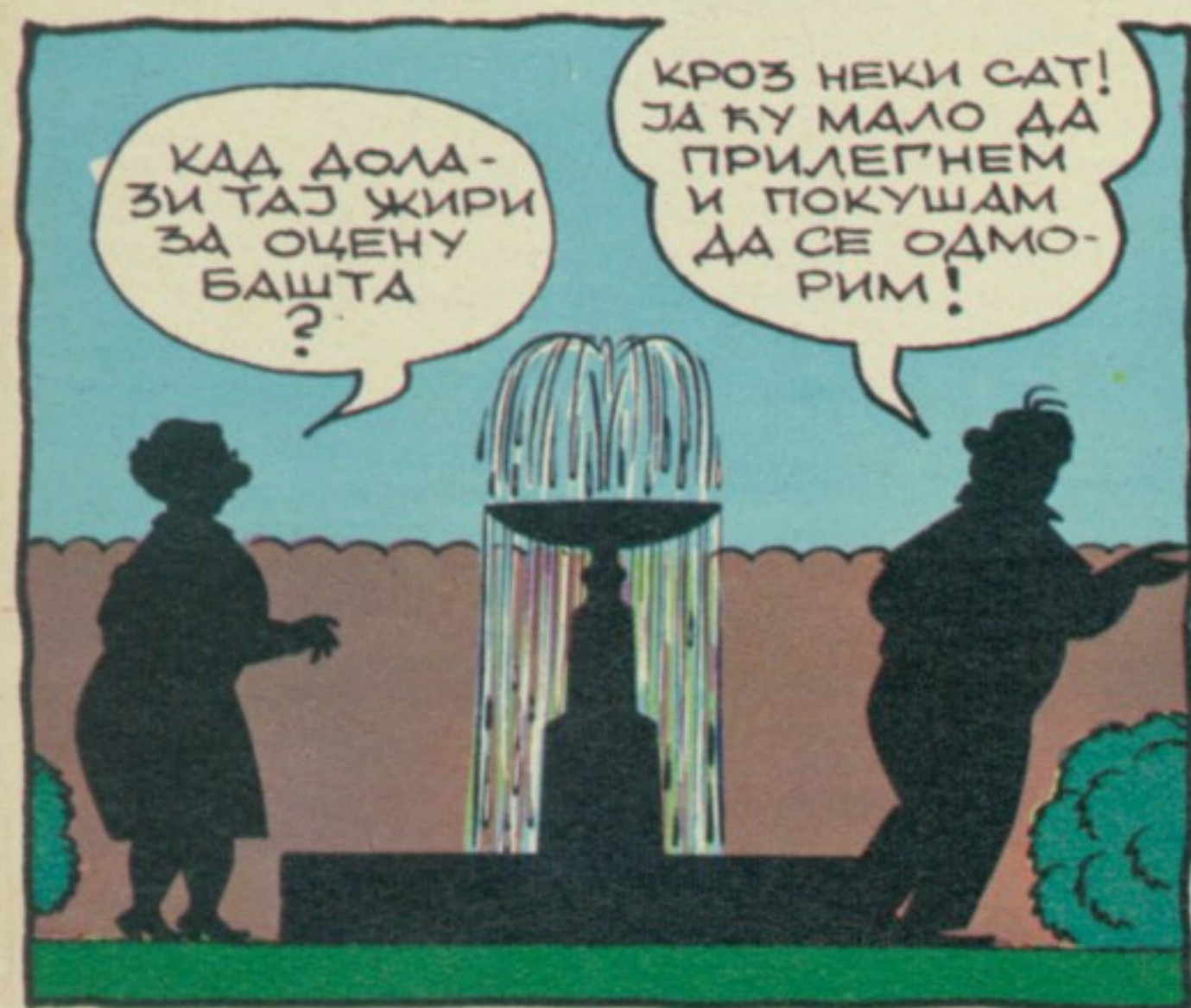
$$3x + 5y = 5(x+y)$$

„ИЗРАЂЕНИ ЗАДАЦИ ИЗ
МАТЕМАТИКЕ“ за прве раз-
реде средњих школа — једи-
на књига у нашој земљи из
које ученици могу лако да на-
уче КАКО СЕ ИЗРАЂУЈУ
ЗАДАЦИ ИЗ МАТЕМАТИКЕ!
Књига садржи КОМПЛЕТНУ
ИЗРАДУ СВИХ ЗАДАТАКА.
Испорука одмах. Плаћање
приликом преузимања од по-
штара. Цена 30 н. дин. Наручи-
те писмом или дописницом
на адресу: МАТЕМАТИКА,
Сарајево, Д. Манџина 16.

7
дана
увек
с вама

ПОКВАРЕНА РАДОСТ

Шестиорица ушоше у салу за конференције.

Биле су то Вође: Барн, министар унутрашњих послова светске владе, Хуп, министар за свемирски истраживања, затим Госби, председник комисије за уништавање отпадака, Кавалерович, гувернер Јужног пола, Едевиц, министар привреде и Маскинсон, председник светске владе.

Вечити проблем

— Господо, — рече председник Маскинсон — имам податке о бацању отпадака у Индијски океан.

— Познато је да је због тога дошло до великих поплава на свим обалама које запљускује овај океан — продужи он.

Сви погледаше у таваницу са изразом досаде и немоћи на лицу. Увек исти Проблем! Упркос невероватном напретку људске цивилизације — никад да се нађе право решење вечитог Проблема...

— Ви знате — рече председник Маскинсон — да се то догађа у целом свету већ годинама, то јест још од оног кобног дана 1997. године кад је Бен Салтер видео да су у његовој кући препуне све корпе за бацање употребљених ножића за бријање и осталих ситница и да више нема где да их проспе.

Остали климнуше замишљено глумама као да већ хиљаду пута нису чули када и како се родио — Проблем!

— Сада више нема нимало места за отпатке — рече Маскинсон — Ми, Вође морамо наћи неки начин да ослободимо човечанство отпадака.

— Међутим — продужи он — наша је дужност да се залажемо за ножиће и остале ситнице од вечитог метала које ће бити кратког века, зато што би иначе дошло до нагомилавања робе... И тако се опет појављује Проблем како да пронађемо добар систем за отпатке!

Сви усташе и с поштовањем промрљаше:

— Живео систем за отпатке!

Затим сви седоше и обореше главе.

Сви осим Барна, министра унутрашњих послова.

— Имам добру вест! — рече он задовољно. — Нашао сам човека који ће нам помоћи да се ослободимо свих ножића за бријање и осталих отпадака!

Необична машина

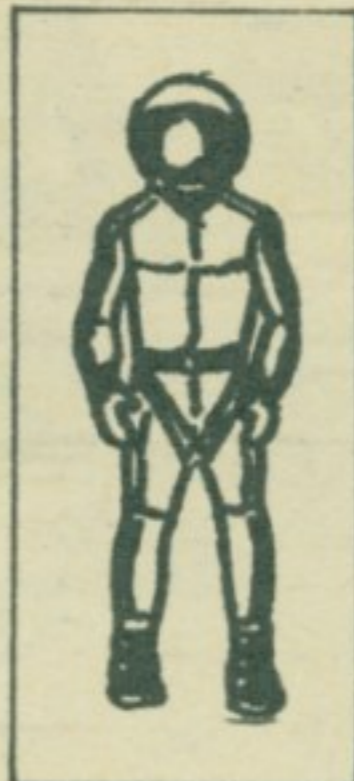

Барн није обраћао пажњу на бесте погледе осталих министара који су се сетили да је он још пре двадесет година испричао исту причу али да његов човек није успео да реши Проблем који је постао озбиљнији него икад.

Међутим, пре него што је председник стигао да протестује, Барн је отворио врата сале за конференције и увео неког човека.

— Па, господо министри, господи Грипфилер ће вам сад показати шта уме — рече Барн поносно.

Господин Грипфилер смешећи се отвори коферчић од вечитог метала и из њега извади дивно направљен уређај од провидног кристала и блиставог дур-метала. У средини справе био је велики жљоб и сплет

ЧУДЕСНИ ГУТАЧ

ЏОН АТЕРТОН

ФАНТАСТИЧНА ПРИЧА

И у свемиру важи њабавило — док једном не смркне, друјом не сване!

жица од платине. Жљоб је личио на отвор велике шкољке.

— Господо, ово је мој Чудесни Гутач — рече Грипфилер. — Он гута све отпатке, потпуно и заувек, без прашине, паре, дима или блата.

— А да ли може да прогута и не уништи ножић за бријање? — упита Хуп подсмешљиво, сигуран да је направио одличну шалу.

Наиме, свако је знао да у свету савршене технологије двадесет седмог века на Земљи не постоји ништа теже него да се баце ови опасни ножићи.

Направљени од специјалне легуре вечитог метала они никад нису губили оштрину, а ипак нико није смео да употреби један ножић за више од једног бријања! Стално ко ришење једног истог ножића или било ког другог предмета изазвало би тешке последице. Вођи човечанства били су сигурни да би нагомилавање неискоришћених ножића и других предмета од вечитог метала било већи проблем него бацање старих!...

— Да ли имате неки ножић при руци? — упита господин Грипфилер.

Ускоро су пронашли један ножић у умиваонику близу сале за конференције. Отварајући апарат Грипфилер спусти вечити ножић у жљоб чије се ивице одмах затворише. Грипфилер притисну једно дугме, жице за тренутак поцрвенеше а одмах затим побелеше...

Грипфилер затим отвори апарат — ножића није било, једноставно је — нестао! Све Вође помислише да су управо присуствовале трику искусног варалице.

Где се гинуло смеће?

Давали су му разне предмете: перорезе, сатове и остале ситнице које би ускоро морали да баце и замене новим моделима, али Грипфилерова машина је све гутала!

После извесног времена председник Маскинсон рече:

— Успели сте да ме убедите да је ваша машина добра али бих хтео да знам шта мисле остали.

Вође га погледаше и сви климнуше потврдно главом.

И тако је прихваћена Грипфилерова машина.

Ускоро је пет стотина огромних Гутача радило у сваком сектору за отпатке у разним деловима света. Гутачи су послушно гутали сваку одбачену ствар.

Међутим, никоме није пало на памет да пита Грипфилера куда су ишли отпаци, где су нестајали!

Нико није на то обраћао пажњу. Велики Проблем био је решен.

Блур IV седео је удобно на клупи од магнезијума и равнодушно поправљао своју тогу од синтетичких влакана. У свету у коме је живео и владао Блур IV није било

Проблема. Није чудо — била је то 80.704. година!

Време и њросџор

На Земљи је у то време Напредак постао застарела ствар зато што је био „стар“ већ око тридесет хиљада година! То се догодило углавном зато што се према предању, негде око 2.000 година (која је била позната као „година невоља“) из муља реке Нил родио Чудесни Гутач.

Међутим, 80.704. године нико није размишљао о историји Земље. Љу-

ди су само знали да су Чудесни Гутачи дивне машине са жљобовима који личе на отворе великих шкољки и да су они решили Проблем свих отпадака који су постојали на Земљи...

Сви отпаци бацани су у Чудесне Гутаче и без трага су нестајали.

И тако је Блур IV владао Земљом у реду и миру. Није било никаквих проблема, бар не до 8. јуна 80.704. године.

Али тог кобног дана затреперно је ваздух пред Блуровим очима и њему се учинило да се из ваздуха материјализује неки предмет!

И заиста, један мали предмет је уз прасак пао Блуру пред ноге. Блур га је пажљиво подигао али се ипак одмах посекао.

СТАНОВНИЦИМА ПЛАНЕТЕ ОМИКРОН, КОЈИ СУ ВЕЋ БИЛИ НА ИВИЦИ СНАГЕ, СПАС ЈЕ ДОШАО ИЗНЕНАДА И — С НЕБА!

ТУНГА И ХОРДА С ДРВЕЋА

Тада су почеле да падају и остале ствари. Падале су као пљусак! Биле су ту мале куке, разни ножеви, комади метала...

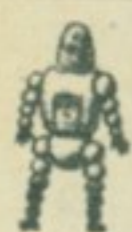
За месец дана Земља је од дивног врта постала грозно сметлиште. Земља је сад била само ружна гомила разних смећа које је претило да уништи људску цивилизацију, зато што је свуда и на сваком месту падала киша ножића за бријања и осталих отпадака...

Био је потребан паметнији владар од Блура IV да реши овај проблем. Тај паметнији владар звао се Кларол III.

Идеја Кларола III била је невероватна и неодговорна као и оригинална идеја давно покојног Гриффилера. Кларол је поправио Чудесне Гутаче и усмерио их у другом правцу. Они су сада слали отпатке не само у време него и у простор!

Нико није питао Кларола III где нестају сви ти отпаци. Нико се није на то обзирао. Било је важно да је проблем решен.

Одличан доручак

Тридесет милиона светлосних година далеко од Земље на изравној малој планети Омикрон, последњи пар великих зглавкара с напором је вукао својих осамдесет ногу по огољеном тлу.

Зглавкари су очекивали смрт зато што су појели последње комаде руде метала коју су могли да ископају. Планета Омикрон била је покривена оглоданим отпацима руде...

Велики мужјак био је толико слаб да је само могао да дахне испуштајући дим из опромних уста...

А тада је нешто заблистало у ваздуху испред јединог, великог ока полумртве женке. Затим се у ваздуху појавило нешто друго и она је ухватила неочекивани залог за једним од својих десет пиљака.

Залог је био мали али металан! Са неба је падало још много металних залогја па је женка гурнула мужјака који је отворио око и видео како са неба пада спас.

Када су четири жута месеца обила око Омикрона, зглавкари су задовољно пузили кроз опромне гомиле конзерви од нерђајућег челика, намештаја од вечитог метала и осталих отпадака који су као киша падали из горњих слојева стратосфере.

Пламен који им је избијао из чељусти служио је зглавкарима за варење и тек сад је почео да блешти на здрав начин. Баш кад је мужјак отворио огромну губицу, циновска експлозија белог пламена зачас је истопила гомилу ножића за бријање који су били испред зглавкара.

Тетурајући се неспретно иза својих родитеља два мала зглавкара су гутала блиставе ножиће који су убрзо прекрили не само ту долину него и целу планету Омикрон.

Нису се ни за тренутак зауставили да размисле одакле, до ђавола, долази та дивна храна!

То их се није нимало тицало — они су само јели и били задовољни.

Да су могли да мисле као цивилизована бића или да сазнају необичну причу о Чудесном Гутачу, вероватно би били запањени као и ви, драги читаоче.

А шт мислите, куда и до кад да нас нестају отпаци са Земље?

ПОДСЕТНИК

ХЕМИЈСКА ОЛОВКА с таблицом множења. Увоз из Италије. Можете је купити у књижари „Веселин Маслеша“, Београд, Нушићева број 3. Цена је 4,50 н. дин.

ЗА ПОКЛОН

ПЛОЧА ЗА ВАС

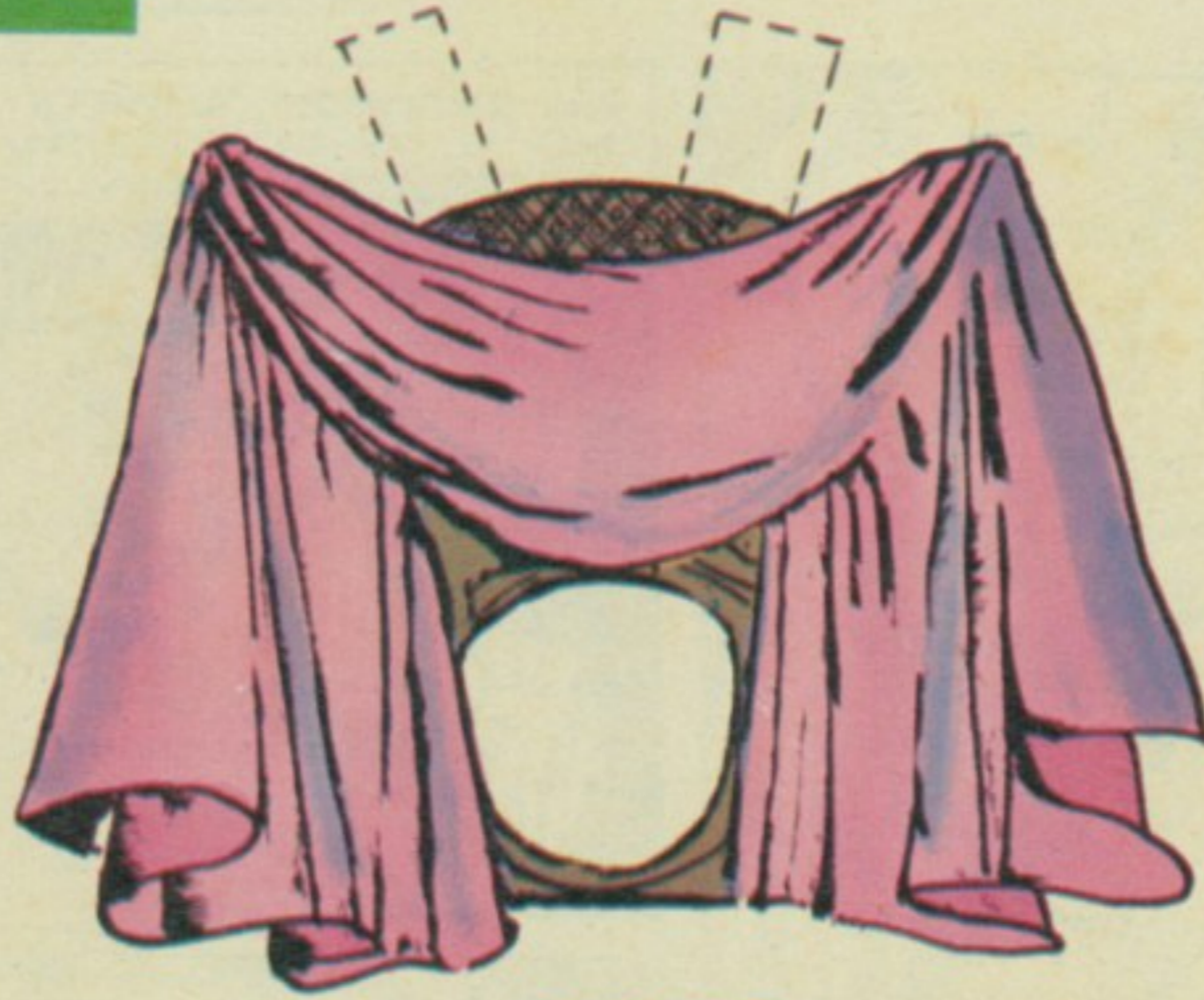
ЦРВЕНИ КОРАЉИ

Наш по стажу најстарији вис ансамбл „Црвени корали“ поново најављује свој нови „бум“. Овај загревачки ансамбл једини је до појаве „Корни групе“ успео да освоји „сребрну“ и „златну“ плочу, награде које се дају за продате tiraже од 50.000 и 100.000 плоча. На плочи коју је издала продукција плоча РТБ су два светска хита „Никад нисам имао ништа“ коју у оригиналној верзији пева Том Џонс и „Погрешан број“. Цена је 8,75 нових динара.

ОБУЦИТЕ ДАМУ

Средњовековне госпе које су живе у огромним хладним замковима и тврђавама нису занемаривале моду и трудиле су се да изгледају што привлачније јер се никад није знало кад ће се муж или драган вратити из љутог боја. Наравно, мода је била прилагођена условима живота тако да су хаљине, мада веома лепе, биле доста тешке и гломазне како би нежне властелинке заштитиле од вечите хладноће и промаје.

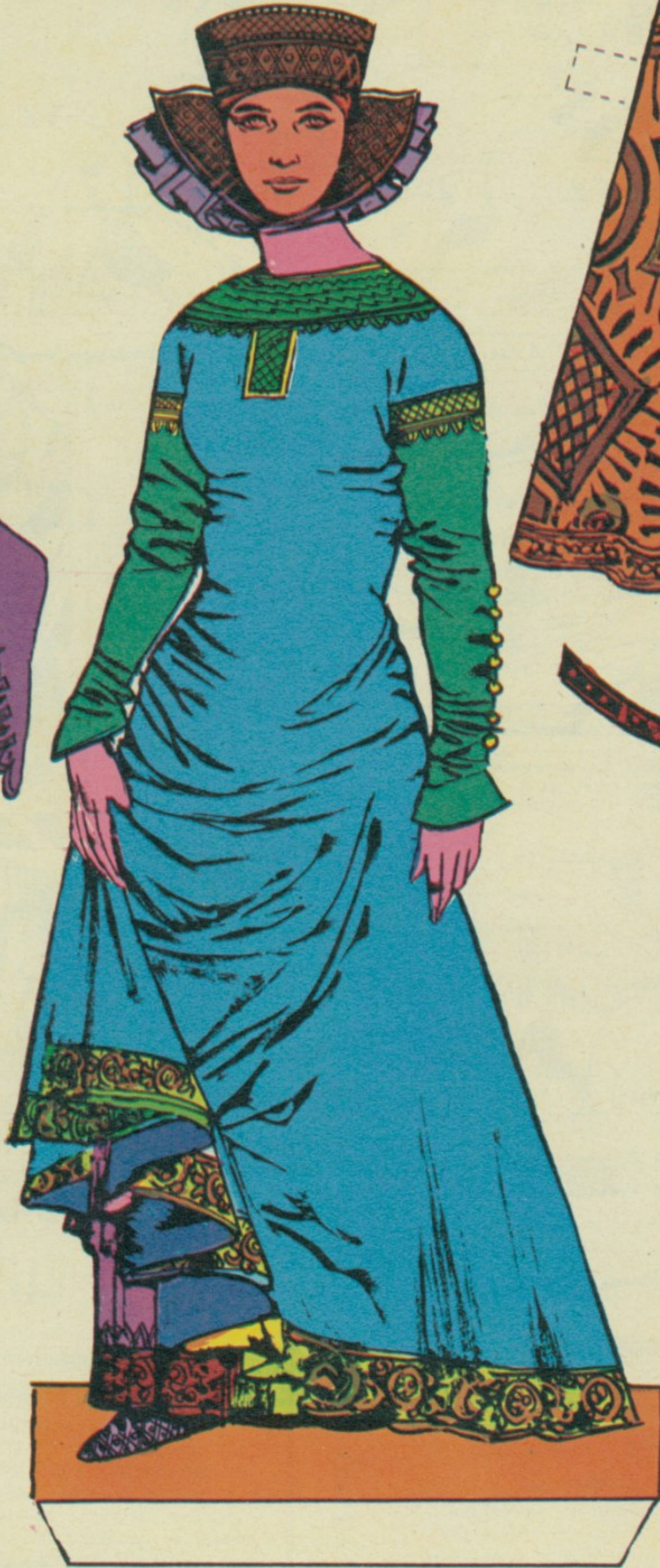
УКРАСНА
КАПА

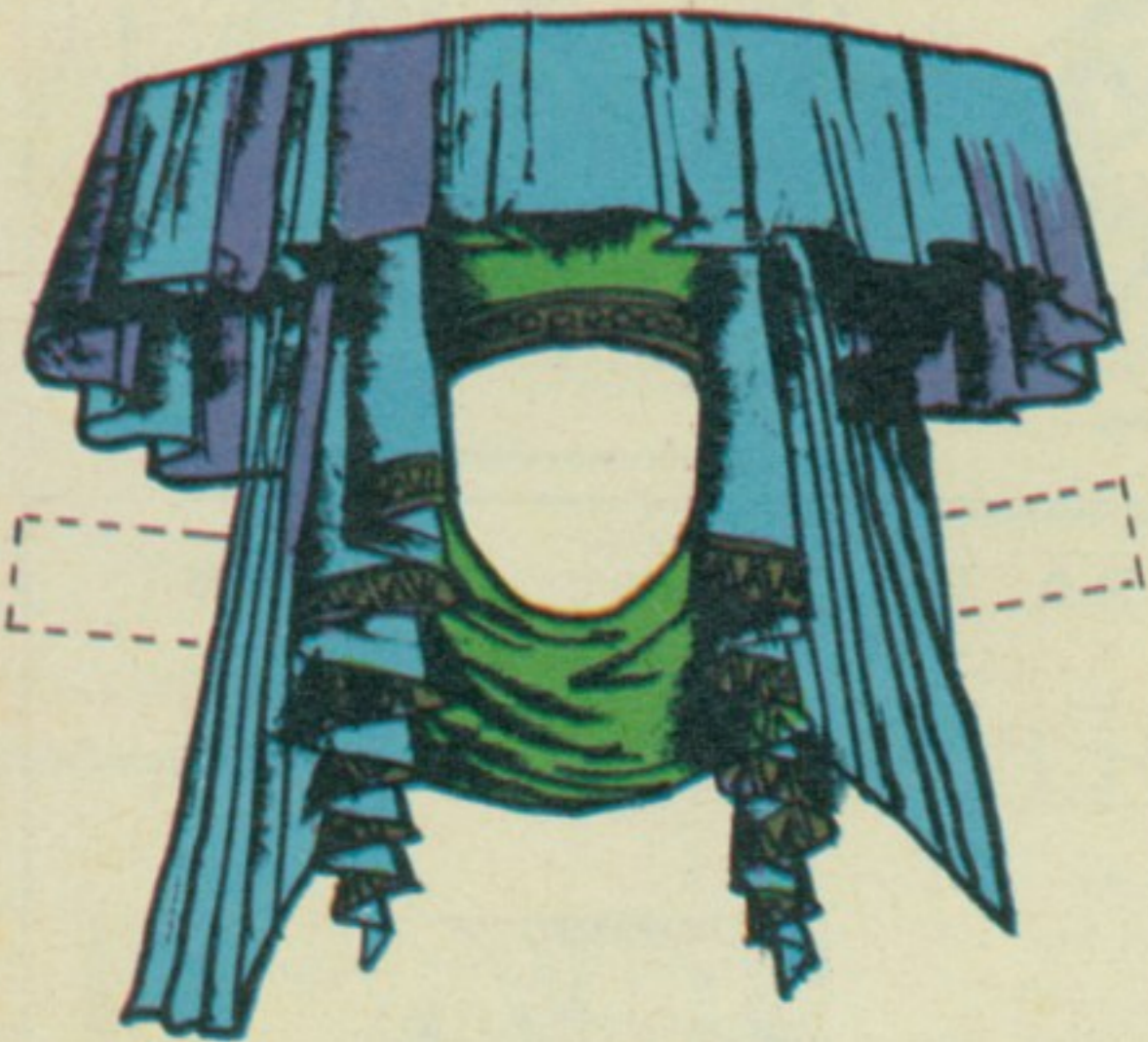
ПЛАШТ

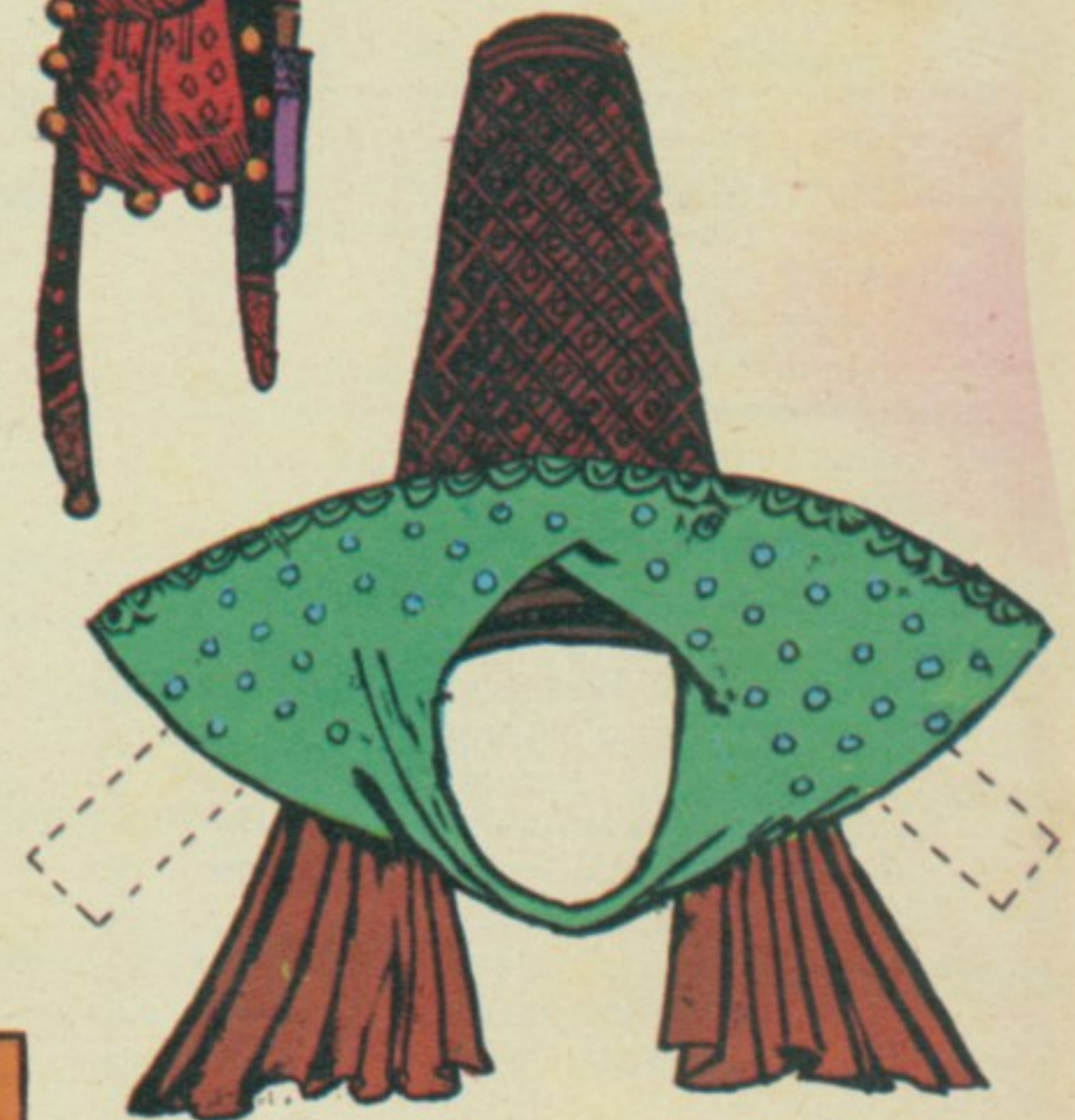
КОРСЕТ

ПОЈАС

УКРАСНА
КАПА

УКРАСНА
КАПА

ТРАЖИМО ПРИЈАТЕЉЕ

Желим да се дописујем са друговима и другарицама широм наше земље. Имам 16 година. Стеван Јелисић, Цара Душана 30, Београд.

Имам 14 година. Желела бих да се дописујем са друговима и другарицама широм наше земље. Уз писмо послати фотографију. Драгица Попесков, Стрелиште 81, Кикинда.

Имам 12 година. Желео бих да се дописујем са друговима и другарицама широм наше земље. Навијам за „Партизан“ и скупљам разгледнице. Душко Радовић, Доброта 62, Котор.

Желео бих се дописивати с друговима и другарицама широм земље. Волим музику и спорт. Фрањо Гргић, В.П. 5835/8, Задар.

Имам 16 година и похађам III разред гимназије. Желела бих да се дописујем са својим вршњацима из земље и иностранства, посебно са онима који сакупљају: салвете, разгледнице у боји, мисли, изреке и афоризме. Језик дописивања: српскохрватски и немачки. Ружица Кухан, В. Њежића 49, Прњавор — Босна.

Желела бих да се дописујем са другарицама и друговима из наше земље и СССР. Идем у VII разред. Језик дописивања српскохрватски и руски. Зорица Трифуновић, П. Маргарића 22, Вршац.

Желим да се дописујем са другарицама из наше земље, посебно из Београда, Скопља и Сплита. На писмо одговарам разгледницом мота града у колору. Војислав Ђуковић, V пролетерска 20, Титоград.

Имам 18 година и желео бих се дописивати са девојкама широм наше земље. Језик дописивања: српскохрватски, енглески и немачки. Славиша Младеновић, Вледска 2/11, Ниш.

Имам 12 година. Желела бих се дописивати са друговима и другарицама из целе земље. Навијам за „Црвену звезду“. Одличан сам ђак и волим забавну музику. Соња Цветићанин, Буре Марушића 66, Задар.

Желела бих да се дописујем са друговима и другарицама широм Југославије. Идем у VIII разред. Сакупљам салвете. Милица Ђендић, Железничка 29, Сремска Митровица.

Имам 15 година. Желео бих да се дописујем са друговима и другарицама широм наше земље. Скупљам значке и стари новац. Драган Врањевац, Миће Матовића 5, Ивањица.

Желела бих да се дописујем са друговима и другарицама. Имам 12 година, Скупљам сличице „Животињско царство“. Татјана Михаљевић, Балканска 28, Сплит.

Желео бих да се дописујем са вршњацима широм наше земље. Сакупљам: календаре, салвете и привеске. Ученик сам IV разреда основне школе. Радован Матић, Трнава 94, Светозарево.

* укршћене речи *

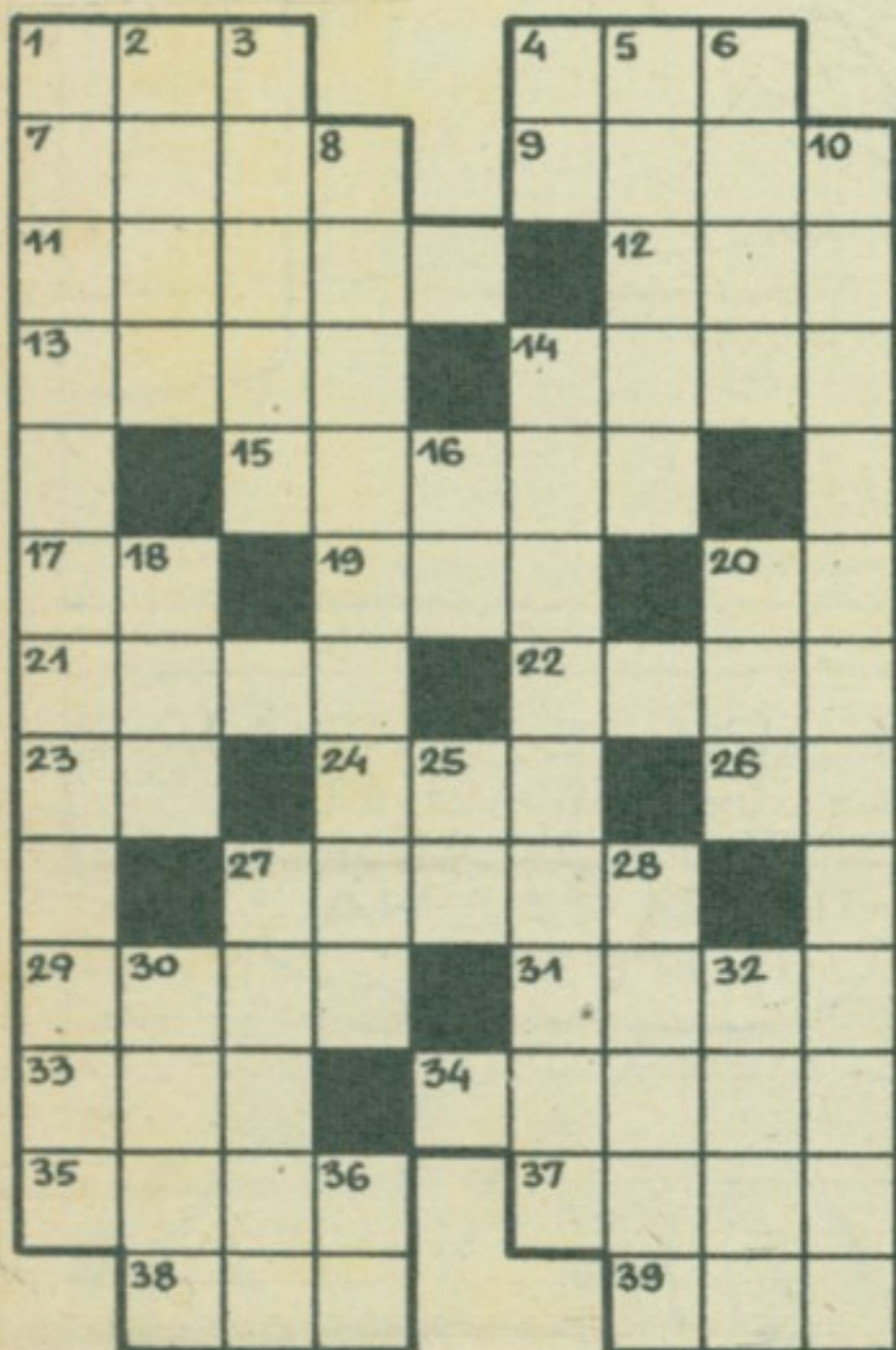
Водоравно: 1) Немачки књижевник („Чаробни брег“); 4) стара мера за тежину; 7) кухињска посуда; 9) најмлађа геолошка периода палеозојског доба; 11) наш познати песник (Милан); 12) лична заменица; 13) јаук; 14) сукоб; 15) један од седморице легендарних хелен-

ских мудраца; 17) хемијски знак за молибден; 19) индустријска област у Западној Европи; 20) предлог; 21) рибања јаја; 22) познати француски књижевник („Пут у средиште Земље“); 23) два слова; 24) митолошка богиња земље; 26) свеза; 27) предујам; 29) музички знак; 31) метак; 33) показна заменица; 34) ознака, обележје; 35) врста крвног суда; 37) предграђе Париза; 38) јужно воће; 39) шаховски израз.

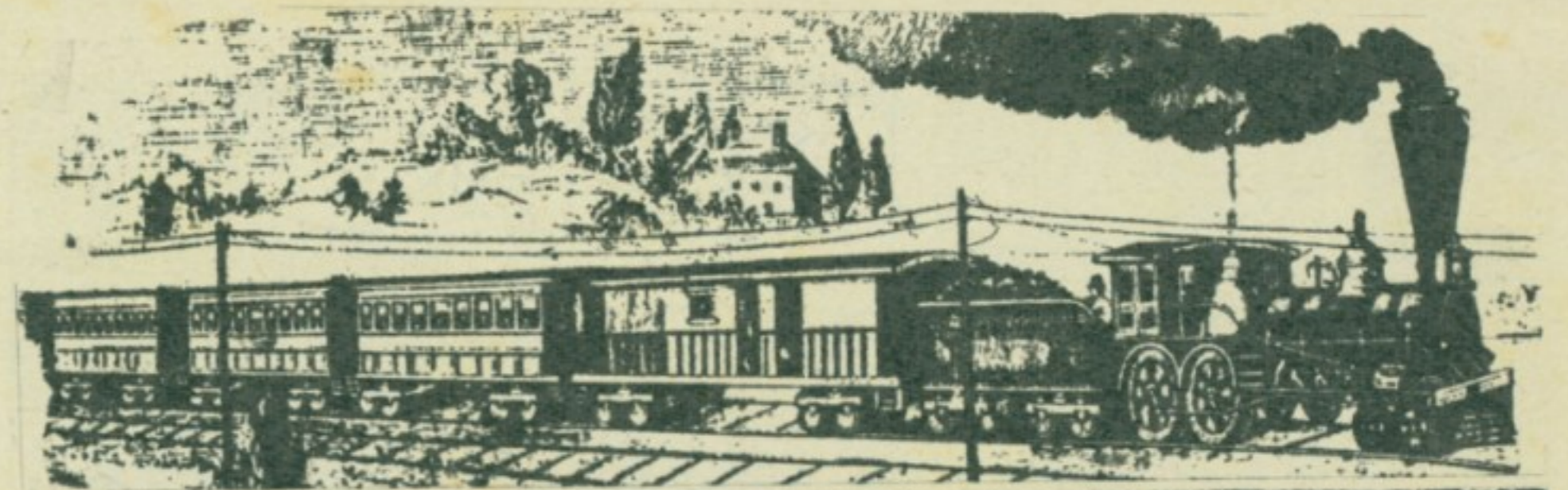
Усправно: 1) име и презиме црногорског војводе и писца („Примјери чојства и јунаштва“); 2) припадник турског номадског племена; 3) украс; 4) узвик; 5) египатски фараон, подигао чувену пирамиду; 6) река у Италији; 8) република у Средњој Америци; 10) име и презиме наше познате пливачице; 14) славни шпански књижевник („Дон Кихот“); 16) два слова; 18) орган чула вида; 20) пољопривредна алатка; 25) два самогласника; 27) главни град једне суседне земље; 28) врста напитка; 30) енглески социјалиста-утописта (Роберт); 32) река у СССР, отока језера Ладого; 36) мера за површину.

РЕШЕЊЕ ИЗ ПРОШЛОГ БРОЈА

Водоравно: 1) Манелај; 7) ват; 8) посао; 10) Ириг; 12) Макс; 13) ликер; 15) Бол; 16) еја; 17) ил; 19) во; а; 20) Стоби; 22) оцат; 24) пега; 26) Брно; 27) Тања; 28) Нарва; а; 30) ко; 31) ау; 32) сто; 34) аба; 36) колос; 38) фока; 40) ново; 41) арома; 42) вир; 43) ива; 44) моћ.

Издаје и штампа НИП „ПОЛИТИКА“ Београд, Македонска 29. Директор Милојко Друловић. Главни и одговорни уредник Никола Лекић, технички уредник Владимир Горбунов. Претплата за нашу земљу: годишња 66,00 дин, полугодишња 33,00. Претплата за иностранство: годишња 132,00 дин, полугодишња 66,00 дин. Годишња претплата у иностранству: DM 40. — \$ 10,60 — Fr 58,80 — Sfr 46. — Skr 56. Текући рачун број 608-1-82-1 за уплате из земље. Девизне уплате из иностранства преко Привредне банке — Београд на рачун 608-620-3-3-32009-10-54. Поштански факс 124. Телефон: 24-471, централа 24-191 и 25-761. Рукописи, фотографије и цртежи се не враћају. Огласна агенција: Македонска 31 [тел. 22-711.

МАЛА ПОШТА

ЗАБАВНИКОВЕ ЧЕСТИТКЕ

Молим да ме обавестите шта представљају сприване честитке

пуштене у оптицај заједно са „Политичким забавником“ број 990 од 18. 12. 1970. године.

АДАМ ХОРВАТ, М. Тита 65, Сот код Шида.

Нисмо дали уз њих никакво објашњење сматрајући да ће их читаоци искористити за међусобно честитање.

СПОР ОКО ГЛАВНИХ ГРАДОВА

Драга редакцијо, Желели бисмо да знамо да ли је главни град Филипина Манила или Кезон Сити. У „Просветиним“ ђачком календару пише Кезон Сити, а у Географском атласу пише Манила.

Здравко и Слободан, Вобота, Вукајлова 48,50

Драги Забавнице, Који је главни град Холандије. У неким географијама пише да је то Хаг а у другим Амстердам.

Златко Маслоревски, ул. „756“ бр. 11—18/II, Скопје

Ево шта каже најновија „Просветина“ енциклопедија:

Главни град Филипина, независне републике у југоисточној Азији. Манила (1.370.000 ст.), а нови главни град је Кезон Сити (500.000 ст.).

У Холандији је седиште владе Хаг (740.000 ст.), а главни и највећи град је Амстердам (око милион становника).

Обично је највећи град уједно и главни град земље, али не мора тако бити. Њујорк има преко 8 милиона становника, а опет је главни град САД — Вашингтон (800.000), у Аустралији је главни град Канбера (свега 90.000 ст.) а највећи је Сиднеј (2,3 милиона ст.).

ТРАЖИ СЕ БРОЈ 883!

Молим вас да ми уз доплату пошаљете следећа 3 броја „Забавника“ која су ми изгубили приликом корицења: бр. 883 (од 30. XI 68),

бр. 908 (од 23. V 69) и 925 (од 19. IX 69).

Др МОНЧИЛО ЂУРИШИЋ, Сокобања, Санаторијум „Озрен“

Шаљемо Вам број 908 и 925, а „Забавник“ 883, на жалост, немамо ни ми. Позивамо наше читаоце који имају овај број да Вам га пошаљу. Јавите нам јесте ли га добили.

КОЛИКО ТРАЈЕ РУНДА?

Интересује ме колико је трајала једна рунда између Клеја и Оскара Бонавене.

ЉАМО МУХОХОДИЋ из Никшића

Свака рунда било да се боре професионални боксери или аматери, траје ТРИ МИНУТА, само што у првом случају меч траје 15, а у другом три рунде.

Иначе термин рунда потиче од енглеске речи **round** што значи округло, заокружен, коло.

ДАЈЕМО ПРЕДСТАВЕ

Драги „Забавнице“

Члан сам пионирске сцене у Аматерском позоришту у Краљеву, и до сада сам добио две улоге и обе су биле главне.

Први комад у коме сам играо звао се „Ропсове згоде и незгоде“ од познатог пољског писца Бориса Кабура, а други „Дечак са бројем на руци“ од Еве Краус-Сребрић чију смо премијеру играли у недељу 15. XI 1970. године.

Оба комада су имала велики успех. Честитали су нам многи наши старији другови, учитељи и наставници. Представе дајемо за све школе у нашем граду, а одлазили смо и на гостовања.

Да се ово објави није само моја жеља већ жеља и свих осталих чланова Пионирске сцене.

ЗОРАН РАЈИЋ, ученик VI разреда, Краљево

У ИДУЋЕМ БРОЈУ ФЛАШ ГОРДОН КОМПЛЕТАН СТРИП

ПОБУНА У СВЕМИРСКОМ ЗАТВОРУ

WALT DISNEY
МИКИ

